

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

Filozofická fakulta

Katedra psychologie

Vnitřní coming out u lidí praktikujících BDSM

Ročníková práce

Autor: Marek Pospíšil
Vedoucí práce: PhDr. Olga Pechová, Ph.D.

Olomouc

2011

Prohlašuji, že jsem ročníkovou práci vypracoval samostatně a všechny použité prameny řádně citoval a uvedl.

Marek Pospíšil

V Olomouci 30.4.2011

.....

Děkuji PhDr. Olze Pechové, Ph.D. za odborné vedení práce, trpělivost a všechny inspirující podněty. Dále děkuji RNDr. Evě Jozífkové, Ph.D. za inspiraci a pomoc při hledání pramenů. Velký dík patří i všem participantům výzkumu za jejich ochotu podělit se o své zkušenosti. Děkuji i všem, kteří mě při psaní této práce všemožně podporovali.

Obsah

<u>Obsah.....</u>	<u>9</u>
<u>ÚVOD.....</u>	<u>7</u>
<u>I. TEORETICKÁ ČÁST.....</u>	<u>8</u>
<u>1. LIDSKÁ SEXUALITA.....</u>	<u>9</u>
<u>1.1 Etapy psychosexuálního vývoje.....</u>	<u>9</u>
<u>1.2 Psychosexuální vývoj – S.Freud.....</u>	<u>11</u>
<u>1.3 Sexuální motivace.....</u>	<u>12</u>
<u>1.3.1 Pohlavní identita.....</u>	<u>12</u>
<u>1.3.2 Pohlavní role.....</u>	<u>13</u>
<u>1.3.3 Sexuální preference.....</u>	<u>13</u>
<u>1.3.4 Sexuální chování a sexuální emoce.....</u>	<u>13</u>
<u>1.3.5 Sexuální orientace.....</u>	<u>14</u>
<u>1.4 Poruchy sexuální preference (parafilie), F65.....</u>	<u>14</u>
<u>1.4.1 Sadomasochismus, F65.5.....</u>	<u>16</u>
<u>1.5 Změny v pojetí sadismu, masochismu a sadomasochismu v MKN a DSM.....</u>	<u>18</u>
<u>2. BDSM.....</u>	<u>20</u>
<u>2.1 Pojem BDSM.....</u>	<u>21</u>
<u>2.2 Symbol BDSM – Trojná monáda.....</u>	<u>22</u>
<u>2.3 Omyly, které kolují o sadomasochistech.....</u>	<u>23</u>
<u>2.4 Pravidla bezpečnosti.....</u>	<u>24</u>
<u>2.5 BDSM subkultura v ČR.....</u>	<u>26</u>
<u>2.6 BDSM Coming out.....</u>	<u>28</u>
<u>2.7 Posouvání norem v sexu.....</u>	<u>29</u>
<u>2.8 Slang.....</u>	<u>30</u>
<u>II. VÝZKUMNÁ ČÁST.....</u>	<u>32</u>
<u>3. Cíle výzkumu.....</u>	<u>33</u>
<u>4. Výzkumné otázky.....</u>	<u>34</u>
<u>5. Metodologický rámec a metody.....</u>	<u>35</u>
<u>5.1 Typ výzkumu.....</u>	<u>35</u>
<u>5.2 Metoda získávání dat.....</u>	<u>35</u>
<u>5.3 Metoda analýzy dat.....</u>	<u>36</u>
<u>5.4 Etické aspekty výzkumu.....</u>	<u>37</u>

<u>6. Výzkumný soubor.....</u>	<u>38</u>
<u>6.1 Metoda výběru výzkumného souboru.....</u>	<u>38</u>
<u>6.2 Charakteristika výzkumného souboru.....</u>	<u>39</u>
<u>7. Analýza dat.....</u>	<u>39</u>
<u>7.1 Výzkumná otázka č. 1.....</u>	<u>40</u>
<u>7.2 Výzkumná otázka č. 2.....</u>	<u>46</u>
<u>7.3 Výzkumná otázka č. 3.....</u>	<u>59</u>
<u>7.4 Výzkumná otázka č. 4.....</u>	<u>69</u>
<u>8. Odpovědi na výzkumné otázky.....</u>	<u>72</u>
<u>8.1 Odpověď na 1. výzkumnou otázku.....</u>	<u>72</u>
<u>8.2 Odpověď na 2. výzkumnou otázku.....</u>	<u>72</u>
<u>8.3 Odpověď na 3. výzkumnou otázku.....</u>	<u>73</u>
<u>8.4 Odpověď na 4. výzkumnou otázku.....</u>	<u>74</u>
<u>9. Diskuse.....</u>	<u>75</u>
<u>10. Závěry výzkumu.....</u>	<u>77</u>
<u>11. Souhrn.....</u>	<u>79</u>
<u>Literatura.....</u>	<u>81</u>
<u>Přílohy.....</u>	<u>84</u>
<u>Příloha 1: Trojná monáda.....</u>	<u>84</u>

„I když to málokterý muž připustí, většina mužů si někdy v duchu představovala, jak ženu nutí k sexu proti její vůli. Stejně tak si většina žen někdy v duchu představovala, jak jsou nuceny k sexu proti své vůli. Temná touha ženy – být přinucena k odevzdání – je stejně silná jako temná touha muže proniknout obranou ženy. Rozdíl mezi znásilněním a vášnivým uchvácením spočívá v lásce.“

(David Deida, *The Way of the Superior Man*, 2004, s.131)

ÚVOD

K napsání této práce mě vedlo přesvědčení, že BDSM (většinou aktivity sexuálního charakteru, které obsahují prvky BD – bondage, discipline nebo DS – dominance, submission nebo SM – sadism, masochism) není úchylka, i když to tak velké množství lidí vnímá. Když jsem diskutoval s lidmi o tom, proč si to myslí, uváděli běžné představy o tom, co to znamená být sadista, masochista, domina, sexuální otrok, atd. Tyto představy jsou vesměs přehnané, negativní, zavrhuující a hlavně založené na tom, co se někde od někoho doslechli nebo někde viděli. Byl jsem nepříjemně překvapen neznalostí lidí, ochotou zavrhnout něco, o čem podle všeho nic nevědí a neochotou se nejdříve o tématu něco dozvědět a to i u lidí, které považuji za inteligentní a sečtělé. BDSM má zkrátka nálepku něčeho nenormálního, něčeho, o čem se radši nemluví, natož aby se to zkoušelo.

V návaznosti na to mě napadlo, že jsou lidé, které by to mohlo lákat, ale kvůli vesměs negativnímu naladění naší společnosti si netroufnou tyto touhy nějak dál rozvádět a snaží se je potlačit. Přijde mi to nebezpečné a zbytečné. Jsem přesvědčen o tom, že provozování sexu s prvky BDSM není otázkou normalnosti nebo nenormalnosti, ale otázkou míry, do jaké se prvky BDSM při sexu projevují. Pro sebe jsem si to formuloval tak, že „nejde o to, jestli vůbec, ale jak moc“. Jsem si vědom toho, že takový názor může být pro některé značně pobuřující, což považuji za pozitivní. Možná, že se tím otevře prostor pro větší a rozsáhlejší diskuzi o tomto tématu než jen v rovině mýtů, které o BDSM kolují. Aby to ale bylo možné, je třeba být nejprve ochotný se něco dozvědět a mít možnost tyto informace získat. Cílem této práce je tak zvýšení povědomí a informovanosti o fenoménu BDSM a způsobu, jakým se lidé dostanou k tomu, že sami BDSM praktikují.

V teoretické části jsem se snažil poskytnout základní informace o lidské sexualitě a jejímu vztahu k BDSM, o BDSM samotném a o tom, že existuje i způsob jakým lze nahlížet na BDSM, který není nutně negativní. V praktické části jsem se pokusil přiblížit postoje a život lidí, kteří BDSM praktikují a zjistit, jestli jsou vážně tak nebezpeční a úchylní, jak se tvrdí. Doufám, že tato práce přispěje k větší toleranci lidí, kteří se chtějí bavit jinak než většina.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1. LIDSKÁ SEXUALITA

„Sexualita představuje jeden ze základních individuálních a interpersonálních motivů v životě každého jedince. Člověk se rodí jako tvor sexuální a pohlavnost ho provází v podstatě po celý život. Ovlivňuje jeho osobnost i mezilidské vztahy a zpětně je jimi ovlivňována. Je specifickou formou komunikace, zdrojem hlubokých emocí, faktorem organizujícím lidské chování a prožívání.“ (Weiss, 2002, s.9)

K porozumění sexuálním variacím je třeba vědět něco o běžné lidské sexualitě, abychom si mohli ujasnit, jak moc se vlastně liší nebo neliší od „normální“ sexuality. Tato kapitola se tak zabývá psychosexuálním vývojem, sexuální motivací, poruchami sexuální preference a návrhy na změnu v pojetí sadomasochismu. Cílem je vytvoření rámce, ve kterém se budeme pohybovat ve druhé kapitole a ujasnění si pohledu odborníků na sadomasochismus, potažmo BDSM. Hranice mezi normálním a nenormálním není vždy jasná.

1.1 Etapy psychosexuálního vývoje

Weiss et al. (2010) rozeznávají u sexuálního vývoje dítěte čtyři stupně.

1. narození – 6 let
2. 6 – konec pubescence (asi 12 let)
3. puberta – ranná adolescence
4. střední a pozdní adolescence

1. Narození – 6 let

V prvním roce života jsou primární tělesné pocity. Způsob, jakým přistupujeme k vlastnímu tělu a tělesným funkcím, určuje míru komfortu při tělesné blízkosti v sexuálních vztazích. Následný postoj k vlastnímu tělu formuje sebeúctu a formování vlastního já. Dítě spontánně vyjadřuje svoji zvědavost o tělo, tedy i o pohlaví, pokud není naučeno takové chování potlačovat nebo tlumit. Má zájem o tělesné funkce a těší se z nich, pokud fungují dobře a je nespokojené v opačném případě. S postupným vývojem se zvyšuje zájem o sociální stimulaci a vlastní prozkoumávání. V prvním roce děti často projevují zájem o produkty vylučování. Poté se rychlost vývoje a růstu výrazně zrychluje. Dítě získává schopnost otáčet předloktím a může si záměrně a účinně stimulovat genitál, učí se ovládat své vylučování pomocí svěračů a uvolňovat napětí pomocí stimulace genitálu. Do pěti let je dohotovena neuronální síť, která je odpovědná za vědomou

pozornost a volní kontrolu močového měchýře, útrob a sexuálních funkcí. (Weiss et al., 2010)

2. Šest let – konec puberty

Zpomalený tělesný růst, základní jemná a hrubá motorika plně vyvinutá, charakteristická potřeba autonomie a soukromí. Dítě je vedeno k tělesně zdravému, kulturně přijatelnému, společenskému a estetickému vzorci vylučovacího chování. Na základní škole projevují děti zájem o obscénní slova, i když často neznají jejich význam, píšou si milostná psaníčka, mají sexuální fantazie. Formuje se dívčí či chlapecká identita na základě způsobů chování, které se opírají o pohlavně-rolové stereotypy. Podle míry, ve které je po nich dodržování těchto rol vyžadováno, může být zesílena tendence být dominantní (u chlapců) nebo poddajný (u dívek) nebo, v případě kladení důrazu na rovnost pohlaví, jsou tyto tendence oslabeny a je prostor spíše pro respekt a akceptaci. Konfrontace těchto dvou opačných tendencí (dominance a poddajnost) se zdá být důležitým činitelem při formování identity. I když se dívky cítí často chlapci omezovány, přesto vyhledávají kontakt s nimi i za cenu toho, že jsou jen „trpěny“. Údajně touží být žádané, obletované a předmětem chlapeckého soupeření, což kladně utváří ženské sebevědomí. Často vystupují vůči chlapcům v roli vychovatelky. Ti na to reagují tak, že jejich napomenutí zlehčují a berou je jako obtěžující. Svoji převahu pak často znovu získávají skrze demonstraci síly. Podle studie sexuálního chování u dětí 2-7 let se prokázal nárůst projevů sexuality s věkem. Děvčata byla zaměřena spíše na sociální chování, rodinu a pohlavní roli, chlapci spíše na průzkumné chování a informační aktivity. Děti odpovídaly na otázky, které zkoumaly, jak a na co si hrají, v jakém jsou kontaktu s opačným pohlavím, jaký mají zájem o sexuální chování, jak moc se zajímají o svoje tělo a jestli ho ukazují, častost používání hrubých slov apod. Rozdíly v odpovědích dle pohlaví byly statisticky významné. (Weiss et al., 2010)

3. Puberta – ranná adolescence

Velmi proměnlivé trvání, obvykle mezi 13. a 15. rokem, považováno za nejsložitější období z celé ontogeneze. Probíhají velké hormonální změny, které způsobují další tělesný růst a rozvoj sekundárních pohlavních znaků. Mění se i chování. Mladí lidé jsou často velmi citliví, zbrklí, jednají bezmyšlenkovitě. Je to období aktivního psychosexuálního vývoje. (Weiss et al., 2010)

4. Střední a pozdní adolescence

Zhruba od 16. roku, velmi proměnlivě. Nastává hormonální rovnováha, ztotožnění se se sekundárními pohlavními znaky, tempo růstu je zpomalené. Sexuální nutkání je uspokojováno masturbací nebo partnerským sexem (nejen koitálním). Typické je rozvíjení partnerských vztahů, ve kterých je sex běžnou součástí. Jde o období hledání vlastní identity. Dochází k vývoji nových postojů a zájmů a dosažení nových vzorců chování. (Weiss et al., 2010)

1.2 Psychosexuální vývoj – S.Freud

V rámci svojí Teorie pudů pracoval Freud s předpokladem, že existují dva základní pudy. Pud sebezáchovy (pud já) a pud sexuální. Pud samotný definuje jako „psychické zastoupení (reprezentaci) onoho podráždění, které trvale tryská z vnitřního somatického pramene“ (Plháková, 2007, s. 362). Lidská psychika má pak tendenci udržet nízkou a konstantní úroveň duševní energie. Pokud se energie nahromadí, má tendenci jí nějak vybit, což je doprovázeno pocitem úlevy a slasti. Energetickou složku sexuálního pudu, nazval libido. Sexuální život člověka tak začíná narozením, protože se rodí se sexuálním pudem. Libido prochází určitým vývojem, během kterého se štěpí na dílčí komponenty. Psychosexuální vývoj má pět základních fází. Orální, anální, falickou, latentní a genitální. První tři odpovídají erotogenním zónám, jejichž drážděním snadno dojde ke vzrušení. (Plháková, 2007)

Orální fáze probíhá v prvním roce života. Orgánem slasti jsou ústa, kterými saje z prsu matky. Což prožívá slastně. Anální fáze probíhá kolem druhého roku života. Nejdůležitější erotogenní oblastí se stává anální zóna. Dítě se učí zadržovat a vypouštět moč a stolicí (ovládat svěrače), což vede k tomu, že si může samo určit, kdy uvolní nebo neuvolní napětí a prožije tak, nebo neprožije, pocit úlevy a slasti. Falická fáze probíhá mezi třetím a pátým rokem života. V tomto období se dítě zajímá o své tělo i o těla druhých. Zjišťují tak, že dotýkáním se pohlavních orgánů mohou dosáhnout příjemných pocitů. Zjišťují také, že mají stejné pohlaví, jako jejich matka nebo otec, dochází i k tomu, že jsou schopny zařadit sebe i druhé k určitému pohlaví. Během tohoto období je formován vztah k rodičům pomocí prožívání Oidipovského nebo Elektřina komplexu. Latentní fáze probíhá mezi šestým a jedenáctým rokem života. Oidipovský (Elektřin) komplex je zcela vytěsněn a dítě ztrácí zájem o opačné pohlaví. Genitální stadium začíná na počátku dospívání. Znovu se

probouzí zájem o opačné pohlaví, dospívající navazuje vztahy mimo rodinu. Tyto nové vztahy jsou silně podmíněny vztahy, které byly v původní rodině. (Weiss et al., 2010)

Smolík (2002) uvádí, že dle psychoanalytické teorie jsou poruchy sexuální preference způsobené fixací na některou fázi psychosexuálního vývoje nebo pokusem o únik před kastrací úzkostí. Z hlediska strukturálního modelu osobnosti Jozífková (2007) uvádí, že „bolest poskytuje masochistovi trest požadovaný superegem jako platbu za sexuální potěšení. Sadismus je způsoben slabým superegem, slabým egem a příliš silným id.“

1.3 Sexuální motivace

„*Motivace je stav, který aktivizuje chování a dává mu směr.*“ (Atkinson, 2003, s.348). Definice Plhákové (2007) je o něco obsáhlejší. Definuje motivaci jako „souhrn všech intrapsychických dynamických sil neboli motivů, které zpravidla aktivizují a organizují chování i prožívání s cílem změnit existující neuspokojivou situaci nebo dosáhnout něčeho pozitivního. (Plháková, 2007, s. 319) Sexuální motivaci dále rozvádí v tom smyslu, že je to motiv zajišťující přežití druhu, i když samotné plození a libost spolu nemusí souviset. Podobně nahlíží na sexuální motivaci i Zvěřina (2003), jako nejen na pudovou záležitost, i když prvky typické pro pudové chování v lidské sexualitě jistě jsou, ale i na celou škálu aktivit, které zajišťují nalezení co nejperspektivnějšího partnera. U lidské sexuální motivace doporučuje rozlišit čtyři základní komponenty. Sexuální identifikaci, sexuální orientaci, sexuální emoce a sexuální chování. Tyto čtyři základní komponenty jsou velice podobné čtyřem komponentám, které uvádí Weiss et al. (2010). Jsou to pohlavní identita, pohlavní role, sexuální preference, sexuální chování a sexuální emoce, které rozvedu blíže.

1.3.1 Pohlavní identita

Dle Weisse et al.(2010) se sexuální (či pohlavní) identita utváří v raném dětství, nejdéle do 3 let. Sexuální identifikace je potom pocit příslušnosti k mužskému nebo ženskému pohlaví. Kritickou fází je druhý trimestr prenatalního vývoje. Definitivní formování probíhá po porodu součinností predispozic a vlivů prostředí. Projevem sexuální identifikace je schopnost zaujmout k ní odpovídající sociální roli.

1.3.2 Pohlavní role

Je tedy vnějším projevem sexuální identity. Pro její utváření jsou rozhodující kulturně-společenské vlivy, které zprostředkovává hlavně rodina. Podle rodičů si děti osvojují adekvátní vzorce chování a postoje k druhému pohlaví a rodiče také slouží jako identifikační figury. Později se k vlivu rodičů připojují i vlivy vrstevníků a další kulturně-společenské vlivy (škola, média). Existují určité stereotypy v chování k dětem podle pohlaví. Často bývají chlapci preferováni, očekává se od nich větší nezávislost a fyzická zdatnost. U dívek se často očekává krása a umělecký talent. Chlapcům se více povoluje vzdát se. Na pláč dívky opatrovníci reagují rychleji než na pláč chlapce. Tento přístup je často nevědomý. Ve 2 až 3 letech dochází k uvědomování si gender role, tedy rozdílu mezi mužskostí a ženskostí, které se projevují třeba v tom, že hračky pro chlapce a dívky bývají úplně jiné. I ve školním věku pokračuje posilování těchto stereotypů. U chlapců se více podporují kompetitivní hry a sport, u dívek vyhýbání se nebezpečí, opatrné a jemné chování. V adolescenci jsou chlapci zaměřeni na úspěch ve sportu, u dívek a mužnost. Dívky zase na atraktivitu a popularitu, jejímž konečným cílem je manželství a mateřství. (Weiss et al., 2010)

1.3.3 Sexuální preference

„Způsob, jakým jedinec dosahuje sexuálního uspokojení, a toho, jakým objektem je eroticky přitahován.“ Mechanismus vývoje není zatím plně objasněn. BDSM se z pohledu sexuologie řadí právě mezi poruchy sexuální preference. (Weiss et al., 2010)

1.3.4 Sexuální chování a sexuální emoce

Sexuální chování je podmíněno rozvojem sexuálních emocí. K jejich rozvinutí dochází především v období puberty a adolescence. Jde o schopnost sexuálního vzrušení, dosažení orgasmu a satisfakce, rozvoj citu zamilovanosti jako erotická fascinace sexuálním objektem. Samotné sexuální chování má různé funkce. Např. rozvoj vztahů, podpora sebeúcty, zdroj potěšení, uvolnění tenze, materiální zisk. Chování dospívajících a zvláštnosti jejich psychiky lze chápat jako víceméně úspěšné úsilí o přizpůsobení se podmínkám biologickým, psychickým a sociálním. Právě v pubertě dochází k integraci sexuální identity, reaktivity a preference. U naší populace tedy mezi 10. a 15. rokem. Ovšem psychosexuální vývoj je proti somatosexuálnímu opožděn. Názory pro zahájení

párových sexuálních aktivit jsou různé. V nás dochází k první souloži průměrně mezi 17. a 18. rokem. Podle zákona je minimální věková hranice pro provozování sexuálních aktivit 15 let. (Weiss et al., 2010)

1.3.5 Sexuální orientace

V tomto novějším podání se sexuální orientace neřadí mezi základní komponenty sexuální motivace a je probraná zvlášť, jako „celoživotní, neměnný a nositelem nezapříčiněný a nezvolený stav výlučné nebo převažující erotické a citové preference osob daného pohlaví.“ (Weiss et al., 2010, s.107) Rozlišujeme sexuální orientaci heterosexuální, homosexuální a bisexuální. Většina lidí má orientaci heterosexuální, v menšině jsou jedinci s homosexuální orientací (odhady jsou mezi 1% až 10%). Bisexuální orientace je některými autory zpochybňována nebo považována za velmi vzácnou. (Weiss et al., 2010)

1.4 Poruchy sexuální preference (parafilie), F65

Termíny sexuální deviace, parafilie a sexuální variace se používaly a někde stále používají ve stejném významu. Nejvhodnějším termínem, pokud vůbec chceme tuto preferenci zahrnovat do seznamu MKN, se v současné době dle Jozífkové (2003) jeví sexuální variace, protože nenesou negativní zabarvení a je tak nejvíce neutrální. Nicméně v knize Sexuologie z roku 2010 jejímž autorem je Weiss et al. se stále používají pojmy parafilie a sexuální deviace.

V MKN-10 jsou Poruchy sexuální preference, kam je zařazen i sadomasochismus, v kapitole Poruchy duševní a poruchy chování v oddílu Poruchy osobnosti a chování u dospělých.

Do oddílu Poruchy osobnosti a chování u dospělých jsou řazeny:

- ⌚ specifické poruchy osobnosti
- ⌚ smíšené a jiné poruchy osobnosti
- ⌚ přetrvávající změny osobnosti, které nelze přisoudit poškození nebo nemoci mozku
- ⌚ návykové a impulzivní poruchy
- ⌚ poruchy pohlavní identity
- ⌚ poruchy sexuální preference
- ⌚ poruchy psychické a chování související se sexuálním vývojem a orientací

- ⌚ jiné poruchy osobnosti a chování u dospělých
- ⌚ neurčená porucha osobnosti a chování u dospělých

Oddíl Poruchy osobnosti a chování u dospělých je definován jako oddíl, který „zahrnuje rozmanitost stavů a vzorců chování klinického významu, které mají tendenci přetrvávat a objevují se jako vyjádření charakteristického životního stylu jedince a způsobu jeho vztahu k sobě i druhým. Některé z těchto stavů a vzorců chování se objevují časné v průběhu individuálního vývoje jako výsledek konstitucionálních faktorů a sociálních zkušeností, jiné se získávají později v životě. Specifické poruchy osobnosti (F60.–) , smíšené a jiné poruchy osobnosti (F61.–) a trvalé změny osobnosti (F62.–) jsou hluboce zakořeněné a trvalé vzorce chování, ukazující neměnnou odpověď na širokou škálu osobních a sociálních situací. Reprezentují extrémní nebo významné odchylky od způsobů, kterými průměrný člověk v dané kultuře vnímá, myslí, cítí a zvláště má vztahy k druhým. Takové vzorce chování mají tendenci být stabilní a zahrnovat různé oblasti chování a psychologického fungování. Jsou často, i když ne vždycky, sdruženy s různým stupněm subjektivní tísně a narušení sociálního výkonu.“ (MKN-10, 2008, s.226).

Smolík (2002) uvádí tento oddíl tak, že „sdrůžuje různé poruchy, u nichž se předpokládá porucha osobnosti, nebo jsou charakteristické určitou dlouhodobou, hluboce v osobnosti zakotvenou poruchou chování. Poněkud netradiční je zařazení poruch pohlavní identity a pohlavní preference. Sexuální poruchy tak byly rozděleny do dvou oddílů (sexuální dysfunkce jsou součástí oddílu F5)“ (Smolík, 2002, s.357)

Do Poruch sexuální preference patří:

- ⌚ Fetišismus
- ⌚ Fetišistický transvestitismus
- ⌚ Exhibicionismus
- ⌚ Voyerismus
- ⌚ Pedofilie
- ⌚ Sadomasochismus
- ⌚ Mnohočetné poruchy sexuální preference
- ⌚ Jiné poruchy sexuální preference
- ⌚ Porucha sexuální preference NS (nespecifikované)

Poruchy sexuální preference jsou poruchy „charakterizovány sexuálními impulzy, fantaziemi nebo praktikami, které jsou neobvyklé, deviantní nebo bizarní“ (Smolík, 2002, s.407). Smolík (2002) dále uvádí, že jsou častější u mužů než u žen a etiologie je neznámá. Poukazuje na známky biologické predispozice, pohled psychoanalytických teorií a teorií učení. Parafilní aktivity mají podle něj často kompulzivní kvalitu. Dále také, že po stresu, úzkosti a depresi je nárůst deviantního chování. Lidé s poruchou sexuální preference se také mohou opakovaně rozhodnout pro ukončení takového chování, což ale nejsou schopni dlouhodobě dodržet. Terapeutická péče bývá jen málo úspěšná. Pro aspoň částečně úspěšnou léčbu uvádí 6 až 12 měsíců. (Smolík, 2002)

„Obecná diagnostická kritéria MKN-10 pro F65 Poruchy sexuální preference:

- ⊖ Jedinec opakovaně prožívá intenzivní sexuální touhy a fantazie týkající se neobvyklých objektů nebo aktivit
- ⊖ Jedinec buď touhám vyhoví, nebo je jimi citelně obtěžován
- ⊖ Preference je přítomná nejméně 6 měsíců“ (Smolík, 2002, s.408)

1.4.1 Sadomasochismus, F65.5

Z hlediska odborníků se BDSM řadí mezi sadomasochismus (F65.5), který je v MKN-10 definován jako „*Preference sexuální aktivity, která zahrnuje působení bolesti, ponížení nebo omezování osobní svobody. Jestliže subjekt raději takovou stimulaci přijímá, jde o masochismus, jestliže jí sám provádí, pak jde o sadismus. Subjekt často pociťuje sexuální vzrušení jak ze sadistických, tak masochistických aktivit.*“ (MKN-10, 2008, s.234)

„*Diagnostická kritéria MKN-10 pro F65.5. Sadomasochismus*

Musí být splněna obecná kritéria pro poruchy sexuální preference (F65)

Preference sexuální aktivity pasivní (masochismus) nebo aktivní (sadismus), případně obojího typu, která obsahuje nejméně jednu z následujících charakteristik:

- ⊖ *Bolest*
- ⊖ *Pokoření*
- ⊖ *Omezení*

Sadomasochistická aktivita je nejdůležitějším zdrojem stimulace nebo je nezbytná k dosažení sexuálního uspokojení“ (Smolík, 2002, s.409-410)

Smolík (2002) upozorňuje na to, že mírný stupeň sadomasochistické stimulace se užívá i při normální sexuální aktivitě. Tato kategorie by se měla používat pouze v případě, že jsou splněna výše uvedená kritéria.

V DSM-IV z roku 1994 se používá pojem parafilie. Za parafilii se považují „opakované sexuální fantazie, sexuální potřeby nebo sexuální chování, které by zahrnovaly 1. nehumánní objekty, 2. utrpení nebo ponížení sebe nebo partnera, 3. děti nebo jiné nesouhlasící osoby“ (Weiss, 2002, s. 31) Další kritéria jsou, když „se tyto fantazie, potřeby a projevy objevují v období minimálně šest měsíců a způsobují klinicky významný distres nebo zhoršení v sociální, profesní nebo jiné významné oblasti života“. (Weiss, 2002, s.31)

Dle Weisse (2002) se sexuální deviace dají rozdělit na deviace v aktivitě a deviace v objektu. Přičemž deviace v aktivitě jsou ty, které se zabývají způsobem dosahování sexuálního vzrušení a uspokojení a deviace v objektu jako „kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy“ (Weiss, 2002, s.74) Mezi deviace v aktivitě řadí voyeurismus, exhibicionismus, frotérismus, tušerství, patologickou sexuální agresivitu, agresivní sadismus, sadismus a masochismus, jiné deviace v aktivitě (např. erotografomanie). Sadismus konkrétně definuje tak, že „u sadismu je vzrušení dosahováno dominancí, totální kontrolou objektu. Sadista je vzrušován fyzickým a duševním utrpením oběti a pocitem, že oběť je plně v jeho moci“ (Weiss, 2002, s.64). Masochismus tak, že „u masochismu je vzrušení dosahováno totálním odevzdáním se partnerovi, vlastním ponížením či utrpením“ (Weiss, 2002, s.65).

Dle Weisse (2002) se sadomasochistické aktivity vyskytují nejčastěji ve formě partnerského sadomasochismu, kdy jsou partneři komplementární, s aktivitami souhlasí a nezažívají pocity studu nebo viny. Nemusí být tedy naplněna podmínka anonymity objektu. Upozorňuje na to, že nezdědka se jedná jen o potřeby jednoho jedince a druhý mu vyhoví jen z donucení nebo obavy, aby partnera neztratil. Zvěřina (2003) zmiňuje další formy sadismu. Sadismus fetišistický, ten má povahu intimní, zpravidla nikoho neohrožující. Někdy se erotická záliba týká jen rekvizit, které nějak souvisí s násilím. Takoví sadisté zpravidla nepáchají trestné činy nějak spojené se sadismem. Pod tento druh sadismu řadí i ideatorní sadismu, který má povahu fantazijní. Projevem je pak zájem o literaturu, výtvarné umění nebo jiné materiály s tímto tématem. Sadismus pseudopedagogický, který se projevuje zaměřením především na děti a dospívající a hlavním znakem je důraz na poslušnost a disciplínu. Jedinci s tímto zaměřením často vyhledávají učitelské nebo vychovatelské profese. Míra násilí potřebná k dosažení

poslušnosti může být jen mírná nebo symbolická, stejně jako vysoká. Agresivní (útočný) sadismus, je extrémní případ, kdy agresivní sadista napadá objekt s cílem si jej podrobit. Nestojí o souhlas ani poslušnost.

Někdy se zdá, že negativní reakce objektu, jako je strach, hrůza a odpor, potřebuje. Objekt často znehybní, typické bývá brutální a samoúčelné trýznění. Tím se také liší od patologického sexuálního agresora. Cílem útoku není pohlavní styk, ale trápení objektu. Jako méně nebezpečnou skupinu útočných sadistů uvádí tzv. „žiletkáře“, kteří poškozují svrchní oděv žen břitvou, žiletkou nebo i kyselinou. Projevují se v podobných situacích jako frotéři a tušěři. Takoví lidé se pak často ukáží masturbací v ústraní. Často mají výrazně sadistické sexuální fantazie.

K masochismu lze podle Zvěřiny (2003) přiřadit fenomén erotické asfyxie, kdy je jedinec vzrušen tím, že je škrcen. Upozorňuje na to, že dosahování vzrušení takovým způsobem může být velmi nebezpečné. Weiss (2002) uvádí alternativní název hypoxifilie a zmiňuje, že tato aktivita je málokdy primárně motivována masochisticky.

1.5 Změny v pojetí sadismu, masochismu a sadomasochismu v MKN a DSM

Mezinárodní klasifikace nemocí a souvisejících zdravotních problémů (International Classification of Diseases and Related Health Problems) vydávaná Světovou zdravotnickou organizací (WHO), ve zkratce označovaná jako MKN (ICD) se kompletně aktualizuje zhruba každých deset až patnáct let. Menší aktualizace (Minor) probíhají každý rok. Větší aktualizace (Major) jednou za tři roky. Současně s tím si některé národní zdravotní organizace upravují MKN podle svých potřeb. V USA vydává American Psychiatric Association podobný klasifikační nástroj Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, ve zkratce označovaný jako DSM. DSM se kompletně aktualizuje podobně jako MKN zhruba každých deset let. V roce 2013 se očekává 5. revize DSM a v roce 2015 11. revize MKN. V ČR platí od 1. 1. 2009 druhé aktualizované vydání MKN-10.

Co se týče změn pojetí sadismu a masochismu v DSM existuje návrh na změnu z 14. října 2010 pro nadcházející revizi v následujícím znění:

„Porucha sexuálního sadismu

Pracovní skupina doporučuje přejmenovat tuto poruchu z názvu Sexuální sadismus na Porucha sexuálního sadismu.

A. Po dobu delší jak šest měsíců, opakované a intenzivní sexuální vzrušení z fyzického nebo psychického utrpení jiné osoby, které se projevuje ve fantaziích, touhách nebo chování.

B. Pacient prožívá klinicky významný distress nebo zhoršení v důležitých oblastech běžného života, nebo hledá sexuální stimulaci v chování, které obsahuje fyzické nebo psychické utrpení dvou nebo více nesouhlasících osob při různých příležitostech.

Určit zda:

V remisi (žádný distress, zhoršení nebo opakující se chování v nekontrolovaném prostředí: Doba trvání stavu v remisi v měsících: _____

V kontrolovaném prostředí“

(American Psychiatric Association DSM-5 Development, 2010)

„Porucha sexuálního masochismu

Pracovní skupina doporučuje přejmenovat tuto poruchu z názvu Sexuální masochismus na Porucha sexuálního masochismu.

A. Po dobu delší jak šest měsíců, opakované a intenzivní sexuální vzrušení ze situací, ve kterých je ponižován, bit, svázán nebo je mu jinak působeno utrpení, které se projevuje ve fantaziích, touhách nebo chování.

B. Pacient prožívá klinicky významný distress nebo zhoršení v důležitých oblastech běžného života.

Určit zda:

S Asphyxiophilii (sexuální vzrušení z přidušení)

Určit zda:

V remisi (žádný mistress, zhoršení nebo opakující se chování v nekontrolovaném prostředí: Doba trvání stavu v remisi v měsících: _____

V kontrolovaném prostředí“

(American Psychiatric Association DSM-5 Development, 2010)

Obsahem návrhu je změna názvu Sexuální sadismus/masochismus na Porucha sexuálního sadismu/masochismu a upřesnění podmínek, za kterých může sadismus nebo masochismus probíhat, aniž by byl klasifikován jako porucha. Jedná se o stav, kdy praktikování nepůsobí člověku žádné mimořádné potíže a probíhá záměrně (controlled environment).

V MKN je situace poněkud jiná. Sadomasochismus byl z MKN vyňat v Dánsku (1995), Švédsku (2009) a Norsku (2010) na popud organizací zastupujících lidská práva. V Dánsku tuto změnu ustanovila ministryně zdravotnictví Yvonne Herløv Andersen s tím, že sexuální preference je soukromou věcí každého člověka a nesouvisí s jejich fungováním ve společnosti. Podobné komentáře zazněli později i ve Švédsku a Norsku. Současně se sadomasochismem byl vyňat i fetišismus, fetišistický transvestitismus, transvestitismus a vícečetná porucha sexuálních preferencí.

Jozífková (2010) ve svém článku uvádí důvody, díky kterým byl sadomasochismus v Norsku vyňat z MKN. Jsou to:

- ⌚ Zastaralá diagnóza
- ⌚ Sociální normy ani názor specialistů neposkytují v současnosti oporu pro to, aby se toto chování klasifikovalo jako porucha
- ⌚ Vyjmutí přispěje k tomu, že na tyto projevy nebude pohlíženo jako na nemoc
- ⌚ Řazení mezi poruchy přispívá ke stigmatizaci skupin a jedinců

U nás podobné aktivity neprobíhají.

2.   BDSM

Cílem této kapitoly je seznámit se se základními pojmy, které se týkají pojmu BDSM, aktivitami s ním spojené, způsobem jakým mohou tyto aktivity probíhat, způsobem komunikace mezi lidmi, kteří BDSM praktikují a posouváním norem v sexu, které směřuje k normalizaci BDSM aktivit.

2.1 Pojem BDSM

BDSM je akronym z akronymů. Sestává ze tří zkratek. BD (bondage-discipline), DS (dominance-submission), SM (sadism-masochism). Definice BDSM neexistuje, protože jen těžko by šlo určit, co všechno sem zařadit. Je to škatulka, do které se vejde v podstatě jakákoli sexuální aktivita, která obsahuje nějaké prvky dominance nebo submisivity, nějakou formu sadismu nebo masochismu, nějakou formu omezení nebo poslušnosti jednoho vůči druhému.

Čičmanec (2009) uvádí následující vysvětlení jednotlivých oblastí BDSM:

„**Bondage & Discipline** - pouta, ponižování a tělesné tresty jsou využívány k ovládnutí chování podřízené osoby. Nadřazená osoba nutí jí podřízenou k dosažení určitých cílů prostřednictvím daných pravidel. Pokud jsou tato porušena, přichází trest. Celý postup je podobný výchově dětí v dřívějších stoletích, avšak pochopitelně použitý na dospělé. Velice často je kombinován s hraním rolí jako rodiče/děti, učitel/žák atd.

Dominance & Submission - nadřazená osoba dominuje osobě podřízené, vyžaduje její poslušnost. Je to velice podobné B&D, avšak kontrola je spíše v oblasti emocí. Nejlepší to bude asi osvětlit na příkladě: Vládnoucí jedinec poručí ovládanému udržovat dům v čistotě. V B&D vztahu bude nadřazená osoba kontrolovat, zda je dům skutečně čistý. Pokud ne, pak její bičík bude mít práci. Naproti tomu v D&S vztahu nebude kontrolovat skutečnou čistotu, ale kolik snahy podřízený jedinec vynaložil ke splnění požadavku.

Sadism & Masochism - součástí vztahu je bolest. Masochista rád bolest pociťuje, sadista ji naopak vyvolává. BDSM může být životním stylem, oblíbenou hrou pravidelně hranou s partnerem, anebo něčím, co nebude některými nikdy pochopeno. Mnoho příznivců BDSM tvrdí, že erotická výměna moci je nejsmyslnější věc, kterou můžete zažít. Nemohu říci, že je to všeobecně platná pravda, ale u mne tomu tak je.“ (Čičmanec, 2009, s.56)

Často záleží na konkrétní osobě nebo osobách, situaci, okolnostech a pocitech aktérů, jestli se daná aktivita dá do BDSM zařadit nebo ne. Považuji za nejvhodnější, aby si člověk sám určil, jestli chce do této škatulky patřit nebo ne. Ostatně ono to k BDSM patří, že si každý určí svoje hranice.

Jako další zastřešující pojmy bývá uváděna zkratka SM nebo termíny sadomasochismus a sadomasochistický sex. V některých případech to ale může být zavádějící, protože každá ze tří oblastí BDSM se může objevit odděleně a každá má trochu jiný význam. Zatímco u jedinců praktikujících D/s je sexuální vzrušení vyvoláno pocitem nadřazenosti nebo podřazenosti, u jedinců praktikujících SM je sexuální vzrušení vyvoláno působením nebo přijímáním podnětů, které vyvolávají pocit bolesti nebo nepříjemného tlaku. Oblast BD (bondage-discipline) se zase může týkat jenom dávání a přijímání příkazů, které nemusí obsahovat bolest nebo určovat nadřazenost nebo podřazenost. Stejně tak může obsahovat formu svazování (bondage), která neomezuje v pohybu a nepůsobí bolest nebo nepříjemný tlak. (Jozífková, 2007)

2.2 Symbol BDSM – Trojná monáda

Symbolem BDSM je trojná monáda (viz. Příloha č. 1). Každá část monády má symbolický význam, některé části mají současně významů více. Kruh symbolizuje jednotu a ochranu komunity. Tři pole mohou značit tři oblasti BDSM, tedy BD (bondage-discipline), DS (dominance-submission), SM (sadism-masochism). Nebo také tři základní pravidla provozování BDSM aktivit. Safe (bezpečně), sane (s rozumem), consensual (se souhlasem všech zúčastněných). Dalším významem tří polí mohou být tři různé pozice, které člověk může při BDSM aktivitách zaujímat (hořejšek, dolejšek, switch). Černá výplň polí symbolizuje temnou stránku sexuality (celebration of the controlled dark side of BDSM sexuality). Zbytek monády je znázorněn v barvě kovu, což značí poddanství nebo vlastnictví (servitude/ownership). Otvory v polích (ne tečky) mají poukazovat na to, že BDSM je aktivita, která nejde provozovat samostatně (incompleteness of any individual within the BDSM kontext) a jen s partnerem lze dosáhnout určité celistvosti (The Emblem Project, 1997).

Jejím autorem je jistý Quagmyr (nikde není uvedeno pravé jméno), který má od roku 1995 na tento symbol autorská práva. Symbol je volně šířitelný pro kulturní, vzdělávací a umělecké účely, pokud cílem užití symbolu není zisk. K takovému přístupu vede autora to, že nechce, aby se z tohoto symbolu stala módní záležitost, čímž by ztratil svojí hodnotu ve smyslu rozpoznávání lidí preferujících BDSM mezi sebou na veřejnosti. Dále je proti používání symbolu v různých hrách, na obalech knih a podobně, protože nechce, aby bylo veřejně známo, co tento symbol znamená. Opět by se tím znehodnotil jeho význam ve

smyslu možnosti nenápadným způsobem vyjádřit svoje sympatie k BDSM na veřejnosti (American Psychiatric Association DSM-5 Development, 2010).

2.3 Omyly, které kolují o sadomasochistech

Seiler (2010) uvádí deset nejoblíbenějších omylů o sadomasochistech. Bere sice tento seznam s nadsázkou, což podle mého názoru ale trefně vystihuje přehnané reakce některých lidí a to, o jak velké omyly se jedná. Některé údaje nepovažuji za tak jasně dané (např. poměr mezi sadisty, masochisty a sadomasochisty), ale pro účely objasnění vžitých omylů mi to nepřijde tak důležité. Cení si hlavně autorovi schopnosti vystihnout podstatu problému.

„Sadomasochisti jsou nemocní lidé – Jsou, ale jenom když chytanou chřipku. Neexistují důkazy o tom, že by se sadomasochisti kromě svého sexuálního chování jakkoli odlišovali od ostatních lidí.

Sadomasochisti mají rádi bolest – Spouště sadomasochistů bolest nic neříká. Jejich scénáře se točí kolem moci, podřízení se a ponižování. Na druhé straně je však pouze málo těch, kterým by stačila pouhá představa nebo náznak bolesti – zakoušená bolest je pro ně bezprostředním erotickým stimulem. To ale funguje výhradně v sexuálním kontextu. U zubaře to nefunguje.

Sadomasochismus je násilí – Rozdíl mezi násilím a jeho představou chápou sadomasochisté lépe než filmoví kritici. Sadomasochismus souvisí se skutečným násilím asi tolik, jako online střelba s kolegy v práci souvisí s krvavým masakrem v kanceláři.

Existují sadisti a masochisti, a jedněch je víc než těch druhých – V rámci daných subkultur udávají respondenti jako oblíbenou roli jednou tu a podruhé onu. Velká část sadomasochistů se cítí dobře na obou stranách.

Příčinou sadomasochismu je... - O příčinách sadomasochismu se toho doposud podařilo zjistit pramálo. Spíše je možné s jistotou prohlásit, že žádná jediná, vše objasňující příčina sadomasochismu neexistuje. Jednak jsou individuální podoby sadomasochismu krajně rozdílné, za další mohou mít navenek podobné druhy chování různé vnitřní pohnutky. Životopisné údaje a životní zkušenosti sadomasochistů nevykazují žádné všem společné prvky.

Sadomasochisti mohou pouze velmi těžko nalézt partnera – Sadomasochisti, kteří své zájmy tají a nechtějí o nich s nikým mluvit, to vskutku nemají lehké. Ovšem i

v S/M subkultuře se skoro na každou krabici najde víko – přehnaná ostýchavost a chlupaté bradavice na nose jsou i zde samozřejmě na překážku, stejně jako kdekoli jinde. Neměli bychom zapomenout na to, že hledání partnera není snadné ani pro lidi se zcela běžnými sexuálními zálibami.

Mezi sadomasochisty je velmi málo žen – Podíl žen v heterosexuální S/M komunitě bývá zhruba kolem jedné třetiny.

Sadomasochismus provozují otupělí lidé, které už nic jiného nevzrušuje – Spousta sadomasochistů přichází velmi brzy, často dokonce ještě před pubertou na to, co přesně chtějí. Vyšší věkový průměr některých S/M skupin částečně spočívá v tom, že byl ještě před několika málo lety coming-out daleko těžší než dnes a že k němu tím pádem došlo až po patřičně dlouhém váhání. Přesycený starý prostopášník, který si pomocí S/M snaží odpomoci od impotence, je podle všeho pouhá legenda.

Sadomasochismus představuje způsob, jak se vyrovnat s nároky všedního dne – úspěšný manažer se nechá po konci pracovní doby ponížovat dominou a frustrovaný úředník doma před manželkou vystupuje v roli ředitele zeměkoule – Sadomasochistické praktiky tuto funkci mohou mít, v žádném případě však nemusejí. Dominantní chování ve všedním životě neindikuje, že by daná osoba byla dominantní i v posteli, a nedá se z toho odvodit ani opak. Na drtivé většině lidí prostě nepoznáte, jestli jsou dominantní nebo submisivní.

S postupem času jsou S/M praktiky stále vyhrocenější a nebezpečnější – Neuskutečněné sadomasochistické představy mají jako ostatně i jiné sexuální představy tendenci časem ochabovat a jsou tím pádem nahrazovány jinými. V praxi se v rámci vztahu lidí praktikujících S/M objevují nové hry a scénáře, které zúčastněné baví, ale o posedlosti stále vyhrocenějšími praktikami nemůže být řeč.“ (Seiler, 2010, s.6-7)

2.4 Pravidla bezpečnosti

Je pravda, že v rámci BDSM aktivit se dá dělat ledacos a je pravda, že se některé aktivity mohou jevit jako značně nebezpečné. Co se týče reálného nebezpečí není většina BDSM aktivit nebezpečnější než normální sex. Při praktikování BDSM existuje totiž několik zažitých mechanismů a pravidel, která mají zabránit možnému újmě na zdraví nebo psychice. BDSM je forma zábavy a odreagování. Je sice na každém, jak se chce bavit a odreagovat, ale většina lidí se nerada baví tím, že by se chtěla nějak vážně, dlouhodobě nebo celoživotně poznamenat. Třeba už jen z toho prostého důvodu, že by se tím možnost frekvence takové zábavy značně omezila, ne-li úplně zanikla.

Přístup k BDSM aktivitám vystihl dobře DiClaudio (2010) ve svém kapesním průvodci: „Při všech typech BDSM je nezbytné mít neustále na paměti, že bezpečí a pohodlí vás a vašeho partnera je alfou a omegou úspěchu. BDSM možná navozuje temné a nebezpečné konotace, ale je to především hra se souhlasem obou stran, které jedna druhou respektují. BDSM nevznikne, jestliže se rozhodnete týrat svého partnera, protože tím se dopouštíte obyčejného trestného činu. Musíte v tom být oba zajedno. Nikdy se nestaňte příčinou (byť mimovolnou) dlouhotrvajícího tělesného či psychického strádání jiné osoby. Natož smrti. To je snad ještě horší.“ (DiClaudio, 2010, s.13)

Jsou tři základní pravidla, která by měla platit při každé BDSM aktivitě označované jako „Safe, Sane, Consensual“. Někdy se používá pouze zkratka SSC. Safe, tedy bezpečně, znamená, že by lidé měli dbát na to, aby při aktivitě nedošlo k nechtěné nebo nebezpečné újmě na zdraví nebo psychice. Každý by měl praktikovat jen to, na co má dostatečné znalosti a dovednosti nebo jen s tím, od koho se to může naučit. Sane, tedy rozumně, znamená být schopen rozlišit mezi představou a skutečností, být zodpovědný a přičetný. Může to znamenat i to, že během BDSM aktivit by lidé neměli být pod vlivem omamných látek, protože tím se právě míra zdravého rozumu a schopnosti rozlišit co se ještě smí, a co už ne, značně snižuje. Consensual, tedy se souhlasem všech zúčastněných znamená, že se vším, co se během BDSM aktivity odehraje budou všichni zúčastnění souhlasit. V praxi je běžné si před začátkem aktivity dohodnout rámec, ve kterém se bude celá akce odehrávat. Ujasnit si, co všechno se může a co se nemůže. Někdy je vhodné se předem dohodnout na detailech aktivity, konkrétních praktikách, intenzitě a jejich pořadí. Je to vhodné zvláště pro ty, kteří mají málo zkušeností nebo pro nové partnery, kteří se ještě neznají tak dobře. (Seiler, 2010)

Velmi důležitým pravidlem je domluvení tzv. STOPky, což je slovo nebo signál, který může kdykoli použít každý, kdo se aktivity zúčastní, pokud chce aktivitu zastavit. Důvodem pro zastavení může být cokoli, čím se aktivita pro zúčastněného stává nepříjemnou. Stopkou bývá neobvyklé slovo, protože běžné nesouhlasné projevy mohou být součástí aktivity. Pokud je součástí aktivity znemožnění účastníka se verbálně projevovat může být stopkou třeba předstírání omdlení, pohyb končetinou nebo cokoli jiného. I když se aktéři předem dohodnou a shodnou, co se bude dít nebo aspoň rámec aktivity, může se stát, že reálný zážitek je jiný, než očekávali nebo mohou zjistit, že se prostě nepochopili nebo se může přihodit něco neočekávaného. V takových případech je stopka velmi užitečné pravidlo. Zvláště pro lidi, kteří mají málo zkušeností a neumí dobře

odhadnout, co je ještě v rámci dohodnutého. Je také třeba si uvědomit, že pokud vystřídáte partnera, je nutné se domluvit na nové stopce. (Seiler, 2010)

2.5 BDSM subkultura v ČR

Hlavní způsob, jak se u nás zapojit do této subkultury, je přes internet. Existuje velké množství webů, které jsou na BDSM specializované. Lze na nich najít množství nejrůznějších informací, pozvánky na srazy, odkazy na výrobce pomůcek, diskuze, chaty a inzeráty na seznámení. Hlavním účelem subkultury je předávání informací, podpora, socializace a vyhledávání partnerů. Většinou se jedná o menší skupiny a srazy, kterých se účastní 10 až 30 osob. Hromadné srazy s účastí několika stovek lidí nejsou u nás obvyklé. (Jozífková, 2008)

Mezi nejznámější a nejobsáhlejší weby, které u nás fungují lze zařadit tyto:

- Ⓜ www.bdsm.cz
- Ⓜ www.darkclub.cz
- Ⓜ www.ds-life.cz
- Ⓜ www.eleferno.cz
- Ⓜ www.bdsmklub.com
- Ⓜ www.bdsm-portal.cz
- Ⓜ www.slunecnitvrz.eu
- Ⓜ www.bdsmlife.cz
- Ⓜ www.svetbdsm.cz

Existuje i velké množství dalších webů, které se tématem BDSM zabývají. Bývají ale méně rozsáhlé nebo více zaměřené jen na určitou oblast.

U nás je největší a nejaktivnější komunita v Praze, při které je provozován tzv. Ateliér, kde se pořádají srazy, workshopy a podobné akce. Jedná se o soukromé prostory, které je možné využívat na tento druh akcí nebo si lze i pronajmout některou část pro soukromé účely. Každý čtvrtek se v Ateliéru pořádají tzv. kecací srazy, na které může přijít kdokoliv a má tak možnost seznámit se s ostatními. Jde většinou o povídání o všem možném, nejen o BDSM. Na ostatní srazy je většinou třeba být v doprovodu někoho, kdo už v komunitě je a je ochoten se za nováčka zaručit. Zároveň za něj bývá i do určité míry

zodpovědný a dělá mu průvodce. Podobná komunita je i v Brně, kde ale nejsou k dispozici soukromé prostory pro účely setkávání, takže frekvence srazů je menší. Zapojit se do komunity nebývá problém, pokud člověk prokáže opravdový zájem a schopnost chovat se slušně.

Pro lidi, které láká zúčastnit se některého srazu, uvádí Seiler (2010) opět s nadsázkou, ale výstižně, nejčastější předsudky ohledně těchto srazů.

„Deset nejoblíbenějších předsudků vůči S/M skupinám:

1. **Všichni se mezi sebou znají** – Jasná páka. Nikdo z nich tam nikdy nebyl poprvé. Ty seš tu novejš? Chacha! Já se tu narodil.
2. **Tohle se mě netýká** – Určitě je zajímaví úplně jiné věci než mě a navíc daleko tvrdší. Určitě je zajímaví úplně jiné věci než mě a navíc daleko měkčí. Nebo oboje dohromady.
3. **To bude nějaká zoufalá skupinová terapie...** - Zoufalé skupinové terapie určitě existují, a taky existuje spousta dalších skupin. Neházejte je hned všechny do jednoho pytle.
4. **Tam se určitě scházejí jenom samí <vlozte vhodný přísudek>** - S/Mkáři jsou rozliční stejně jako všichni ostatní lidé. Bývají hezcí, oškliví, mladí, staří, sympatičtí a nesympatičtí a někteří docela určitě mají náhon na čtyři kola a pětidvéřovou úpravu.
5. **Scházejí se tam jenom samí nudní patroni. Jinak by přece šli na akční S/M párty** – Ano – a ten, kdo jde večer s kamarády do hospody, tam jde vlastně proto, že se stydí jít na taneční zábavu.
6. **A co tam budu dělat? To mám úplně cizím lidem vyprávět o svých sexuálních praktikách? No to pěkně děkuju** – Nač byste vysedávali s kamarády v baru, když můžete v klidu sedět doma před televizí a vychrupnout u toho lahvičku vína? O pití přeci jde v životě těch lidí z baru především, nebo ne? Určitě taky o ničem jiném ani nemluví.
7. **Vždyť se na mě všichni sesypou jako vosy na med** – Možná, že si to v hloubi duše přejete, ale není to tak. Dokonce ani ženám nebývá věnována výrazně větší pozornost než na jakémkoli firemním večírku. A pokud někoho odmítnete, bude to brát možná ještě vážněji než na firemním večírku.
8. **S/M skupiny jsou jenom pro začátečníky** – Ano, stejně tak i do bazénu se chodí jenom proto, abyste se naučili plavat.

9. **S/M skupiny jsou jenom pro zkušené S/Mkáře** – To není předsudek – to je pravda pravdoucí. Někteří z nich už tam dokonce chodí déle než měsíc...
10. **Když tam budu chodit, tak je to stejné, jako kdybych se k tomu přiznal před Bohem, celým světem i před šéfem v práci** – Bůh o tom stejně už ví. Světu je všechno tak nějak šumák a tvůj šéf nebude ani nedále tušit vůbec nic, ledaže by chodil na stejné srazy.“ (Seiler, 2010, s.31-32)

2.6 BDSM Coming out

V původním smyslu je coming out spojován s uvědoměním si a zveřejněním homosexuální orientace. V pojetí této práce je myšlen vnitřním coming outem proces uvědomování si a akceptování BDSM sexuální preference. To odpovídá například nejobecnějšímu významu z Wikipedie, která říká, že coming out je „v širším smyslu označení procesu, během kterého člověk rozpoznává a akceptuje svoji menšinovou sexuální orientaci („coming out před sebou samým“ či tzv. „vnitřní coming out“). V užším smyslu se používá pro okamžik svěření jiným osobám, případně veřejnosti (tzv. vnější coming out). V nejobecnějším smyslu lze výraz použít i pro zveřejnění informace, která dosud byla utajována. Může se také užívat ve spojení s osobami nebo skupinami osob, které se rozhodly veřejně prezentovat své pohledy a názory obecně považované za odlišné od názorů společnosti.“ (Coming out in Wikipedia, 2011).

Weiss et al. (2010) definuje coming out jako „proces sebezpřijetí a vyrovnávání se s homosexuální orientací“ (Weiss et al., 2010, s.115) nebo jako „vnitropsychický konflikt mezi internalizovanou homofobií, která zahrnuje zvnitřnění a ztotožnění se se sociálními negativními postoji k homosexuální orientaci na straně jedné. A nově rozpoznáním nebo alespoň podstatně uvědomovaným vlastním erotickým zaměřením.“ (Weiss et al., 2010, s.115) Coming out je také „kognitivně-behaviorálním procesem, který zahrnuje rozpoznání, sebezpřijetí a schopnost širší integrace sexuální orientace do své osobnosti.“ (Weiss et al., 2010, s.115) Tyto definice budou odpovídat také, pokud za homosexuální orientaci dosadíme sexuální preference.

Z pohledu uvědomování si u sebe něčeho odlišného v oblasti sexu se BDSM preference často srovnává právě s uvědomováním si homosexuality. Například Lawrence a Love-Crowell (2008) uvádí, že pro poučné účely srovnávají homosexualitu a BDSM preference, protože donedávna byly obě tyto formy považovány za duševní poruchu (mental disorder). Dále ve svém výzkumu, kde zjišťují, jaké jsou zkušenosti psychologů s klienty, kteří praktikují BDSM, dochází k závěru, že by pro BDSM preferující klienty měly být

vytvořeny příručky vycházející z těch, které jsou pro LGB klienty (guidelines for conducting psychotherapy with clients who engage in same-sex sexual behavior), protože proces uvědomování si a přijímání této preference se zdá být v mnoha ohledech podobný uvědomování homosexuální nebo bisexuální orientace.

Samozřejmě existují ale rozdíly v coming outu mezi uvědoměním si BDSM preference a homosexualitou. Největší rozdíly vidím v tom, že pokud člověk nepotřebuje mít BDSM vztah 24/7 nemusí nikdo kromě partnera o této preferenci vědět. Podobně není problém fungovat v navenek běžném heterosexuálním vztahu, uzavřít sňatek a mít děti.

Teremová (2008) ve své knize uvádí výpovědi lidí, kteří mluví o svém vnitřním coming outu v tom smyslu, že sice je život s touto preferencí a hledání a nalezení sexuálního partnera velice komplikovaný, ale zároveň je to součástí jejich osobnosti a neměnili by. Ve výpovědích lidé často vyjadřují pocit spokojenosti a bohatosti sexuálního života, který se podle nich nedá srovnávat s běžným sexuálním životem. Na otázku sdělování tohoto zaměření ve výpovědích všichni shodně uvádí, že to jejich soukromá věc. Nemají potřebu se o tom šířit a vysvětlovat proč, co a jak. Pokud už se o tom s někým baví, bývají to lidi z komunity. Autorka dále uvádí, že se dá hodně vysledovat z dětských her, preference filmů a literatury. Jako názorný příklad uvádí svůj zážitek s dvouletou holčičku na pískovišti, které dva čtyřletí chlapci vezmou bábovičky. Holčička jim následně v klidu nahází písek do očí, vezme si bábovičky zpět a hraje si dál. Autorka se domnívá, že právě takové chování může poukazovat a silnou dominanci v dospělosti. Jako jednu z nejdůležitějších věcí, co se týče coming outu, vidí autorka svěření se partnerce nebo partnerovi. Zastává názor, že by se touto otázkou měli partneři zabývat co nejdříve a uvědomit si, že se ve většině případů jedná o sexuální hru, která nemá se skutečným životem mnoho nebo vůbec nic společného.

2.7 Posouvání norem v sexu

V kontextu vývoje společnosti, technologií a přístupu k informacím se mění i sexuální chování. V současné době je běžné mít přístup na internet, odkud děti a dospívající, stejně jako dospělí, získávají většinu informací. Dostupnost materiálů se sexuálním obsahem je velmi dobrá. Jednou z nejdiskutovanějších otázek je dostupnost pornografie, podle které si zvláště mladí lidé formují svoje sexuální chování. Podle některých studií, které zkoumali vliv obsahu filmů na sexuální chování adolescentů, například některé dívky vypověděly, že po shlédnutí filmu měly potřebu najít si muže, se kterým by měly sexuální styk. Někteří chlapci zase vypověděli, že se díky filmům naučili jak líbat a milovat. Přitom bylo zjištěno

i to, že sexuální agrese byla běžnější v běžných filmech než ve filmech pornografických. (Weiss et al., 2010)

Podle Onřeje Vidly, který je autorem článku „Žádné líbání, mazlení, něha aneb jak internet mění sex“ na webu xman.idnes.cz, se tím, jak je porno snadno dostupné mění i sex lidí, kteří ho sledují. Mění se sexuální repertoár a tím se prudce mění i lidská sexualita. Porno vnímá jako všudypřítomné a tak vytváří i novou módu. Umožňuje lidem setkat se s praktikami, o kterých do té doby jen přemýšleli nebo i toužili, ale nikdy se neodvážili je vyzkoušet. Tím, že se dnes všemožné druhy sexu vykytují na internetu, tak se stávají normálními. Samotný fakt, že člověk vidí jiné lidi, byť prostřednictvím videa, že něco dělají, v něm může vyvolat pocit, že je to normální. Trefně také uvádí, že sex je tvrdší a žena se tu jeví jako někdo, kdo má muži pomoci se cítit jako v odbyté vesnici. Podle autora v roce 2005 vydělala pornografie v Americe 12 miliard dolarů, zatímco Hollywood vydělal jen 10. V roce 2007 souvisela s pornem čtvrtina všech hledání na internetu. V lednu 2010 navštívila více jak čtvrtina uživatelů v Americe nějakou pornografickou stránku. Pro skupinu dětí a dospívajících se stává normou to, co vidí na internetu, protože často nic jiného neznají, považují to, co vidí, za klasický sex. Autor popisuje průběh běžného porna, které obsahuje předvádění se ženy muži, dráždění ženy prsty a následné orální uspokojování muže z podřízené pozice, muže, který jí občas plácne, pohlavní a anální styk v mnoha různých polohách a vyvrcholení muže do pusy nebo obličeje ženy, která před ním oddaně klečí. (Vidla, 2011)

Podobných článků je na internetu mnoho. Většina z nich je v podobném duchu. Nejde ani tak o to, jestli je všechno, co se v nich píše pravda, ale je fakt, že způsob, jakým se v pornofilmích zobrazuje sexualita, ovlivňuje lidi, kteří ho sledují a v důsledku i ty, kteří ne. Otázkou zůstává, jestli takové materiály dovolují lidem prožít jejich vnitřní touhy, které by měli i bez toho, nebo jestli lidi tlačí k tomu dělat něco, co vlastně nechtějí.

2.8 Slang

V rámci subkultury BDSM se vyvinulo několik specifických výrazů, pomocí nichž se mohou členové subkultury snadněji vyjadřovat. Některé výrazy jsou tak zažitě, že si jejich používání členové subkultury s někým, kdo je mimo ani neuvědomují. Uvádím seznam a vysvětlení těch nejběžněji používaných:

Tabulka 1: Slang

24/7	Druh vztahu, kdy se uplatňují prvky BDSM 24 hodin 7 dní v týdnu, tedy pořád.
------	--

BDSM+	BDSM pozitivní je člověk, který praktikuje BDSM.
Domina/dominant	Žena nebo muž, která(ý) zaujímá nadřazenou pozici.
Hračky	Pomůcky používané při aktivitách s prvky BDSM.
Hraní	Aktivita obsahující prvky BDSM.
Pistácie	Označení pro lidi, kteří preferují aktivity s BDSM prvky.
Scénka	Časově ohraničená aktivita podle určitého scénáře.
Subinka/subík	Žena nebo muž, která(ý) zaujímá podřízenou pozici.
Switch	Člověk, který podle chuti střídá podřízenou nebo nadřazenou pozici.
Úchyl	Označení pro člověka, který praktikuje BDSM. Takto se mezi sebou označují lidé v subkultuře. Je tím vyjádřen určitý nadhled. Pokud je takto označen někdo ze subkultury někým mimo subkulturu, je to bráno jako normální urážka.
Vanilka	Označení pro lidi, kteří nepreferují aktivity s BDSM prvky nebo praktiky, které neobsahují BDSM prvky. Označení vychází z toho, že vanilka je nejběžnější příchutí zmrzliny. Podobně jako sexuální aktivity bez BDSM prvků jsou běžnější než s nimi.

II. VÝZKUMNÁ ČÁST

3. Cíle výzkumu

Cílem výzkumu je přiblížit proces vnitřního coming outu u lidí, kteří praktikují BDSM, zmapovat jejich pocity na začátku uvědomování si této preference a v jejím průběhu, pokusit se přijít na konkrétní věci, které podnítlý zájem o tuto oblast nebo které pomohly si ho ujasnit, způsob, jak tuto preferenci přijali a jak jí začlenili do svého běžného života. V souvislosti s tím mě zajímal i jejich současný život s BDSM, jejich názor na reakce lidí, kteří BDSM nepraktikují a případné doporučení lidem, kteří by BDSM praktikovat chtěli, ale z nějakého důvodu to nedělají.

4. Výzkumné otázky

V návaznosti na cíle výzkumu jsem formuloval tyto čtyři výzkumné otázky, které pokrývají celou oblast zájmu výzkumu. Tyto otázky zní:

1. „Jaké byly první kontakty s BDSM u lidí, kteří BDSM praktikují?“
2. „Jak lidé praktikující BDSM přijímali uvědomení si této preference?“
3. „Jak tito lidé preferující BDSM žijí dnes?“
4. „Co by lidé preferující BDSM doporučili lidem, kteří si teprve ujasňují svoje BDSM preference?“

5. Metodologický rámec a metody

V této kapitole rozvádím použité metody v jednotlivých fázích výzkumu, důvod a způsob jejich využití. V závěru kapitoly se věnuji etickým aspektům výzkumu.

5.1 Typ výzkumu

Zvolil jsem kvalitativní přístup. Pokusil jsem se zjistit, jak jednotlivci prošli obdobím uvědomění si BDSM preference, zda se najdou nějaké společné rysy v tomto procesu, jestli mají něco společného a co mohou na základě svojí zkušenosti doporučit lidem, kteří se domnívají, že by také mohli být BDSM+.

5.2 Metoda získávání dat

Pro získávání dat jsem použil metodu polostrukturovaného interview, kdy jsem měl připraveno 15 otázek a podle nich jsem rozhovor vedl. Používal jsem následně inquiry pro ujasnění si a dostatečné rozšíření odpovědí. Otázky měly získat odpovědi na průběh vnitřního coming outu, pocity, které ho doprovázely, současnou situaci a vnímání reakcí společnosti. Jde tedy o zpětné hodnocení. Každý rozhovor byl veden podle seznamu otázek, který každý participant obdržel dopředu mailem. Jsou to tyto otázky:

1. Co považujete za svůj první kontakt s BDSM ? Jak jste se přitom cítil/a?
2. Byl nějaký spouštěcí mechanismus/událost, po které jste začal/a vážně uvažovat nad svojí BDSM orientací?
3. Jaké pocity doprovázely tento proces uvědomování si BDSM+? Měnily se nějak v průběhu?
4. Dá se říct, kdy toto uvědomění proběhlo nebo začalo probíhat?
5. Co vás ujistilo o tom, že jste BDSM+?
6. Co vám pomohlo to zvládnout/přijmout?
7. Změnilo se něco potom, co jste si to uvědomil/a?
8. Svěřil/a jste se o tom tehdy někomu? Pokud ano, jaká byla reakce?
9. Přemýšlel/a jste někdy nad tím, proč to tak máte? Jaká je příčina?
10. Co vás v BDSM nejvíce oslovuje?

11. Dokážete se vzrušit i bez BDSM technik nebo jsou nezbytné?
12. Myslíte si, že pro BDSM+ je obtížnější najít životního partnera?
13. Jak vnímáte reakce společnosti na tematiku BDSM? Proč myslíte, že jsou takové?
14. Pokud byste mohl/a vzkázat něco lidem, kteří se teprve hledají, co by to bylo?
15. Je nějaká otázka/oblast, která vám v rozhovoru chyběla, ke které byste se ještě rád vyjádřil/a?

Při rozhovoru měl účastník ode mě k dispozici vytištěné otázky. Všichni využili možnost mít otázky před sebou. Otázky byly vždy formulovány stejně a ve stejném pořadí. Někteří participanti odpovídali při rozhovoru spontánně na některé otázky dříve. Stejně jsme se k zodpovězené otázce vrátili na daném místě a shrnuli si znovu odpověď. Pokládal jsem i doplňující otázky, buď abych si ujasnil nebo dostatečně rozšířil odpověď participanta. Rozhovory probíhaly během ledna a února 2011 na předem dohodnutém místě s důrazem na to, aby se tam participant cítil dobře, bezpečně a pohodlně. Všechny schůzky proběhly ve velkých městech ČR (Praha, Brno, Ostrava, Olomouc, Pardubice). Ve většině případů se jednalo o veřejné podniky (kavárna, vinárna, čajovna, restaurace, hospoda). Ve dvou případech setkání proběhlo v pracovně participanta. Setkání trvalo přibližně jednu až dvě hodiny. Samotnému rozhovoru předcházela část, kdy jsme se seznámili a povídali jen tak a nevěnovali jsme se otázkám v seznamu. Těsně před začátkem rozhovoru jsem zjistil o participantovi základní údaje uvedené v tabulce. Následovala část, kdy jsme probírali otázky ze seznamu. Tuto část rozhovoru jsem se souhlasem participanta nahrával na digitální diktafon. Tato část byla různě dlouhá. Od 30 do 80 minut. Nechával jsem participanty mluvit, jak dlouho chtěli bez časového omezení. V jednom případě jsem byl u posledních dvou otázek časově omezen a odpovědi jsou kvůli tomu stručnější. Po této části následoval ještě kratší rozhovor, kdy jsem zjišťoval, jak na něj rozhovor působil a jestli je potřeba ještě o něčem pohovořit. Všechny rozhovory proběhly v přátelském duchu a uvolněné atmosféře. Rozhovory jsem podle nahrávek přepsal.

5.3 Metoda analýzy dat

Pro analýzu dat jsem použil metodu vytváření trsů, která dle Miovského (2006) slouží k tomu, že seskupíme a konceptualizujeme určité výroky do skupin (trsů), které vznikají na základě vzájemného překryvu (podobnosti) mezi identifikovanými jednotkami. Dále tuto metodu definuje tak, že „tímto procesem vznikají obecnější, induktivně zformované

kategorie, jejichž zařazení do dané skupiny (trsu) je asociováno s určitými opakujícími se znaky, určitým charakteristickým uspořádáním atd. Společným znakem takového trsu může být například tematický překryv, tj. když vyhledáváme ve výrocích osob všechny takové pasáže, které se týkají jednoho úzce ohraničeného tématu.“ (Miovský, 2006, 221). Základním principem metody je srovnávání a agregace dat, kdy prostřednictvím kategorizace zvolených základních jednotek vytváříme obecnější jednotky.

5.4 Etické aspekty výzkumu

Předmětem mého zkoumání je sexualita, což je pro hodně lidí choulostivé téma. Je to také téma soukromé a intimní. Z toho důvodu jsem dbal na zachování anonymity. Nikde v práci nejsou použita jména, přezdívky ani jakýkoli jiný údaj, podle kterého by šlo participanty identifikovat. Tyto údaje jsou ve všech případech nahrazeny písmeny XY. Participanti jsou označeni písmenem podle pořadí, ve kterém jsem s nimi rozhovory prováděl. Všem, kteří se mi ozvali, jsem napsal veškeré informace o výzkumu, důležité informace o mě, podmínky rozhovoru a způsob zachování anonymity. Všichni zúčastnění s podmínkami souhlasili.

6. Výzkumný soubor

V kapitole rozvádím metodu výběru výzkumného souboru, konkrétní postup získávání respondentů a charakteristiku výzkumného souboru.

6.1 Metoda výběru výzkumného souboru

Pro výběr výzkumného souboru jsem použil metodu samovýběru, která je dle Miovského (2006) založená na dobrovolnosti a projevení aktivního zájmu zapojit se do studie. Oslovil jsem skrze výzvu zveřejněnou na webových stránkách s tematikou BDSM skupinu potenciálních účastníků a ti museli sami aktivně projevít svůj zájem se zúčastnit. Respondenty jsem získal přes internet. Samotným rozhovorům předcházelo období, kdy jsem nejprve kontaktoval správce serverů, které se zabývají touto tematikou. Čtyři ze šesti dotázaných správců s touto prosbou souhlasilo (Eleferno, Sluneční tvrz, světBDSM, Perverz-seznamka) a následně byla výzva zveřejněna v následujícím znění:

„Dobrý den, hledám lidi ochotné zapojit se do výzkumu na téma „Vnitřní coming out u lidí praktikujících BDSM“ (proces, při kterém jste si uvědomili, že praktiky BDSM jsou vám blízké). Výzkum je součástí mojí postupové práce, je anonymní, v rámci katedry psychologie na Univerzitě Palackého v Olomouci. Všechny upřesňující informace rád zodpovím přes mail. Budu rád za jakýkoli váš ohlas. Kontakt: Pospisil.M7@gmail.com Samotný sběr dat bude probíhat během ledna příštího roku. Ozval bych se tedy potom, a pokud budete pořád ochotní a najdete si čas, můžeme se domluvit na setkání.“

První výzva byla vyvěšena v listopadu 2010. Do února 2011 se ozvalo 29 lidí ochotných se zapojit do výzkumu. Dle individuálních potřeb participanta jsme si ujasňovali detaily výzkumu, domlouvali termín a podmínky schůzky. Výzkum je anonymní. Samotného výzkumu se účastnilo 14 lidí. Získávání dat proběhlo během ledna a února 2011.

6.2 Charakteristika výzkumného souboru

Výzkumný soubor tvoří 14 lidí, z toho 10 žen a 4 muži, ve věku 20 až 62 let. Participanti jsou z celé ČR.

Tabulka 2: Výzkumný soubor

	Pohlaví	Věk	Sexuální orientace	Vzdělání	Stav	Partner(jen na BDSM)	Děti
A	M	23	Hete	SŠ s mat	Svobodný	Ne	Ne
B	M	42	Hete	SŠ s mat	Ženatý	Ano	Ano
C	Ž	20	Hete	ZŠ*	Svobodná	Ano	Ne
D	Ž	32	Bi	SŠ s mat	Vdaná	Ano	Ne
E	Ž	29	Bi	SŠ s mat	Vdova	Ano	Ne
F	Ž	23	Bi	SŠ s mat	Svobodná	Ano	Ne
G	Ž	28	Hete	Vyučena**	Vdaná	Ano	Ano
H	Ž	39	Bi	VŠ	Rozvedená	Ne(Ano)	Ano
I	Ž	25	Hete	SŠ s mat	Svobodná	Ano	Ne
J	Ž	26	Bi	VŠ	Svobodná	Ne(Ano)	Ne
K	Ž	33	Hete	VŠ	Svobodná	Ano	Ne
L	Ž	22	Bi	SŠ s mat	Svobodná	Ano	Ne
M	M	47	Hete	SŠ s mat	Rozvedený	Ne	Ne
N	M	62	Hete	VŠ	Ženatý	Ano	Ano

*Participantka C letos maturuje. **Participantka G si dodělává maturitu.

Kritériem pro zařazení bylo praktikování BDSM a prožití svého vnitřního coming outu.

7. Analýza dat

Kapitola obsahuje analýzu dat podle výzkumných otázek. Jednotlivé kategorie jsou doplněné o přímé citace účastníků výzkumu, které jsou označeny uvozovkami.

7.1 Výzkumná otázka č. 1

„Jaké byly první kontakty s BDSM u lidí, kteří BDSM praktikují?“

Odpověď vychází z otázek *„Co považujete za svůj první kontakt s BDSM a jak jste se přitom cítil/a?“* a *„Byl nějaký spouštěcí mechanismus nebo událost, po které jste začal/a vážně uvažovat nad svojí BDSM orientací?“* Na základě dat jsem vytvořil 4 kategorie:

1. Kdy k prvnímu kontaktu došlo,
2. Jaký byl první kontakt,
3. Pocity, které doprovázely první kontakt,
4. Spouštěč ve smyslu spojení si různých náznaků s touto sexuální preferencí.

V 1. kategorii (Kdy k prvnímu kontaktu došlo) jsou odpovědi rovnoměrně rozložené do tří skupin. V první skupině jsou participanti, kteří neumí určit dobu prvního kontaktu a vnímají to tak, že tuto preferenci mají odjakživa. *„... když to tak беру, tak v podstatě některý z těchletých prvků, tak v podstatě, jakmile jsem začal se sexuálním životem, tak prostě i zpětně to tam bylo. Jako když jsem si to uvědomoval, tak to tam bylo jo.“*; *„Tak což o to, věci mě napadaly úplně od malička...“*; *„Vždycky mi teda vyhovovalo, když muž byl trochu dominantní, když měl situaci jakoby pod kontrolou, ale nikdy jsem to nepojmenovala jako v rámci BDSM nebo neviděla jsem v tom to BDSM. Vůbec jsem netušila, že něco takovýho existuje.“*; *„Já si myslím, že to nějak bylo odjakživa ve mně. Od mládí útlýho. Jako nějak jsem měl takovej pocit, že vždycky mě to nějak táhlo, nějak mě to přitahovalo, když jsem byl malej kluk, vždycky jaksi bejt v pozici dominantní nebo submisivní. Říkám naprosto to mám vyvážený jo. Je to úplně od dětství prostě. Já tam nemám vůbec nějaký konkrétní vzpomínky asi ne, ale vím, že to ve mně bylo odjakživa. Určitě. Takhle, tam jsem nad tím přemejšlel a nelze to nějak někam specifikovat, že bych řek, tak teď. Prostě ne. Nějak od malička to ve mně bylo zahrnutý, takže jsem to vzal i jako takovej normální úlet zdravěj. Protože já to považuju za naprosto zdravou věc, takže... Chráním si to jako svoje soukromí tyhle ty věci, protože si myslím, že to je soukromá záležitost, ale odjakživa to ve mně bylo zakódovaný. Jestli geneticky, nevím. Nezkoumal jsem to nikdy blíže.“*

Do druhé skupiny patří participanti, kteří uvádějí první kontakt v dětství. Jedná se o věk v rozmezí 5-10 let. Vzpomínky na toto období bývají nejasné. *„Když už jsme se jako malí kluci v podstatě někdy kolem pěti šesti let koukali na indiány a někdo se tam svazoval,*

tak tehdy to člověka nenapadlo jo, ale pořád jsme si představovali, kdybych já tam byl na tom jeho místě, jo?"; „Naopak. Když jsem se nad tím zamejšlela zpětně, tak ty tendence jsem měla už hodně dávno. Byla jsem takové to malé, drobné, podvýživné, nedoživené, nemocné dítě, co na sídlišti přesvědčilo partu desetiletých sígrů, že si budeme hrát na indiány a oni budou mučeni. Mě bylo 6, 7, takže ty sklony se dají najít už hodně hodně daleko do minulosti.“; „Na druhou stranu, když já teďka tak nad tím přemýšlím, tak to možná bylo ještě o mnoho let dřív, když jsem se se svým bratrem mlátila. Je to dosti velmi pravděpodobné, že už tehdy jsem si uvědomovala to, že když mě můj bratr přepere, že to je vlastně daleko příjemnější než kdybych přeprala já jeho, na což jsem teda fyzické síly měla, protože on byl mladší... řekněme nějaká vzpomínka sahá do toho, že jsem se nechala zcela dobrovolně svým bratrem přivázat k posteli. Hrála jsem na to vlastně, že ho nepřemůžu, ačkoli bych mohla.“; „... když si to uvědomím, tak jsem třeba měla hrozně ráda hru na indiány, když mě ostatní svazovali. Ale to jsem si s tou sexualitou ještě vůbec nespojovala... Ještě bych vlastně měla jednu hru. Jednak to svazování, ty indiány a pak jsme si vymyslely s kamarádkou hru na psy. No, s tím, že buď jedna z nás byla jakoby panička a druhá ten pes nebo jsme si hrály, že jsme oba ty psi a mě se hrozně líbilo, když jsme si v rámci té hry představovaly, že máme třeba nějakou zlou paničku. Že nás třeba někam zamyká a podobně. A já jsem byla hrozně ráda v roli toho psa, v té podřízený roli a to mě uspokojovalo.“; „Nevím kolik mi teda bylo let, ale myslím, že to bylo ještě předškolního věku, kdy jsem měl fantazie o koních a nějaký jako omezení v pohybu, nějaký jakoby svázanej, takže tohleto by mohlo bejt.“

Ve třetí skupině jsou participanti, kteří uvádějí první kontakt v adolescenci (zhruba 12-16 let). Často se jedná o širší časové období zhruba dvou let, ve kterém postupně docházelo k prvním kontaktům. „No přišla jsem si divně. Tak už všichni byli 18+ a mě bylo 14.“; „V té době jsem vůbec nevěděla, co znamená nějaký BDSM, což znamená byl to věk kolem 16, 17, 18. Byly to takový ty první sexuální zkušenosti, ale tenkrát jsem tak nějak věděla, že když to trochu bolí, tak mě to zajímá víc.“; „Představy? Tak ty přišly hodně brzo. Ty přišly jako, ty přišly víceméně s pubertou. Ty přišly ty představy, tak nějak jako... Asi ve 13. Ve 12, ve 13.“; „No, tak to bylo hodně brzo, to vlastně když člověk tak nějak jako se začne objevovat, jako za mlada už ve 13, 14 jsem věděla, že ty moje představy a jako o tom, jak to má vypadat ten sex, byly úplně prostě šejdrem od toho, jaký představy měly moje kamarádky. Prostě byly úplně jiný jo.“

V 2. kategorii (Jaký byl první kontakt?) jsou odpovědi také rovnoměrně rozložené. V první skupině jsou participanti, kteří první kontakt přikládají dětským hrám. Ve většině

případů se jedná o běžné dětské hry, kdy participanti upřednostňovali určitou roli, ve které se cítili dobře. „... to vycházelo prostě z toho, že jsme si jako ještě děcka hráli já nevím, na zloděje a takovýchle blbosti. Taký jsme se svazovali z legrace. Já jsem se pořád snažil být v roli prostě toho, kdo byl chycený...“; „...dítě, co na sídlišti přesvědčilo partu desetiletých sígrů, že si budeme hrát na indiány a oni budou mučeni.“; „... když já teďka tak nad tím přemýšlím, tak to možná bylo ještě o mnoho let dřív, když jsem se se svým bratrem mlátila... že jsem se nechala zcela dobrovolně mým bratrem přivázat k posteli. Hrála jsem na to vlastně, že ho nepřemůžu, ačkoli bych mohla.“; „... zpětně, když si to uvědomím, tak jsem třeba měla hrozně ráda hru na indiány, když mě ostatní svazovali... Ještě bych vlastně měla jednu hru. Jednak to svazování, ty indiány a pak jsme si vymyslely s kamarádkou hru na psy. No, s tím, že buď jedna z nás byla jakoby panička a druhá ten pes nebo jsme si hrály, že jsme oba ty psi a mě se hrozně líbilo, když jsme si v rámci té hry představovaly, že máme třeba nějakou zlou paničku. Že nás třeba někam zamyká a podobně.“

V druhé skupině jsou participanti, kteří první kontakt prožili spontánně. Buď formou fantazií, které samy přišly nebo přímou zkušeností. „Tak úplně první kontakty byly takový ty klasický, když jsem byla s nějakým chlapem v posteli a on třeba použil nějakýho násilí. Lehký přiškrcení nebo mě chytil za ruce a tak.“; „Představy? Tak ty přišly hodně brzo. Ty přišly jako, ty přišly víceméně s pubertou. Ty přišly ty představy, tak nějak jako... Výpraskový. Spank. Jako to je... Byly to takový představy prostě různé, že někdo dostal nebo pak se to jako vztahovalo jako na konkrétní lidi, na který jsem byla našťvaná, takže to bylo takový jako docela zajímavý.“; „... jsem věděla, že ty moje představy a jako o tom, jak to má vypadat ten sex, byly úplně prostě šejdrem od toho, jaký představy měly moje kamarádky. Prostě byly úplně jiný jo. A vlastně pak dělala jsem BDSM aniž bych si to uvědomovala už třeba s prvním přítelem. V té době se mi to hrozně líbilo, ale nevěděla jsem jakoby, že by se to sem mělo zaškatulkovat. Ale jako prostě dělali jsme to.“; „... když jsem měl fantazie o koních a nějaký jako omezení v pohybu, nějaký jakoby svázaný, takže tohleto by mohlo bejt. Pak jsem to teda nějak praktikoval v dětství, že jsem se sám svazoval.“

Ve třetí skupině jsou participanti, kteří měli první kontakt skrze internet. Konkrétně šlo o diskuzní fóra, kde měli možnost komunikovat s jinými stejně zaměřenými lidmi nebo o různé erotické povídky s tematikou BDSM. „No tak to jsem se potkala, když mě bylo asi 14 na IDC kanálu s kamarády... a oni si začali kluci mezi sebou posílat obrázky robertků a všeho možného... A byly tam fotky slečny, která prostě měla proužky.“; „Já tak co si

vzpomínám, tak první kontakt byl skrze erotické povídky na internetu.“; „... na tom diskuzním serveru, tam byly napřed jenom nějaký povídky, fotky...“

Ve čtvrté skupině jsou participanti, kteří první kontakt neumí určit. Berou to tak, že odjakživa byli v kontaktu s prvky BDSM. *„... když to tak беру, tak v podstatě některý z těchletěch prvků, tak v podstatě, jakmile jsem začal se sexuálním životem, tak prostě i zpětně to tam bylo. Jako když jsem si to uvědomoval, tak to tam bylo jo.“; „Mě to bavilo. Já jsem se s tím v podstatě setkávala jakoby od malička. Protože už malý děti si dělají dobře, aniž by věděli co dělají a mě k tomu vždycky napadaly úplně, z pohledu toho dítěte jako šílený věci. Ale jako bavilo mě to, takže neměla jsem s tím problém v podstatě od začátku.“; „Je to úplně od dětství prostě. Já tam nemám vůbec nějaký konkrétní vzpomínky asi ne, ale vím, že to ve mně bylo odjakživa. Určitě. Takhle, tam jsem nad tím přemejšlel a nelze to nějak někam specifikovat, že bych řekl, tak teď. Prostě ne. Nějak od malička to ve mně bylo zahrnuto...“*

Ve 3. kategorii (Pocity, které doprovázely první kontakt) převažují pozitivní pocity a pocit normálnosti, které se překrývají. Ve třech případech jsem zaznamenal negativní pocity, které ale měli participanti současně s těmi pozitivními. Mezi pozitivní pocity a současně s nimi případy třech negativních patří tyto reakce. *„První možná obava. Jo, to v těch chvílích ještě, že jsem si neuvědomoval jako že to co cítím já, je pro mě asi normální a že se za to nebudu stydět. No a pak možná taková jako spokojenost...“; „Mě to přišlo takový v pohodě jako no...“; „Bylo mi to příjemný, ale nikdy jsem o tom nějak hloubš nepřemejšlela... No, přišlo mi to jako zajímavý... Ano, já jsem na to byla pyšná, že jsem jiná.“; „A jak jsem se cítila. Tak v první chvíli zmatek, pak trochu vítězství... To bylo obrovský štěstí... A ten výslednej pocit bylo takový uklidnění.“; „A cejtla jsem se u toho tak, že se mi hrozně zajímalo jako, proč to lidi dělají, že to je přece nesmyslný a špatný a tak... No, nic že by zahrnělo a já bych prozřela. Spíš právě ta zvědavost.“; „... ty první pocity byly vesměs příjemný... Mě to bavilo... Takže říkám, první setkání bylo pozitivní.“; „Domluvili jsme se na schůzce s tím, že to vyzkouším a tehdy mi to vůbec nesedlo. Asi jsem byla moc vyplašená, vyděšená, bylo to nepohodlné... Akorát mi tehdy, ještě než jsme se sešli, poslal pár obrázků, nějaký svázaný slečny, ale v podstatě to byla jenom ta bondáž, nic jiného a to se mi tak jako líbilo na pohled.“; „V té době se mi to hrozně líbilo...“; „... už tehdy jsem si uvědomovala to, že když mě můj bratr přepere, že to je vlastně daleko příjemnější než kdybych přeprala já jeho... Ale je pravda, že ten pocit byl dobrý... Ty pocity byly příjemné. Ten pocit prostě... Těžko říct, jestli to můžu nazvat vzrušením, protože v té době asi by to člověk tak nenazval. Bylo to víceméně příjemný pocit, což*

člověk možná... jakoby nevěděl z čeho ten příjemný pocit pramení no. Dneska bych to asi nazvala možná vzrušením, ale tehda to byl příjemný pocit no.“; „... jakoby mě to uspokojovalo, když jsem si něco takového představovala... rozhodně příjemně... mě se hrozně líbilo, když jsme si v rámci tý hry představovaly, že máme třeba nějakou zlou paničku. Že nás třeba někam zamyká a podobně. A já jsem byla hrozně ráda v roli toho psa, v tý podřízený roli a to mě uspokojovalo.“; „Zažíval jsem přitom i asi jako nějaký sexuální vzrušení, ale i to byly nějaký jiný pocity, který možná bych neoznačil jako pocity sexuálního charakteru... takže to byly příjemný pocity a fantazie, kterejm jsem nerozuměl.“

Osmdesát účastníků uvedlo, že si připadalo normálně. Žádný výrazný pozitivní ani negativní pocit si neuvědomují. Přišlo jim přirozené, co dělají, i když v několika případech si jasně uvědomovali, že ostatní ze stejných podnětů měli jiné pocity. „*Jo, to v těch chvílích ještě, že jsem si neuvědomoval jako že to co cítím já, je pro mě asi normální a že se za to nebudu stydět.“; „No a jak jsem se cítil, no vzrušovalo mě to žejo jako. V celku jsem nepřemýšlel nad tím proč... Akorát jediný, že jsem jako věděl, že to asi nebude tak jakože bych se s tím mohl svěřovat hned každému jo. Prostě nechal jsem si to pro sebe...“; „Já jsem to vzala tak jako normálně. Nic abych si řekla, panebože, oni jsou úchylný, to si s nima nebudu povídat, to fakt ne. Bylo tak normální.“; „... neměla jsem pocit, že to je špatně. Prostě jsem si říkala jako ano, mám to ráda trochu tvrdší, fajn.“; „... sex je úplně normální věc a že normální je, co ty lidi dělaj dobrovolně, když se na tom všichni dohodnou a tak.“; „... já jsem to víceméně neřešila. Já jsem to jakoby, já jsem to prostě brala jako součást, ale nějak jsem to jako, nějak jsem to v tý době ještě neřešila. Já to asi neřeším do dneška. Já to prostě беру, že to tak je.“; „Víš co, mě to nepřišlo nějak jakože by to bylo špatně. Já jsem to brala tak, že je to prostě úplně normální. Já jsem věděla, že třeba holky stejně starý jak já tohle nedělají a... ale že by mi to přišlo prostě jako něco špatnýho, tak to vůbec ne. Já jsem to celou dobu brala jako něco... normální součást toho. Jakože, tak to prostě je. Nějak jsem si nemyslela, že je to něco mimo nebo tak... Jako ono se to hrozně těžko vysvětluje. Já jsem to jakoby věděla od začátku, že je to jako jiný než tak jak to mají třeba ostatní, ale zároveň mě to přišlo přirozený. Jakože pro mě to bylo normální jakoby.“; „Pro mě to bylo normální, já jsem dokázal ty věci žít takzvaně úplně normálně, aniž bych nějak se projevoval... mě se to zdála naprosto přirozená záležitost a nějak jsem to bral, že někdo ano, někdo ne.“*

Ve čtvrté kategorii (Spouštěč ve smyslu spojení si různých náznaků s touto sexuální preferencí) se objevuje s pěti případy nejasný spouštěč. Přechod od náznaků k přímém

spojení se touto sexuální preferencí uvádějí participanti často jako plynulý, přirozený. „*Ale že by to byl nějaký jeden okamžik, kdy bych si najednou řekla to bude pro mě, tak to tedy ne... Postupně spíš.*“; „*Já jsem nad tím jakoby neuvažovala. Já jsem to jakoby nechávala volně plynout a to se vyvrbí žejo.*“; „*Já jsem to tak měla pořád. I když nevím, kde se to ve mě vzalo. To prostě, to tak bylo.*“; „*Ty fantazie jsem měl vlastně pořád. Ne teda při každým milování, ale často se tam objevovali.*“; „*... jak už jsem řekl, v počátku u mě to bylo fakt takový nějaký přirozený... Prostě nějak to bylo ve mně.*“

V pěti případech došlo ke spojení si náznaků a sexuality pomocí masmédií. Jedná se hlavně o články, obrázky a videa na internetu, články v časopisech nebo odbornou literaturu. „*V podstatě při tom prvním setkání prostě s nějakým článkem ve kterém bylo vysvětleno, co to bdsm je, jo submisivita, dominance a tady ty věci okolo, tak jsem si uvědomil v tu chvíli, jakože prostě jo, tak to jsem já.*“; „*Tak možná to, že jsem se dostal k týhle ty literatuře. Pak jsem, v momentě, kdy začal bejt přístupnej internet... prostě tam jsem viděl třeba i obrázky, videa...*“; „*Určitě s tím internetem nebo až s tím internetem, až jsem si četla i tu teorii různou na různých serverech a tak. Takže až... Když jsem si četla na tom internetu v tom klubu co tam lidi probírali nebo co tam bylo v těch erotických povídkách, tak jsem si říkala, no když to na mě takhle působí, tak asi to na mě působí. Asi by to působilo i v reálu.*“; „*Je dost možné, že jsem si to i přečetla, protože vlastně máti je zdravotník a do dneška tam vlastní nějakou knihu lidská sexualita... A tam jsem to samozřejmě našla jako úchylku tam to samozřejmě tyhle ty věci najdeš všechno jako úchylky.*“; „*Takže řekla bych, že asi ty časopisy, protože v té době jsem vlastně neměla internet, žádný jiný zdroj, takže buď ty knížky o historii, ze kterých jsem si potom mohla vytvářet třeba nějaký fantazie nebo tyhlencty časopisy.*“

Tři participanti uvedli jako spouštěč vlastní zkušenost. Ne nutně sexuální a ne nutně s praktikami BDSM. „*No a tak dlouho jsem prostě do něj rejpara a rejpara, až mi chytnul, ohnul mě přes koleno a seřezal mě bičíkem. Přede všema mě prostě seřezal. A tak jako říkala jsem si, šmarjá byla to hrozná ostuda všechno a zas tak na druhou stranu mě to tak trochu víš co.*“; „*Ta situace byla taková, že já jsem sexuální život začínala ne zcela dobrovolně a v hodně nízkém věku, na což jsem reagovala trošičku netradičně tím, že jsem vystřídala velké množství partnerů různého druhu v krátkém čase... Protože když jsem si utřepala to, že ten první zážitek byl fakt špatně, tak jsem najednou začala hledat co by bylo lépe.*“; „*... v podstatě spouštěčem, že to tak mám opravdu, ne že je to jenom v říši fantazie, byl v podstatě první sex. Protože proběhl dle klasiky, co si tak jako mladí chlupci představují jak by to mělo bejt, takže probíhala velká romantika a to mě teda moc*

ne bavilo, abych pravdu řekla. Tak už tam jako docvaklo, že teda asi opravdu to, na co myslím sama bude asi to, co mě bude bavit...“

V jednom případě došlo k jasnému spojení si náznaků s BDSM při rozhovoru s kamarádkou, která už měla jasno, že je BDSM+. „Přišla samozřejmě řeč i na tohle a ona mi o tom naprosto normálně, v klidu mi o tom jako říkala. Hele já to mám prostě hozený takhle a takhle a já jsem říkala hm, to zní docela zajímavě. A teď jsem jí jako říkala ty svoje věci, který jsem si jako zjistila nad téma videama, že jako ty videa docela zajímavý, ale že tam prostě jsou nějaký divný věci, který se mi prostě nelíběj a že to prostě na mě působí špatně. A ona tenkrát prostě byla ten člověk, kterej řekl jako, ale tohleto nemá... Ty videa prostě na tom internetu, ta komerce nemá prostě vůbec nic společnýho s tím, jak je to doopravdy. A to jako pro mě byl takovej, taková úplně jako jasná věc, která mě ale vůbec nenapadla jo. Znáš takovej ten pocit, když jako kolem nějakýho faktu chodíš, furt ti něco nesedí a najednou prostě zjistíš, že ta odpověď je prostě úplně triviální jo. A že to máš celou dobu před očima. A tak přesně tenhle ten moment já si pamatuju, že byl prostě, to byla ta chvíle, kdy jsem si řekla no jo. Dyt' jako, to je úplně stejnej rozdíl jako mezi pornem a sexem jako. Tak tohleto bude určitě jiný, než jaký to je mezi téma lidma, který se tomu jako věnujou z přesvědčení žejo. A teď úplně mi tam docvakali všechny ty věci v tý hlavě jo. To byl úplně úžasnej pocit. Jsem si říkala jako, no jo. Tak asi možná... Tak možná jako jsem BDSM+. Tak jsem si jako začala o tom něco zjišťovat, ale ne na internetu, ale začala jsem si o tom zjišťovat tak, že jsem se jako ptala lidí, který se mi začali postupně rozkřejuvat jo.“

7.2 Výzkumná otázka č. 2

„Jak lidé praktikující BDSM přijímali uvědomění si této preference?“

Odpověď vychází z otázek: „Jaké pocity doprovázely tento proces uvědomování si BDSM+? Měnily se nějak v průběhu?“, „Dá se říct, kdy toto uvědomění proběhlo nebo začalo probíhat?“, „Co vás ujistilo o tom, že jste BDSM+?“, „Co vám pomohlo to zvládnout/přijmout?“, „Změnilo se něco potom, co jste si to uvědomil/a?“, „Svěřil/a jste se o tom tehdy někomu? Pokud ano, jaká byla reakce?“, „Přemýšlel jste někdy nad tím, proč to tak máte? Jaká je příčina?“ Na základě dat jsem vytvořil 7 kategorií:

- 1. Pocity v průběhu uvědomování si této preference,*
- 2. Období, ve kterém uvědomování probíhalo,*

3. Způsob ujištění, že určitě preferuji tento druh sexuality,
4. Co pomohlo tuto preferenci přijmout,
5. Co se změnilo po plném uvědomění si této preference,
6. Potřeba svěřit se o tom někomu,
7. Přemýšlení nad příčinou toho, proč mám takovou preferenci.

V 1. kategorii (Pocity v průběhu uvědomování si této preference) uvádí více než polovina participantů pozitivní, příjemné pocity během celého průběhu uvědomování si této preference. V několika případech participanté sice uvádí, že se pocity měnily, ale v pozitivním smyslu, tedy od dobrých k ještě lepším. U několika participantů je otázka pocitů nejasná v tom smyslu, že jsou s touto preferencí tak sžiti, že ani nepřemýšleli nad tím o jaké pocity se jedná. Na přímý dotaz ale pocity hodnotí jako pozitivní. *„Pocity, já si myslím, že byly vesměs příjemné, ale myslím si, že jsem nějak zvlášť neměnily... takovej pocit objevitele jo, že se přede mnou rozkrývaly netušené obzory. Nevím no, jako já jsem tam opravdu neměl žádný pocity ve smyslu jako, že tohle se nesmí, tohle je zakázaný... jestli jsem měl pocit nějakýho, že dělám něco zakázanýho nebo že se vyčleňuju tím ze společnosti, ne neměl... byla to otázka nějakýho vzrušení žejo, prostě otázka potom dejme tomu, když jsem to tak i otázka nějakýho uspokojení a v podstatě třeba i při sexu mi potom stačily náznaky a ve fantazii jsem si vytáh to, co jsem viděl, takže jo, bylo to v tomhle smyslu to bylo příjemný jo jako.“*; *„U mě to bylo hrozně radostný všechno takový... takže já jsem tak jako vesele objevovala ty další a další aspekty, který to má... já jsem se konečně jako dostala k tomu, že jsem se věnovala něčemu, co se mi fakt jako líbilo způsobem, kterej mi byl příjemnej s lidma, který prostě mi taky byli příjemný... Je to psychologický hodně. Mě to uklidní. Já pak prostě můžu vstát a připadám... Jako když se jdou křesťani vyzpovídat prostě to je takový... Jo jako já tam nechám potom úplně všechno. Já tam nechám prostě všechno špatný co se, všechny frustrace, všechny stresy, všechno bezpráví, který se na mě kdy kdo dopustil prostě tam nechám a odejdu očištěná prostě od tady toho prostě. Jsem znova poskládaná, celistvá, harmonická bytost, která prostě může jít dál životem jo.“*; *„V zásadě se to celou dobu měnilo z toho, že jsem si nejdřív říkala, to jsou ty divný lidi, co dělaj divný věci, až k tomu, že jsem to jsou vlastně prostě zajímavý věci a tudíž jsou ty lidi zajímaví. A tím v zásadě i z nějakýho lehkýho odmítání to přišlo do nějaký pozitivního pocitu... No, ale bylo to jako zlehka negativního. Nebylo to nějaký, že bych to nějak cejtla k tomu odpor nebo tak.“*; *„Nemůžu říct, že bych z toho třeba byla vyděšená nebo, že by mě to nějak vadilo, že to tak se mnou je. Asi díky*

vlivu toho přítele jsem to brala jako zajímavou věc. Zvědavě jsem se do toho vrhla. Nebyly s tím nějaký zábrany spojený jako to je špatně, že prostě bych to dělat neměla, to ne.“; „V průběhu se určitě neměnily... Tak jakoby já jsem s tím byla furt jakoby, já jsem to furt brala jako součást sebe, takže jakoby uvědomování nějaký jako třeba, že jsem divná nebo tohle, to tam vůbec neprobíhalo... neříkala jsem si, nikdy jsem neměla pocit jako že jsem nějaká divná nebo něco... Pro mě to bylo nějak prostě přirozený od začátku. Neřešila jsem to. Někak jako, že by mělo bejt něco jinak...“; „Tak ze začátku, to byla určitě hrozně zvědavost... No, čím víc jsem to jakoby poznávala, tím větší chuť a elán do toho byl. Jakože se mi to fakt začalo líbit a fakt jako jsem chtěla zkoušet pořád jakoby nové věci a tak...“; „No jako, já zas jakoby nejsem člověk, který by měl s tím nějaké extrémní problémy jako vyrovnat se s tím v životě jako jo. Už nějak jsem se s tím sžila... Nikdy jsem neměla pocit z toho, že by to bylo něco hodně extrémně špatného.“; „... jsem o tom přesvědčen, že to je právě hrozná výhoda, když někdo takhle se narodí a má takový nějaký sklony... U mě je to opravdu nějaká narůstající, stále se zvyšující určitá motivace pro to, jak člověk se může udržet čilej, zdravěj, veselej. Je to motivace, veliká motivace... A čím dál tím lepší, tak bych to řekl.“

V 1. kategorii uvádí zbytek participantů, že se u nich z počátku objevovaly negativní pocity, které ale časem vystřídaly jasně pozitivní pocity. Negativní pocity se týkají hlavně pocitu nenormálnosti a obav, aby to o nich nikdo nezjistil. K vyrovnání se s těmito pocity pomohl hlavně kontakt s lidmi s podobnou preferencí a informace o nich. „*Taková ta obava co to je, pak si člověk uvědomí, no tak nejsem jedinej, takže v pohodě... mě uklidnilo vědomí, že nejsem jedinej, protože žejo, v tu chvíli může být i víc, ale uklidnilo mě to vědomí, že lidi se o tom normálně baví nebo určitá skupina je schopná se o tom normálně bavit a jako je to zařazeno prostě mezi, mluví se o tom a není to prostě označeno jako nějaká vyloženě úchylárna nebo něco. Oni ti lidi se za to nestydí prostě, to mi pomohlo.“; „Já jsem se asi bála, aby to někdo nevěděl u mě... první co mě napadlo. Ježišmarjá, nejsem normální a strach prostě hroznej prostě víš co. Ne to bude dobrý, ono se to změní. No ale jako, pak až jsem, to mi bylo 15 žejo. Ted' je mi 20 a už jsem si tak nějak uvědomila, že to vlastně ani nechci měnit, že už mi to přijde normální... Dřív jsem se cejtila, že jsem prostě jiná, divná. Ted'ka ne, ted'ka mi to přijde prostě v pohodě. Už nemám strach to říct někomu veřejně, prostě když se mě na to někdo zeptá, tak já mu na to řeknu ano...“; „Tak na začátku zděšení. Zděšení, odpor, to nemůže bejt pravda. Jsem prošla, asi jako většina lidí, kteří to nějak víc žijí, postupem přes popření, přes předsevzetí, že budu normální, což samozřejmě nevyšlo, až po situaci, kdy jsem to prostě vzala jako fakt... Oni*

v podstatě šly průběžně od toho úplného zděšení, po no dobře, tak to nějak pude. Tak jako, nějak si to tady vysyslim a pak budu normální. Po to nemůže bejt pravda prostě se rozhodnu a budu úplně normální, odložím to, zahodím provaz a nebudu se takovejma věcma vůbec zabývat... Takže celou tu dobu jsem se prostě zmítala mezi tím nechám toho, nenechám toho, budu si to řešit někde bokem, najdu si nějakou berličku, kde se vybiju... Cíleně jsem se pokoušela prostě nemyslet na věci, který jsem v tý době považovala za zcestný nebo nereálný... Dneska jsem sama se sebou zcela reálně smířená... dneska v pohodě. Tam ten celej problém byl v tý marnosti, v tom najít v čem by byl člověk spokojenej, v tom tý kolizi toho, co by člověk chtěl a co si myslí, že by měl.“; „... u mě probíhala v tý době taková ta fáze, jak bych to řekla, sebepopírání? Takže já jsem jí jako strašně vysvětlovala, že to není normální a že by s tím měla něco dělat a tak dále a přitom to bylo takový, že jsem se to snažila namluvit sobě... A pak vlastně když jsem poznala nějaký lidi díky internetu, žejo, který se v týhle komunitě pohybovali byli o dost starší než já a poznala jsem i několik jejich přátel, tak mi začlo docházet jako že jo. Ať si každěj dělá co chce, že jo.“; „Nejdřív jak jsem říkala to bylo takový překvapení, že jsem našla něco novýho, co jako neznám. Pak vlastně nějaká fáze, kdy jsem si ale říkala, právě jak jsem si říkala, že to nemusí bejt normální a že stejně by to nemělo budoucnost, že bych stejně nikoho podobnýho nenašla, s kým bych to mohla vyzkoušet. Potom nějaká fáze, to bylo vlastně když už jsem měla internet, tak jsem zjistila, že jako těch lidí je třeba víc a pořád jsem si říkala, že jako je reálně nepotkám, ani mě nenapadlo, že bych tam mohla někoho kontaktovat. To jsem se i trochu bála, protože jako člověk neví na koho narazí na internetu. A vlastně nejlepší období jako na tom vnitřním procesu toho uvědomování bylo asi když jsem to vyzkoušela potom reálně.“; „Byly to pocity napětí a vlastně strachu se s tím partnerce svěřit s tím, že by mě zavrhla třeba coby úchyláka a tak... I že se to měnilo nějak v průběhu, to se změnilo vlastně to, nějaký uvolnění toho napětí vlastně přišlo až tehdy, když moje dlouholetá kamarádka, kterou jsem znal opravdu od svých 16, tak po nějakých letech jsem se dověděl, že je to nějaká domina ... tak já jsem jí kontaktoval a svěřil jsem se s tím, že taky to takhle supr a vlastně tohleto byl takovej, takový nějaký spuštění toho mýho coming outu. Takže třeba moje kamarádka to teďka o mě ví, jsme se o tom bavili a už nemám jako problém nějakěj velkej, nějakěj možná maličkatej opravdu, se s tím svěřit nějaký partnerce a to hned na začátku vztahu.“

Ve 2. kategorii (Období, ve kterém uvědomování probíhalo) je zahrnuto období, kdy si participantů už svoje projevy nebo fantazie spojovali se sexualitou, ale nebyli si jistí

tím, že by se jednalo právě o tuto preferenci. Za konec období uvědomování si této sexuální preference považují zážitek ujištění se, kterým se zabývám v další kategorii.

U více než poloviny participantů probíhalo toto uvědomování si v období dospívání tak, že si v pubertě začali uvědomovat svoje sexuální preference a během adolescence si ujasnili, co chtějí. „*To je takovej ten stav, kdy prostě najdu nějaký článek, najdeš článek, a jedeš a prostě hltáš a jo jo jo, fajfky, prostě to jsem já, tohle tohle tohle, jo dokonalý prostě. Jsem tam.*“; „*Reálně si myslím, že to začalo probíhat s tím prvním kontaktem s nějakou konkrétní situací a dá se říct, že ten proces uvědomování skončil někdy v těch 18. Takže je to nějaký 4 roky... Začal někdy ve 14, kdy jsem reálně přišla do kontaktu s tím, že to někdo opravdu v posteli dělá.*“; „*To bylo dejme tomu kolem těch 10 let a potom takový to postupný probíhá, uvědomování dejme tomu od těch dejme tomu 16 jsem nad tím uvažovala víc.*“; „*Tam víceméně byly zhruba tři roky že jo. Tři roky od představ a od toho, kdy se to fyzicky začlo zkoušet.*“; „*Tak, že k tomu tíhnu, to jsem věděla vždycky jakoby od té doby, o který se tady bavíme. Ale kdy jsem si opravdu uvědomila, že prostě je to tak a ne jinak a že prostě neumím jakoby žít bez života a bez sexu, bez BDSM, tak to bylo paradoxně až docela nedávno... A pak jsem nad tím přemýšlela a já jsem zjistila, že je to tím, že mě to prostě nebavilo. Mě to bylo tak odporný ten vanilkovej sex. Víš, jakože fakt k tomu potřebuju... Potřebuju k tomu aspoň nějaký prvky BDSM... Já jsem vždycky věděla, že to mám ráda, ale nikdy bych neřekla, že mi to bude až tak chybět.*“; „*Tam potom v podstatě nějakou tu dobu, tak jakoby člověk si v tom dělal jasno no a potom já nevím, když se to tak nějak přehouplo do toho dvanáctého třináctého roku, tak člověk si začínal uvědomovat tu sexualitu a jakoby bere to tak, že to je spojené holt s tím jo...*“; „*Řekla bych, že kolem toho 15. roku. No, protože to jsem i začla spojovat i ty dětské hry, že by to třeba s tím mohlo souviset. Takže po tom 15. nebo kolem toho 15., 16. roku jsem o tom začala uvažovat jako ve vztahu k té sexualitě.*“

U čtyř participantů proběhlo toto uvědomování si v dospělosti. „*Pak říkám, rok zhruba 1990, po revoluci, více přístupnejch materiálů, prostě tak tam jsem si to začal uvědomovat naplno. To znamená, to mi bylo 21. 21, 20. No a v podstatě v nějakých 24 25 už jsem to začlenil normálně do života.*“

Jeden participant uvádí, že u něj žádná fáze uvědomování neproběhla. „*Já jsem to měl nějak opravdu daný odmalička, takže já jsem považoval, že to je součást mý osobnosti.*“

Ve 3. kategorii (Způsob ujištění, že určitě preferuji tento druh sexuality) popisují participanté zážitek, kdy se ujistili o tom, že je BDSM určitě zajímavá a chtějí ho praktikovat. Většina participantů uvedla jako způsob ujištění vlastní zkušenost, která nemusela být

nutně sexuálního charakteru nebo první s prvky BDSM nebo nemusela obsahovat prvky BDSM vůbec. „*Tak to byla ta první akce žejo. Kdy to bylo teda s bejvalou manželkou ještě.*“; „*Jej, no asi to, že jsem si to prostě vyzkoušela, že jsem si to vyzkoušela. A zjistila jsem prostě, že je to prostě lepší než normální sex. Normální je taky v pohodě, ale prostě tudyto... Nevím, když je člověk BDSM tak to není jen o sexu. Je to prostě o tom, že máš důvěru k tomu svému partnerovi, je to prostě něco víc.*“; „*To byl první velkej výprask, o kterej jsem si řekla, že to tak chci. A dostala jsem ho... a do tý doby to bylo pořád jako, bylo hezký, bylo to takový jako hravý a ale všechno bylo takový, že by to mohl dělat i normální člověk jo. Že tam prostě nebyl v tom nějaký takovej ten... Jako něco prostě. Takový to něco, co dělá věci opravdový jo. Emočně to prostě bylo, pocitově to bylo úplně... Bylo to už za hranicí toho, co by jako udělal normální člověk v rámci hry jo... Musíš to mít už v sobě prostě, že tohleto jako ne vydržíš, ale že to chceš a potřebuješ a že ti to prostě posune tu psychiku někam úplně jinam a tehdy jsem si fakt uvědomila prostě jako ano...*“; „*Tak úplně až ujištění přišlo až po prvním hraní... potom, co jsme se poprvý sešli a poprvý si něco vyzkoušeli, tak jsem si řekla jo, tohle bude pro mě.*“; „*Prvním erotickým zážitkem tohohle druhu, kdy teda jsem narazila na partnera, kterej o tomhle mluvil, že ho baví bejt dominantní a já jsem si říkala takovýto, hurá, tak to zkusím a věděl, že tápu protože jsem si o tom popovídali, takže v podstatě proběhlo nějaký zkoušení, kde byla nastavená nějaká hranice jakože za kterou už teda nepudem a já jsem jako trvala na tom, že za ní pudem, tak tam to bylo takový velký ujištění, že to není jenom fascinace tím tématem nebo nějaká póza, že se mi to opravdu líbí.*“; „*Ten reálný zážitek... Nemyslím tu dřívější bondáž, tu co nesedla. Ale potom vlastně s tím pánem z inzerátu když jsme se potkali a povídali potom dál.*“; „*No, tak to ta první zkušenost určitě. Určitě to, že jsem to prostě vyzkoušela, že jsem prostě do toho šla, zkusila jsem to a...*“; „*Nicméně byl vanilka, ale jako úplně. Já jsem prostě z něj nedostala vůbec nic. A já jsem s ním byla asi rok a už po půl roce prostě jsem začala hrozně stagnovat. Já prostě vždycky mě bavil sex a všechno, ale prostě já když jsem byla s ním, tak po půl roce mě to přestalo brutálně bavit. Já jsem prostě se k tomu nutila a vymýšlela jsem výmluvy proč nemůžu a bolí mě hlava a... Mě to bylo tak odporný ten vanilkovej sex.*“; „*Takže bych řekla, že nejlepší zážitek, jako takovej ten první, kdy jsem si fakt uvědomila, že mě to opravdu bere, byl asi ten první sex, po kterým jsem fakt jako dostala a bylo to hrozně fajn.*“

Tři participanté uvádí jako způsob ujištění se o BDSM preferenci vnitřní pocit spokojenosti, když byli s BDSM v kontaktu. „*Je to o tý celkový životní spokojenosti. O tom, že člověk nemá pocit, že je šílenec, nemá pocit, že je vydeděnenec, má pocit, že může*

žít úplně normální život... Přesvědčilo mě to tom až to, že jsem si sama dovolila to chtít.“; „Asi to, že když jsem začal chodit asi před dvěma třema lety na srazy, ke kterým mě přivedla ta kamarádka, o který jsem mluvil, tak se mi tam líbilo, bylo mi tam příjemně, zažil jsem tam i nějaký jako akce, nějaký akčnění a líbilo se mi to. Popsal bych to jako adrenalinový zážitky a moh jsem tam otevřeně si povídat s těma lidma co tam byli a nikdo se vlastně nad tím nějak nepodivoval.“; „Tak to bylo daný tím, že prostě jsem měl ty pocitový věci tak, který odpovídaj, dneska se tomu říká takhle dejme tomu, ale dřív když jsem byl mladej, tak takovejhle název jsem samozřejmě neznal.“

Dva participantů uvádí jako způsob ujištění se o BDSM preferenci skrze literaturu. V obou případech k tomu došlo dřív, než došlo k prvnímu reálnému zážitku s partnerem. „*To je takovej ten stav, kdy prostě najdu nějaký článek, najdeš článek, a jedeš a prostě hltáš a jo jo jo, fajfky, prostě to jsem já, tohle tohle tohle, jo dokonalý prostě. Jsem tam.*“; „*No, vyloženě literatura... Knižka, knížka. V té době nebyl internet, takže kniha. Kniha, říkám, lidská sexualita se to myslím jmenovalo... Měla jsem to stoprocentně pojmenované předtím, než jsem vůbec začala fungovat jako sexuálně.*“

Ve 4. kategorii (Co pomohlo tuto preferenci přijmout) uvádí většina participantů, že jim nejvíce pomohl kontakt s jinými lidmi s podobnou preferencí. Buď pomocí internetu nebo osobního setkání a možnosti se o tom s nimi pobavit. V některých případech pomohlo už jen vědomí, že takoví lidé existují. Přesto ale následně došlo i ke kontaktu s nimi. „... *mě uklidnilo vědomí, že nejsem jedinej, protože žejo, v tu chvíli může být i víc, ale uklidnilo mě to vědomí, že lidi se o tom normálně baví nebo určitá skupina je schopná se o tom normálně bavit a jako je to zařazeno prostě mezi, mluví se o tom a není to prostě označeno jako nějaká vyloženě úchylárna nebo něco. Oni ti lidi se za to nestydí prostě, to mi pomohlo.*“; „*Asi všichni ty lidi co tam na tom fóru... Jenom ze začátku jsem se toho bála, protože jsem si říkala, že nejsem normální, ale pak jsem zjistila, že takových lidí je strašně moc a oni to brali úplně normálně, tak jsem si říkala, no tak to udělám taky tak a bude to dobrý. A bylo.*“; „*Definitivně mi pomohlo potkat podobný lidi.*“; „*Tak, v podstatě jsem s tím problém, tím, že jsem to věděla jako dlouho, tak jsem s tím moc problém neměla. Ale kdybych měla říct nějakou věc, tak v podstatě vědomí, že jsou lidi, který jsou na tom stejně jako já a nejsou to zrovna kopáči za Telecom a tak dále, že to jsou prostě inteligentní lidi mající dlouhodobý partnerský vztahy, rodinu a tak dále. Choděj do práce, že to prostě nejsou úchylkové, tak jak nám prezentují média, když se ztratí malý dítě. Tak to jsem si říkala, že to je prima.*“; „*Jak už jsem říkala určitě, ovlivnění tím přítelem bývalým. Otevřenost a tolerance k různým věcem, neodsuzování ničeho dopředu a tak.*“; „*Tak určitě*

žejo, jsem to přijmula hlavně díky tomu, že jsem zjistila, že jsou okolo mě lidi, který se o to zajímaj taky... Já jsem se dostala mezi lidi, který o tom něco věděli, který to provozovali, tak to mi vlastně pomohlo. To mě tak nějak pomohlo si to v sobě utvrdit, jakože je to v pořádku, že to je dobrý.“; „Já jsem s tím zas možná takový problém neměla, to přijmout. Ale je pravda, že mě potěšilo, když jsem zjistila na internetu, že existují další lidi... Já jsem si říkala fajn, tak když existují další, tak jako nejsem v tom sama, je to dobrý no tak.“; „Podle mě asi internet. Když jsem právě zjistila, že těch lidí je víc. I když jsem nečekala, že bych je reálně někdy potkala, tak jsem si říkala, aspoň v tom nejsem sama. Nejsem jediná, kdo má tyhle ty představy. Takže to mi pomohlo, to vědomí prostě, že je nás víc... No, rozhodně mi pomohlo, když jsem se s nima potom setkala naživo. To jsem byla úplně nadšená.“; „Asi na jednu stranu nějaký takový snad, pokud to existuje, tak společenská tolerance, která snad stoupá. Potom to, že v tom je vlastně jede ta moje kamarádka domina, která mě pak vlastně seznámila s těma lidma nebo mě přivedla do tyhle ty společnosti... No asi tyhle ty dvě věci.“

Tři participanti uvádí, že tuto preferenci nepotřebovali nějak přijímat. Přijali jí automaticky, přirozeně od úplného začátku. „Já jsem s tím problém neměl, takže nic mi nepomáhalo.“; „Já jsem to nepotřebovala ani nějak zvládat a přijímat. Já už jsem to měla přijmutý dávno... Jako, že bych si říkala tyo, nejsem úplně mimo, nejsem divná, tak nikdy.“; „Já sám osobně.“

V 5. kategorii (Co se změnilo po plném uvědomění si této preference) uvedlo devět participantů, že se něco změnilo. Většinou se jedná o nový okruh přátel, nové zájmy a způsob komunikace o tomto tématu s ostatními. „Tak to se právě změnilo to, že jsem se na to přestal dívat jako na něco, čeho by se člověk měl bát nebo za co bych se měl stydět... Ten vnitřní pocit je potom prostě jiný. Člověk si uvědomí, že prostě je to normální věc...“; „No, změnilo no. Začal jsem se tím víc zabývat jako a víc si upřesňovat to co chci a to co nechci.“; „Až potom, co jsem si vlastně úplně uvědomila, že jsem to prostě já, že to nemusím skrejšvat a když se mě na to prostě někdo zeptá, tak mu to otevřeně řeknu. To mě prostě změnilo až teďka jakoby. A to jak na mě bude někdo reagovat, mě absolutně nezajímá.“; „No, změnilo se moje manželství. Rozhodně, zásadním způsobem. Zlepšilo se. Ne, že by předtím bylo nějaký špatný, ale teď je ještě lepší. Protože tím, že jsme si vlastně s mužem udělali spolu ty dlouhý rozhovory a nějakým způsobem jsme prostě pracovali na tom jak tu situaci zvládnout, tak jsme se ještě líp poznali, je tam mnohem víc důvěry. Jako už tam předtím tam bylo tý důvěry hodně, ale jako myslím si, že teď prostě ta úroveň důvěry, která je v našem vztahu je neměřitelná úplně... Já jsem to prostě pojala tak, že

akceptovala jsem teda, že tohle jsem já, tímhle tím způsobem se projevuju, tohleto jsou věci který chci, zajímaj mě a bavěj. Když se mě na ně někdo z mejch známých nebo přátel zeptá, tak odpovídám podle pravdy a je na těch lidem, jestli to akceptujou nebo jestli to neakceptujou.“; „Tak asi nějaký rozhodnutí, že teda s těma lidma se budu dál vídat.“; „Našla jsem pár dobrých přátel, protože ty vztahy nejenom partnerský ale vztahy i přátelský v týhleto komunitě mi přijdou takový v podstatě pevný, protože člověk se nemusí tajit se spoustou věcí, což mi přijde fajn, takže v podstatě jenom tohle se nezměnilo, ale zpříjemnilo. Paradoxně díky tomu našla docela kvalitní lidi.“; „No, možná se změnilo to, že jsem zjistila, že prostě to s vanilkou nepůjde. Jakože to se změnilo. Předtím jsem jako byla ochotná jako tomu nějak ještě dávat šanci a potom už asi ani ne. Víš jako že mi přijde zbytečný ted' být s chlapem, kterej BDSM nějak jako nebere vůbec, že by to nemělo smysl.“; „Řekla bych, že nejdřív ani moc ne. Teprve když jsem se potom s těma lidma a vlastně i s tím přítelem začala setkávat naživo, tak se změnilo hodně. Právě že jsem našla nové okruh přátel, od nich jsem vlastně přišla i na nový zájmy a koníčky.“; „Jo, změnilo se asi to, že na začátku nějakýho novýho vztahu vlastně jsem měl nějaký dva vztahy vlastně bych to tak řekl, takže jsem se s tím netajil tý partnerce a otevřeně jsem o tom mluvil.“

Podle zbylých pěti k žádným změnám nedošlo. „... reálně někdy od těch 18 se nic nezměnilo... Jako ve chvíli, kdy se ten člověk tak jako zašoupl, tak pak je to víceméně stejný.“; „... nemám to spojený s žádnou takovou změnou... To je věc jako úplně jiná než jako já nevím práce, rodina a takový věci. Není to s tím propojený.“; „Já myslím, že ne. I když možná. Tam to, to těžko říct no, jestli se něco výrazně změnilo. Já si myslím, že ne. Já si totiž, já to do dneška dokážu oddělovat tyhleto věci jo prostě...“; „Asi ne. Mělo se něco změnit? Mě to připadne, že já jsem se s tím narodila, takže jakoby... Aspoň mi to tak jakoby připadne...“; „Akorát jsem chtěl čím dál tím víc... Je to strašně jednoduchý u mě. Já opravdu nemám tady nic. Žádný zlomy, u mě to bylo, prostě se to vyvíjelo krásně, krásně dál.“

V 6. kategorii (Potřeba svěřit se o tom někomu) jsou výpovědi zhruba půl na půl. Osm participantů se o tom svěřilo. Reakce byli ve většině případů neutrální nebo kladné. Jen v jednom případě byla vyloženě negativní reakce. „Vlastně jenom těm kamarádům co mám na tom fóru... Já jsem mu to nějak naznačila, že se mi to líbí, že to je fajn a on mě v tom jenom podporoval prostě... Až jsem řekla, že prostě o tom přemýšlím, že asi jsem na BDSM a on říkal, prostě at' si to zkusím. Že to nemůžu říct prostě do té doby, než to vyzkouším. Že si to můžu myslet, ale třeba se mi to nebude líbit nebo tak, ale ten mě v tom podporoval taky. Všichni vlastně mě v tom podporovali. Nikdo mi neříkal prostě at' nad tím

nepřemejšlím, že to je zlý nebo... A když jsem mu to řekla, tak prostě tak to vzal normálně.“; „No, já jsem se s tím svěřila mému manželovi... jako ve všem, protože on není člověk, kterej by okamžitě vystartoval a vyskočil a začal třeba něco vykřikovat. On jako vždycky, když za ním s něčím takovým přijdu, tak on to vždycky přijme jako informaci a já mu dám čas, aby jí zpracoval... on prostě se do toho jako vžil a konstatoval, že jako ano, že prostě je evidentní, že to takhle je a že teda to nějakým způsobem jako bude akceptovat.“; „Reakce byly vždycky záporný. Samozřejmě pokoušela jsem se, svěřila jsem se všem svým krátko i delším známostem. Reakce byla vždycky záporná... To, že nechtěli dělat. To je ještě drobnost, ale reakce byly spíš ve stylu ty jsi se úplně zbláznila. Vzpomínám si na mládence, který mi doporučil pomoc odborníků, že by to třeba mohlo zabrat.“; „Svěřila. A to postupně během tohohle procesu dvou lidem. První jsem se svěřila jedný mojí kamarádce, když mi bylo asi těch 14, 15, že teda tohle čtu, že jsem se pokusila něco napsat a reakce byla spíš jakoby jo to je taky vtipná věc prostě na co se v životě narazí, jako že nejde o nic významnýho a nic se neděje. A potom co jsem vlastně začla to zkoušet, někdy v těch 17 tak jsem se s tím svěřila kamarádovi, kterej teda měl výhrady vůči tomu, jakože se nechávám zneužívat a podobně, ale v zásadě mě v tom podporoval, že mě poslouchal a nechával, abych si mu vylévala srdíčko.“; „Tak svěřování samozřejmě, mluvila jsem o tom se svýma kamarádkami samozřejmě. Některý přesně to bylo, tohle nejde a to se nedělá. V podstatě proběhlo to, že jsem se omluvila tý kamarádce, který jsem do toho kecala, tak ta reakce byla, že se smála, že to tak nějak jako tušila. Že už se s tím setkala. Že prostě lidi, který strašně vysvětlují, že tohle by dělat neměla a že je na to mladá a že to je fuj, takže potom po nějaký době často z nich vyleze, že v podstatě je to taková ta fáze sebepopírání prostě. Když kuřák vysvětluje jinýmu kuřákovi, že by měl přestat kouřit jo, to je podobnej princip.“; „O tom bývalým příteli. Ten nevím. Nevybavuju si konkrétní reakci, ale spíš to bylo takový fandění. Jakože jako to je bezva, že tě to baví jako, opatrně, ale zkoušej dál. Vím, že jsem se lehce svěřila kamarádce a ta, jako neodsoudila mě nebo něco v tom smyslu, ale prostě to není její šálek čaje, takže řekla aha, hm a to bylo asi tak všechno. Dál jsme to moc nerozebíraly.“; „... prostě říct jim, že na tom taky ujiždím. Prostě ty lidi se to nějak musej dozvědět, že jsem stejně pozitivní jako, že o tom přede mnou můžou mluvit. Takže víceméně je to o tom svěřit se jednomu, svěřit se druhýmu nebo prostě a už se to dostane dál... Tím, že ty lidi vlastně jakoby to zajímalo, tak no pozitivní ta reakce no.“; „My jsme taková čtverka co se známe už 15 let a já mám pocit, že holky to o mě ví snad už prostě odjakživa... Prostě oni to ví a prostě nějak to berou no. Akceptujou to. Jako třeba konkrétně tyhle tři by to nikdy neudělaly, nic z toho co dělám já,

ale rozhodně mi to třeba nijak nezazlívají a jako abych tak řekla, jakože jsou... Nedávno mi dokonce řekly, že jsou rády, že jsem jim jako rozšířila obzor. Jakože jo, já to dělat nebudu, ale je supr, že to vím.“

U šesti participantů je výpověď taková, že se o tom nikomu nesvěřili. Buď protože neměli potřebu nebo se styděli a obávali reakcí. Někteří se o tom nesvěřili ani nikdy později, kromě partnerů nebo partnerek, se kterými BDSM praktikovali. „*Tehdy ne, protože, člověk většinou tak v tom kolektivu tak jako, neříkám, že jsem byl takovej utáplejší možná, ale... Dejme tomu, že kluci seděli já nevím, ve volné hodině, se sedělo u počítačů, tak se hledalo lecos žejo, ve škole třeba, a když prostě našli nějakou fotku takovouhle, s náznakem třeba tématiky takhle, tak většinou jako „fůůj, jo, úchylárna“ a kdesi cosi, tak si člověk prostě jako no, radši budu mlčet, nebudu se k tomu vyjadřovat jo... možná takový stud ještě byl, jo a hlavně spíš taková obava jako jak se na mě budou ty ostatní dívat. Jako já se na to dívám normálně, ale nevím jak na to bude reagovat moje okolí žejo, tak...“; „*Takhle, když jsem si to začal uvědomovat, tak když jsem se s tím setkal poprvý, tak jsem se o tom nesvěřoval vůbec nikomu jo... Prostě nerozebíral jsem to, konal jsem to a případnou teorii a já nevím, materiály z netu, tak to jsem si nechával pro sebe prostě. To jsem ani nijak nepředával třeba partnerce.“; „*No, tehdá určitě ne. To ne, to vůbec. To jakoby, do takových akcí se člověk ve 14 nepouští... ne v těch 14,15 já jsem to vůbec jako nebyla člověk, který by se takhle nějak jakoby svěřoval jo. Já jsem nikdy jakoby nějak neměla nějakou extra hodně dobrou kamarádku, které bych říkala tady tyhle ty blbosti, zvlášť ne tady tyhle věci k tomu. To vůbec.“; „*To jsem se nesvěřila nikomu... Nejdřív jsem o tom právě vůbec nemluvila, že jsem si to nechávala jenom pro sebe.“; „*Tak víceméně nepřímou holkám, s kterejma jsem chodil, ale spíš jako projevama. Chováním. Nějakým sexuálním chováním. Ne, že bych o tom mluvil... asi jsem se tak strašně styděl nebo... No, stud to byl. To byl tak hroznej stud, že jsem to neřek. Verbálně jsem to neřek.“; „*To jsou věci, který jsem si nechával úzce pro sebe. To vždycky byl vztah můj a vztah dotyčný partnerky. Nikdy jsme o tom nemluvili s nikým. Nepouštěl jsem si nikdy hubu na špacír o ničem. Zásadně. Beru to jako naprosto soukromou záležitost, do který mi nemá kdo co kecat. Když nikomu neubližuju, nikoho mravně jaksi neznásilňuju, nedělám ostudu a tak dál, jsem soukromý, jsem separovanéj a jsme dospělý lidi, který souhlasej s tím, co chtěj spolu dělat, tak je to naše soukromá věc. Nehovořil jsem nikdy, nedělal jsem nikdy žádný závěry... Moje nitro a já si v něm prostě hrabu pouze sám na svém písččku.“******

V 7. kategorii (Přemýšlení nad příčinou toho, proč mám takovou preferenci) uvedlo devět participantů, že nad tím přemýšlí. Objevují se různé domněnky, proč to tak je.

Důvodem přemýšlení nad tím bývá hlavně zvědavost. Nejde ale o to, že by se na základě znalosti příčiny této preference něco změnilo. „Přemýšlel a na nic jsem nepřišel... Já právě nad tím jakože jsem hodně uvažoval, ale jako nikdy mi právě nějak nenapadlo jo, nic konkrétního jo. Já prostě vím že už jako malýho mě bavili tyhle hry s kamarády, kdy se svazovalo, samozřejmě nikoho nenapadlo, že by to mohlo mít cokoli společného jo. Víím, že se mi vždycky líbilo být v té pozici dole prostě, že chci být přivázaný k tomu stromu prostě a si ze mě dělali srandu. Jo ale, opravdu mě nic nikdy nenapadlo čím by to mohlo být.“; „Já si myslím, že tohle je vrozený. To nemá jako nějaký, že by se tím člověk mohl nakazit prostě. Bud' to má anebo nemá jo... Když to objeví, dobře pro něj. Když to neobjeví, tak se bude celý život trápit, protože nebude vědět, co mu chybí, žejo... Já jako osobně si myslím, že v podstatě každé, každé úplně je někde dominantní někde submisivní, to je prostě daný.“; „Přemýšlela jsem nad tím, to víš že jo. A ted' asi rozkřeju další oblast svýho života. Já si myslím, že tohleto může souviset se sexuálním zneužíváním. Taky. Nejsem si tím jistá, jestli to tak je nebo není. Jenom konstatuju, že si myslím, že to může souviset.“; „Spoustukrát. Prostě jsem se tak narodila... Každé z nás v sobě má nějakou míru dominance, submise, životní v podstatě i partnerské, byť tomu ne každé tak říká. Co se týče těch dalších sklonů, tam je to složitější. Na druhou stranu, čím jsem starší a řekněme se otevřeněji bavím s lidmi mimo, tak zjišťuju, že v rámci experimentů leckdo sáhne ledas k čemu a je to jenom o tom, že ted' se to strká do nějaký škatulky a je to in a samozřejmě je to i o té míře.“; „Mnohokrát, často, do ted'ka to často dělám. V zásadě, snažím se i číst nějaký věci, který na to říkaj odborníci a sama v sobě můžu stopovat nějakým způsobem něco v dětství, kdy třeba moje submisivita by se v zásadě dala zdůvodnit tím, že moje matka byla submisivní vůči otci. Byť teda ne oficiálně nějak, ale byli to jasně rozdaný role, takže jsem jakoby odkoukala ty role by se dalo říct. A na druhou stranu nejsem přesvědčená, že by to bylo tím přímo, jako jenom tím. Protože už jako hodně malá jsem měla fantazie, který byli spíš masochistický než submisivní a to jsem doma neměla odkud odkoukat, protože tam se nic takovýho nedělo. Takže uvažuju o tom hodně a ráda bych to někdy nějak víc rozlouskla.“; „Popravdě přemýšlela, ale nikdy jsem nepřišla k nějakýmu rozumnýmu závěru. Já si myslím, že prostě třeba z rodiny to tak nikdo rozhodně nemá...“; „Ježišmarjá, milionkrát. Nevím, těžko říct... Já osobně se prostě přikláním k názoru, že když vezmu, že jsem si to uvědomila opravdu hodně hodně brzo, tak si myslím, že asi to tam někde zakódované mám v těch genech jo. Protože se mi nechce věřit, myslím si že to je věc, kterou těžko se asi můžu naučit no. Nevím, nevím. Ale to je zase, je to názor. Takže asi možná jsem fakt sžitá jo, řekněme beru v potaz to, že jsem se s tím prostě narodila no.

Myslím si to teda no.“; „Přemýšlela a přemýšlím nad tím v podstatě do dneška no. S tím že si myslím, že určitě je tam vliv více faktorů. Rozhodně bych řekla, že je tam asi nějaká část daná třeba geneticky, že je to vrozená dispozice, která nejde změnit. Já si myslím, že by to člověk třeba pokud to o sobě ví, tak by to měl ventilovat a neměl by to potlačovat. Nebo já si myslím, že to potom může vést i k psychickým problémům něco takovýdleho potlačovat. No, těžko říct, jestli to může být třeba dědičný, těžko říct. Pak jsou i různé teorie, že může být nějaký vliv u porodu, jeho průběhu. Neřekla bych třeba dětství, že jsem měla nějak špatný zkušenosti, to vůbec. To jsem měla naprosto skvělý, takže jako u mě tu příčinu opravdu netuším, ale řekla bych, že je to kombinace víc faktorů.“; „No jasně. Nad tím přemejšlím asi pořád. Dřív jsem si to jako uzavíral tak, že jsem divnej a nějaký jako pocity ne snad ani viny, ale pocity odlišnosti v tom negativním slova smyslu. Že prostě jsem ten špatnej, nechci říkat přímo až vyvrhel, ale že takhle to nemá bejt, že to je špatně prostě. Že takhle to lidi nemaj a že to jsou ty úchylci, ty divný a tak. No a přemejšlel jsem jasně nad tím proč to tak mám a začlo se mi to tak nějak, ty hypotézy, o kterých jsem vlastně mluvil tady na začátku, to dětství a tohleto vlastně, to nezklamání té důvěry, to napětí z toho, jestli ta moje důvěra v tu ženu, když jsem v té submisivní poloze, jestli mě ta žena prostě zklame nebo ne. Takže to je můj teďka momentální závěr, že to je nějak propojený, že je to nějaká paralela vztahu s tou matkou, kdy mě ta matka opakovaně zklamávala a já jsem vlastně samozřejmě toužil po tom, aby mě nezklamala, takže takhle.“

Pět participantů uvedlo, že nepřemýšlí nad tím, proč to tak má. Prostě to tak je, je to přirozené, normální nebo ani není důležité nad tím přemýšlet. „Já nevím, já takhle nepřemejšlím. Já vím, že to je pro mě přirozený, protože mám ráda zvířata a vím, že třeba lvi to tak maj. Prostě tam je dominantní samec a samice jsou podřízen prostě. Lověj pro něj, staraj se o něj a když on chce sex, tak prostě je a... takže nevím, mě to prostě přijde normální, že chlapi jsou dominantní, ženy jsou submisivní a prostě...“; „V podstatě nepřemejšlela, já nevím. To беру nějak jako daný. Říkám, to že potom, když už jsem byla dospělá, takže z mojí maminky vylezlo, že to má v podstatě stejně... Tu dědičnost zmiňuju spíš jako vtip. Nemyslím si, že by to mělo nějaké jako charakter tohohle druhu, ale tak možný to je, že jo. Dědí se spousta věcí, tak proč ne sexuální orientace. Ale že bych se trápila tím, proč to mám zrovna takhle zrovna já, tak to nad tím nepřemejšlím... Prostě to tak je jako. Stejně jako mám modré oči a tak dále, který nezměním, jsem s nima smířená.“; „Abych řekla pravdu, tak nepřemýšlela... Není to pro mě důležitý. Tak jak jsem třeba neřešila bisexualitu a podobně... Nic s tím nenadělám, ani nehodlám s tím nic dělat.“; „Mně to nějak nikdy nenapadlo nad tím přemejšlet. To jsou takový prostě otázky jako

kterýkoliv jiný žejo. Na který není odpověď... to tak je. Já to tak беру. Já jsem se s tím, já jsem se to naučila přijmout jo... Já jsem to přijala od začátku, od začátku jsem to vzala, že je to moje součást.“; „Ne. Já jsem jako řečeno, od začátku se s tím sžil, neboť to byla pozitivní vlastnost, kdybych to tak řekl... Nepřemejšlel jsem, nevím. Prostě bylo mi to dáno a byl jsem za to rád. Poděkoval jsem za to. Takhle někde v duchu jako bych řekl... Důležitý je, že se to dařilo, krásně... ale jako já jsem tomu pouze rád. Já to prostě bral jako dar. Kvituju to, děkuji za to a vážím si toho, že tu možnost jsem měl, protože si myslím, že jsem daleko bohatší než spousta jinejch lidí.“

7.3 Výzkumná otázka č. 3

„Jak tito lidé preferující BDSM žijí dnes?“

Odpověď vychází z otázek „Co vás v BDSM nejvíce oslovuje?“, „Dokážete se vzrušit i bez BDSM technik nebo jsou nezbytné?“, „Myslíte si, že pro BDSM+ je obtížnější najít životního partnera?“, „Jak vnímáte reakce společnosti na tematiku BDSM? Proč si myslíte, že jsou takové?“ Na základě dat jsem vytvořil 4 kategorie:

1. Způsob praktikování BDSM,
2. Nutnost BDSM technik ke vzrušení,
3. Hledání životního partnera,
4. Pohled společnosti na BDSM.

V 1. kategorii (Způsob praktikování BDSM) se objevují dva typy odpovědí. První se týká pocitů, druhý konkrétních praktik. Všichni participanti uvedli, že při praktikování BDSM jde ve velké míře hlavně o vyvolání určitých pocitů. V některých případech je to hlavní složka praktikování a praktika, kterou se těchto pocitů dosáhne, není důležitá. Respektive může se libovolně měnit, pokud se s její pomocí dosáhne chtěného pocitu. V některých případech jsou takové pocity spojeny s oblíbenou technikou, která ale nemusí být praktikována pokaždé a stejného pocitu je možné dosáhnout i jiným způsobem. „Já vyloženě, mě se z toho líbí jenom ty pocity třeba té bezmoci, nejvíc mi jde o svazování třeba... Jo, pro mě je důležité, abychom si prostě oba dva rozuměli, abychom pochopili, jako proč se to tomu druhému líbí, jo a prostě takový prostředek, jak tomu druhému přinést ten pocit prostě který z toho má.“; „Takže, co mě oslovuje, z části ta dominance.

Možnost druhého člověka ovládat bez použití dalších prostředků prostě. Myslí, hlasem.“; „No, takovýto, že musím bejt poslušná, ale zas vím, že on se o mě postará... Ale takový nevím, prostě bejt poslušná a uspokojit svýho pánička. Takovýto, že prostě vím, že on bude šťastnej, když prostě budu taková. Asi tak nějak... Je to určitě vztah lepší než o tom, že já řeknu co chci a on to udělá prostě. To je takový, to prostě pro mě není, abych byla taková rozmazlovaná takhle. Prostě je to takový, máš někoho, kdo prostě, kdo má nad tebou tak trošku moc, víš. Prostě že, víš, že se o tebe zároveň i postará, že všechno myslí dobře. Takový, asi tohleto prostě. Ne vyloženě nějaká praktika, to ne.“; „Psychologický hry... Kdy já mám proti sobě chlapa, kterému dovolím, aby mě rozebral... prostě je to v tom nechat se úplně ovládat, úplně odevzdat svoje potřeby, svoje touhy, jakýkoliv rozhodování o sobě samotný do rukou někomu jinýmu. Je to hrozně osvobozující. Já konečně si můžu na chvílku oddechnout sama od sebe... Prostě v tu chvíli co on mi, ze mě chce mít, to ze mě má prostě... jsem tomu konkrétnímu člověku v tom okamžiku, já jsem prostě úplně odevzdaná a on rozhoduje prostě o všem... Vypnu všechnu tu sebekontrolu, všechny tyhle ty věci úplně hodím za hlavu. Nejsou důležité, protože prostě v tuhleto chvíli prostě já jsem tady pro svýho pána, já jsem tady, abych plnila jeho vůli, abych odečetla jeho přání z jeho očí, abych udělala správně všechno, co po mně chce, abych ho potěšila...“; „Je to interakční vztah mezi jedincema. Ted' jsem to před chvílí říkala. Je to o tom, je strašný jim říkat... Výměny energií, práce s energií... Je to o tom, že já a někdo další spolu sdílíme okamžiky, který pro nás něco znamenaj. Většinou tomu člověk zvenčí víc než zevrubně stejně nemá šanci pochopit a pro mě je podstatná ta interakce mezi lidma. Jestli k tomu v jednom případě použiju dlouhej bič a v druhým zlej pohled je úplně jedno. A právě jak jsem říkala, ty drobný preference se mění, mění se nálada a i já jsem nemocná, protivná, rozmrzelá, bolejí mě zuby, já nevím co, takže prostě... Čím dál tím méně vyhledávám konkrétní praktiku nebo zážitek, ale hledám spíš tu vazbu.“; „... oslovujou mě obzvlášť psychický aspekty BDSM. Nějaký hraní si s druhějma jenom pomocí psychickéjch věcí, pomocí rozhovoru, pomocí nějakějch nátlakovejch metod, já nevím jak bych to přiblížila. A v zásadě jako vzbuzování pocitů, emocí, jak jsi řek a to co jako... Takhle. Tadyty věci jsou spíš zajímavý. Takový, že člověk to jako má pak chuť dělat, protože pak o tom ještě dlouho přemýšlí a fyzický věci jsou fajn a nejsou až tak trvalej požitky z toho bych řekla. Ted'ka se to nějak snažím říct jinak, protože se mi to nechce opakovat, ale přirovnávala jsem to tu k sexu a k lásce, kdy ty fyzický zážitky jsou jako silný, ale tak nějak jako až ta psychická rovina tomu dává nějaký smysl. „; „Jak s kým. Tam se to odvíjí od partnera. Samozřejmě není to, říkám v dobách divokého mládí, kdy se mi celkem nedělal problém mít těch

partnerů víc, tak u někoho jsem cejtila potřebu, aby mě uspokojoval tímhle stylem a u někoho ne. Samozřejmě je soubor nějakých věcí, který když je partner taky BDSM pozitivní, který mám radši než jiný, ale jak říkám, není to nutně u každého.“; „Ono je to hodně o psychologii, tady to.“; „co se psychiky týče, tak je to pocit absolutní podřízenosti, kterýho se svým Pánem umím dosáhnout... já se pak cítím fakt hrozně hrozně ponížene, ale mě to vyhovuje. Já ten pocit zbožňuju... Takže jednak psychika, jednak fyzická bolest. Fyzická bolest a psychický ponižení.“; „... hodně se mi líbí jakoby pocit jisté bezbrannosti... Líbí se mi samozřejmě nějaký ten jistý pocit bezmoci. Už dneska říkám, ulítávám, už tam je nějaké to ponižování, psychika a tady tyhle věci pominuli... Ano, spíš ten pocit no. Technika ne... Asi je to pravděpodobně ta psychická rovina, kdy už je to hodně jakoby vehnané v takovou, v té rovině, že se mi líbí hlavně ten pocit, že ta dominantní strana si může fakt udělat co chce jo.“; „Takže pro mě je důležitý jakoby pocit nějaký sounáležitosti s tím partnerem a určitě nějaký pocit podřízení. Jako hodně mě vzrušuje, když právě vím, že jakoby ten partner má nějak navrch, že já ho musím poslouchat a jakoby umí si to prostě vydupat nějakou jako svojí nadřízenost nade mnou.“; „No zase je to ta důvěra. Prostě to svěření se, vlastně jako pustit se. Možná, že to je nějaký zbourání své ochranný zdi. Že se chráním před ostatníma lidma a že když vlastně se nechám přivázat a nemůžu se bránit, tak že tím zbourám tu ochrannou zed' a jsem jako vystavenej napospas a pak zase jako čekám tu důvěru žejo, která snad nebude zklamaná. Že mě tam ta holka nenechá, že mě neudělá prostě něco co fakt nechci... pro mě ta bolest není nic co by mě přitahovalo a že bolest je pro mě zajímavá jako donucovací prostředek. Jako, budeš poslouchat nebo tě to bude takhle bolet, podívej, takhle to může bolet a ještě daleko víc, když budu chtít. Jinak ta samotná bolest mě nějak ne, ne.“; „Pocit dokonalého, stoprocentního odevzdání nebo naopak stoprocentní nadvlády a tak dál. K tomu se nabalovali věci, který jsme si vymysleli zrovna.“

Co se týká konkrétních praktik uváděli participant nejčastěji spanking a svazování. Několik participantů vysloveně uvedlo, že je nebví extrémní techniky. „... nejvíc mi jde o svazování třeba... Mě se třeba hodně líbí svázaný lokty za zádoma... No jinak co se s bdsm co se mě týká, tak 99% je to svazování, samozřejmě kolem toho je dalších třeba hodně věcí, které by mě lákali, které bych zkusil, třeba tak člověk někdy vidí použití nějakých třeba elektro pomůcek jo, takže, samozřejmě jde o to svázání a nějaké takové to když řeknu, lehčí mučení. Samozřejmě určitě nechci nikdy zkusit nebo spíš mi vůbec nic neříká když se někdo někde mlátí vyloženě do krve jo, cokoliv, jakékoliv praktiky po kterých zůstávají stopy, tak prostě mi nic neříkají. Nějaké já nevím praktiky s tímhle spojené třeba

pissing nebo takhle, taky nic jo.“; „No a pak z těch praktik, tak tam je to téměř jednoznačně spanking a bondáž... Jsem schopnej v podstatě až do mírně bolestivosti... No a u toho spankingu, tam si myslím, že nemám problém jít třeba až lehce do krve jo jako s následným ošetřením.“; „Asi dogplay prostě bejt, jako mít oboječek takovýhle, dělat Páníčkovi subinku. No, takovýto, že musím bejt poslušná, ale zas vím, že on se o mě postará. Třeba takový věci jako bondáž nebo vyloženě takovýhle věci mě moc neberou, to ne. Ale takový nevím, prostě bejt poslušná a uspokojit svýho pánička. Takovýto, že prostě vím, že on bude šťastnej, když prostě budu taková. Asi tak nějak.“; „Takže jako elektrika ano, pak spanking no. Nechat se... Jednou za čas se nechat pořádně seřezat a mezitím takový to nějaký různý plácání. Sem tam pár ran rákoskou nebo bičíkem... Jo, když mě někdo drapne za vlasy, někam mě takhle cvakne ruce prostě, dá mi takhle 20 přes prdel, zase mě odváže, řekne hodná subinka jako, tak jo.“; „Tak já tím, že jsem submisivní masochista, tak věci související s touhle orientací no. Takže praktiky příslušný k tomu no.“; „Není to tak, že bych byla třeba jenom na bondáž nebo jenom na spanking. Je to kombinace všeho možného... Přemýšlím, jestli jsem potkala něco, co by mě jako vyloženě nesesdlo. Samozřejmě nemám vyzkoušeno všechno, ale zatím jsem nepotkala nějakou praktiku nebo něco, co by mi jako vyloženě nevyhovovalo, co bych řekla, že tohle ne.“; „To je ten spank. Ten teda vede. A co se týká dál žejo, tak není to jenom o tom spanku. Je to i o jinejch praktikách. Víceméně dá se říct, ty lehčí jakoby BDSM praktiky... takže víceméně je to takový to bez trvalejch následků. Vyjma teda toho spanku. Tam prostě ty následky občas jsou jako. Prostě žejo. Neříkám trvalý, ale třeba dlouhodobějšího rázu ano. Ale jinak jakoby, jinak nechci nic, co by třeba nějak delší dobu bylo viditelný nebo co by nějakým způsobem nějak ublížilo třeba. Že by to bylo vidět pořád...“; „Žádnou krev nebo něco takovýho bych fakt nesnesla, ale přijímat bolest mi pomáhá. Já třeba jsem schopná dosáhnout orgasmu jenom přes spanking. Fakt jako třeba klasickéj koňskej bičik a prostě jsem jasná jo. Protože prostě fakt ta bolest je pro mě dobrá... Prostě jsou fakt věci, který já mám hrozně ráda, který když se nedělají, tak mi hrozně chybí. A to je třeba piss. Jo, takže bez toho bych asi nevydržela... Rozhodně dűtky, bičik a takhle různě...“; „...jsem dost fixovaná na svazování a tadyty, tyhlety věci jo... No a víceméně je to všechno jakoby dál jo... Ať vezmu úplně od nějakého přivazování, konče nějakou elektřinou a téměř všechno jo. To spektrum je víceméně široké.“; „Řekla bych, že nejvíc svazování, provazy. Ono se to dá ještě různě jako dělit. Tak nejvíc provazy s tím, že se mi líbí spíš nějaká účelová bondáž než nějaká okrasná. Vysloveně aby to plnilo účel toho znehybnění. Pak mám ráda spanking. Nejvíc asi rákoskou... A plnění úkolů.“; „No tak ta bondáž určitě,

nějaký svazování ať už provazama nebo nějakějma řemenama. Pak tak jako trošku drsnější sex, škrábání, kousání.“; „Takže my jsme měli praktiky všechno možnýho typu, který jsou, který bysme si mohli jmenovat co existuje, ale nepovažuju to za důležitý, protože jsme vyzkoušeli nebo zkusíme a když ta možnost přijde, tak děláme všemožný blbiny... kromě takovejch nějakějch těch tvrdějch sexuálních praktik, ty nemám rád. Jako takový nějaký ty úplně extrémní... Myslím, že jsme vždycky měli, vždycky to bylo tak, že vždycky jsme rádi jsme se poutali, rádi jsme měli prostě nějaký to bičování... Musí to jít do jisté úrovně, nechci aby to bylo, nikdy to nešlo to krve nebo něco takovýho.“

V 2. kategorii (Nutnost BDSM technik ke vzrušení) odpověděli všichni participanti, kromě jednoho, že ke vzrušení nepotřebují BDSM praktiky. Polovina z nich ale dále uvádí, že by jim BDSM ke vzrušení časem chybělo, nebo že preferují vzrušení spojené s BDSM. *„Dokážu i bez. To souvisí i s tím vztahem, že si to dokážu představit i bez toho.“; „Nejsou nezbytný. Vzruší mě i normální hezká ženská. A neměl bych problém ani dál s tím jako jo. To znamená, no nejsou nezbytný. A v podstatě ani u toho nepotřebuju ani tu fantazii jako když na to přijde.“; „Určitě dokážu i bez, to jo. Já nevím... Ale určitě jo, protože když já nevím, často se stane, že prostě nemám náladu, jsem podrážděná a mám toho strašně moc ve škole a přijde partner a začne mě rozmazlovat, hladit mě a strašně milej, něžnej a vůbec v tom nemusí bejt BDSM. Nic jako jo z tohohle. Prostě můžem mít hezkou romantickou večeri, můžem se kouknout na film a klidně jít spát bez jakýhokoliv sexu. Prostě mi povídá pohádku třeba nebo takhle. Určitě to zvládnou i bez toho. Několikrát se mi to povedlo... kdybych zjistila, že on na to prostě není, asi bych to zvládla bez toho bejt, ale chybělo by mi to tam. Prostě jó, bylo by to takový, že prostě po dvou měsících už bych si říkala, safra kdyby udělal tohle a už bych začala škemrat jo... necejtila bych prostě, že všechno je stoprocentní.“; „Dokážu naprosto bez problémů... absolutně nemám problém s normálním sexem.“; „Dokážu, ale nebaví mě to.“; „Dokážu se vzrušit i bez BDSM technik.“; „Ano, není to nezbytně nutný. Pravda, lehce mi to chybí u běžného vanilkového sexu, ale není to nic, co bych nemohla překonat.“; „Dokážu, ale BDSM techniky tomu výrazně přispívají.“; „Určitě. To je právě to žejo, o čem my jsme se bavili, že to dokážu víceméně oddělit. Že to dokážu oddělit, že dokážu prostě, jo tady s tím partnerem je to bez toho, takže tady jedem klasiku prostě jenom vanilku, hraní, prostě mazlení a tady můžem prostě blbnout...“; „Dokážu, ale není to až takovej oheň. Jakože dokážu jakoby mít i jenom vanilkovej sex, ale jednorázově. Jako rozhodně ne jako dlouhodobě. Jo nebo prostě... Tak jasně, dokážu si to udělat i bez BDSM, ale není to tak dobrý prostě.“; „Dokážu, to mi problém nedělá, ale rozhodně mi to s nima přijde zajímavější. To mám třeba oblíbenej výrok, že i misionářská*

poloha může být příjemným zpestřením BDSM života. Že jako klasika je taky občas fajn, ale prostě s tím BDSM nebo s těmi prvky BDSM mi to prostě přijde zajímavější a dělám to radši. Ale nemám problém mít třeba úplně normální sex... právě jsem si v tom období uvědomovala, že mi to chybí.“; „Jo, dokážu se vzrušit úplně bez problémů i bez těchto technik.“; „Dokážu... ale kdyby teoreticky a byla taková jak se říká mimo, out tyhle ty techniky, takže bych jako určitě to dokázal a neměl bych s tím problém.“

Jedna participantka uvedla, že BDSM techniky ke vzrušení potřebuje. „No, víceméně ne... Jestliže ten partner řekněme je pro mě nějakým způsobem mi imponuje, je to vanilka, tak nějakou krátkou dobu, řekněme řádově měsíc dva tři měsíce to vydrží bez tuhletých praktik, ale po jisté době mi prostě to jakoby chybí a je to pro mě problém se i vzrušit. Jako to určitě... No o nějakém orgasmu se vůbec nebavím jako... dosáhnout orgasmu při vanilkovém sexu vzhledem k tomu, že už jsem navezená tam kde jsem, tak už mi prostě jenom ta fantazie nestačí. Takže to jako, tam se vůbec nedá hovořit o nějakém orgasmu, vůbec. Ani náhodou. A to je možná to, co to potom nabírá, nabírá samozřejmě, já už jsem víceméně zvyklá jakoby ten orgasmus prožívat a řekněme jsem ho zvyklá prožívat v rámci BDSM technik pokaždé, tak možná že to je navázané tady na to. Nevím, těžko říct. Jakože už mi to připadne potom zbytečné trávení času jako no. S tím vanilkovým sexem.“

V 3. kategorii (Hledání životního partnera) uvedla většina participantů, že považují za těžší najít životního partnera. Přitom nemusí jít nutně o hledání partnera, který také preferuje BDSM. Někteří zmiňují i to, že sice je těžší takového partnera najít, ale zase když ho najdou, jde potom o mnohem silnější vztah. „No a dneska jako bych řek, že je to sice jednodušší zamířit do skupiny lidí, který prostě to o sobě vědí, ale je možná složitější potom v rámci tohohle najít toho partnera, protože to je opravdu třídit zrno mezi plevama jo...“; „A když člověk je BDSM, tak má asi problém třeba mít těch partnerů víc, pokud není v nějaký komunitě nebo o tom neví. Když je prostě sám a bojí se to někomu říct nebo takhle, tak je to asi trošku těžší. Nicméně potom, když už někoho najdeš, tak většinou si myslím, že ten vztah je lepší, hlubší a vydrží o hodně dýl než vztah normálního člověka, jakoby kterej je bez BDSM. Protože tomu člověku víc věříš. Bejvá to víc o důvěře, nejsou žádný tajemství. Je to prostě, myslím si že, když už někoho najde, tak je to potom lepší.“; „Tak spíš ano... dřív se viděj jako v nějaký extrémnější situaci mi přijde. Když to teda dělaj samozřejmě, když se seznamujou jako standardní vanilkovou cestou, tak tam asi rozdíl nebude... To co jsem chtěla říct, že jakože v tom BDSM se nad tím hůř přivíraj oči. To co jakoby si normálně lidi snesli, tak na to dřív narazej bych řekla. Což ale může

v zásadě ve výsledku vlastně jim to usnadňovat tím, že člověk se dřív přesvědčí, že tady ne.“; „Ano. Okruh se zužuje, takže určitě ano.“; „Jo, asi jo. Protože koukni na to, jak je to těžký v normálním životě. Kdybys úplně vypustil tady tu rovinu a teď ještě když k tomu přičteš, že chceš prostě fakt submisivní holku, tak prostě... No myslím si prostě, že je to těžší, protože pokud je někdo fakt jako až tak, že by, třeba já to mám. Já to tak prostě mám, že prostě kdyby ten chlap nebyl BDSM+, tak jako, tak mě to vadí prostě. A je těžký najít chlapa, kterej takovej bude, protože to na mě nepoznáš žejo, když ho potkáš na ulici. Rozhodně je to složitější.“; „No, tak to rozhodně. Tak jenom když to člověk vezme matematicky. Vezmeš kolik je lidí BDSM+, kolik je chlapů BDSM+, když vezmeš ještě poměr sub/dom, to je další věc, no a když k tomu připočteš, že máš nějaké nároky na partnera jako osobnost, což je další věc, tak to máš další samozřejmě snižující se procento...“; „No, já bych si řekla, že asi jo, protože ta oblast BDSM je hodně široká jo a každý tam prostě má jiné preference... pokud je pro ně hodně podstatné právě to BDSM ve vztahu, tak bych řekla, že to může být obtížné najít partnera...“; „Ten výběr je, bude asi omezenější, že to bude pro mě nějaký kritérium teďka do budoucna... Já neříkám, že pokud by ta holka nebyla BDSM+, tak že s ní kvůli tomu nebudu. Jako řeknu, jo tebe to nebaví, tak na tebe kašlu. Ale minimálně tu toleranci, pochopení a nějaký porozumění. To je asi fakt minimum.“; „Najít si BDSM partnera obtížný je v tom smyslu, že ty lidi aby si opravdu sedli, tak se opravdu musej znát důvěrně, musej mít stejný feromony...“

Několik participantů uvedlo, že najít si partnera není těžší nebo je to stejně těžké, jako pro lidi, kteří BDSM nepreferují. „Záleží na tom, jak moc je člověk pozitivní, jestli ho bere přivázání k posteli šátkem nějaký takový hrátky jednoduchý, o kterých se hodně často vtipkuje někde na nějakých serverech, tak to samozřejmě problém není.“; „Já si obecně myslím, že je strašně těžký najít životního partnera. Pro kohokoliv... Myslím si, že u BDSM+ je to zhruba stejně úspěšný jako u standardní populace, která BDSM+ není... Takže abych odpověděla na otázku, myslím si, že to není obtížnější. Je to úplně stejně strašně zkurveně těžký.“; „Ve chvíli, kdy přestanu lhát sám sobě, tak ne... Ve chvíli, kdy člověk jako neví co hledá, tak to nemá šanci najít.“; „Pokud na to člověk přijde brzo, nebo ne brzo, včas, než hledá životního partnera, tak asi ne. V dnešní době ne. Myslím si, že to v dnešní době není obtížný, protože těch možností je spousta, doba je otevřená, takže v podstatě, když se na to člověk cítí, tak se maskovat nemusí... Pokud je člověk otevřenej, tak asi ne.“; „Tak záleží na tom, koho hledá ten dotyčnej. Může to být obtížnější a nemusí, ale je to stejný jako každěj jinej vztah. Každěj vztah je o toleranci.“;

Ve 4. kategorii (Pohled společnosti na BDSM) uvádí většina participantů negativní reakce, které ale mají podle nich různé důvody. Polovina participantů má vyloženě negativní zkušenost s reakcemi společnosti na BDSM ve formě předsudků, dogmat, stigmat, jiné normy nebo zarytých představ o tom, co znamená praktikovat sadomasochismus, respektive BDSM. „*Tam ti lidi opravdu ventilují přesně ty názory „jeďda to je úchylárna“ prostě no „to by mě teda určitě vzrušovalo nechat se zmlátit“, „nechat se svázat“ jo. Že si myslím, že docela negativně tu problematiku vnímaj.“; „Když před někým řekneš, že máš rád sadomasochismus, tak každé člověk si představí to, že seš někde přivázaný, někdo tě bičuje do krve a ty se z toho uděláš. Tak to nefunguje!... Když před někým řekneš zkratku BDSM, většina lidí neví co to znamená. Jak řekneš to body tak v pohodě. Ale jakmile řekneš sadomasochismus, tak všichni si představěj krev, utrpení hrozný a že se ti to líbí prostě dělaj z tebe najednou... Oni si taky myslej, že sadomasochisti jsou sériový vrazi a všechno takovýhle prostě, to nejhorší si pod tím předtaví. A to fakt každé druhý, kterýho se zeptáš.“; „Bohužel všeobecná představa BDSM je z nějakých hloupejch seriálů a případně hodně špatnejch časopisů, takže si to všichni představujou jako úplný ztráty jako jak bych to řekla, lidskosti... Ono to furt má nějaký stigma duševní nemoci nebo tak něco bych řekla. Nebo je hrozně malý povědomí o tom, že člověk je sadista neznamená, že vám zmasakruje dítě jo, typicky.“; „Spousta lidí má pocit, že z toho pak právě pramení jako násilí.“; „... já se nechci pouštět do takových spekulací, ale nějaký společenský já nevím dogmata a tak. Jakože prostě, já nevím jakože většina lidí propaguje ten názor, že láska má být něžná a romantická a tak dál, ale jako podle mě to tak vůbec není. Jakože to tak nemusí být, když to tak ty lidi nechcou. Když to tak nechcou, tak se prostě okolí jeví jako divní.“; „Ale myslím, že většina lidí z mého okolí, když tu a tam někdy, z nějakých důvodů, aniž bych já zavdal příčinu, diskuze na to téma vzešla u lidí, kterejch si vážím, lidí který znám a tak dále, tak ta reakce byla nějaká divná, negativní, jakoby to bylo něco perverzního.“*

Většina participantů uvádí neochotu lidí se o tomto tématu informovat. Domnívají se, že většina lidí, kteří BDSM rovnou odsoudí ani neví, o co se vlastně jedná. Někteří vidí jako důvod této neochoty strach lidí z toho, že by je to mohlo zaujmout. „*Z toho jde cítit, že jde o tu neznalost těch lidí. Že se na to dívají, mě to přijde prostě, že spousta lidí má zvyk dívat se na některé věci skrz prsty když o nich nic neví. Jo, takže je mi líto, že i když by člověk do té diskuze tam vlezl, já neříkám, že by to nikdy nemělo cenu, ale mám někdy takový pocit, že kdybych do té diskuze vlezl a snažil se jim to sebelíp, sebe nějak jako šetrněji vysvětlit jako, o co jde, tak že to prostě nepomůže.“; „Člověk, kterej o tom něco ví*

a je schopnej rozlišit jednotlivý termíny, je schopnej proniknout hloubš, tak takovej člověk to vezme jako informaci a pokud to prostě není nějakej skutečně prudérní člověk nebo... já teď nemám ten výraz pro to, ten nemůžu najít, tak to ani nebude odsuzovat. Prostě ano. Akorát se svobodně rozhodne, chci se s tebou dál bavit anebo se s tebou nechci dál bavit, ale bude se s tebou nejspíš bavit o něčem úplně jiným jo.“; „A ty lidi to nevědí. A těžko někomu vysvětlíš, že tohleto prostě není ono. On má svoji představu, protože tak mu to někdo řek, dejme tomu rodiče nebo to slyšeli někde prostě, a nevysvětlíš mu to. A řekne, že o tom nechce ani mluvit. Oni se o tom ani nechtěj nic dozvědět, ty lidi.“; „Já si obecně myslím, že nejdivočejší, zamítavý a takový ty reakce jako fuj, hrůza, příšerný, ukřížujte je, tak maj s největší... Tak maj v největší míře lidi, který to maj v sobě potlačený. Protože co jsem narazila na lidi, který to nezajímalo, tak je to prostě nezajímalo... Jo, lidi, který to doopravdy nezajímá, tak to nezajímá žádným způsobem. Jo prostě, přijde mi to takový jako normální. Mě prostě nezajímaj matematický funkce a nemám k nim prostě žádnéj vyhraněnej vztah jako. Nevzbuzujou ve mně žádnou hrůzu nebo odpor prostě... Takže jako ano, ta informovanost asi bude docela bída no.“; „Když se budou šířit informace, tak pak ať si každej udělá názor sám. Teďka si ty lidi dělaj názor ze špatnejch informací ve většině, bych řekla.“; „...určitě každej může mít svůj názor, každej si může myslet co chce, ale určitě by lidi neměli odsuzovat dřív než poznaj. Dost často prostě někdo, kdo není v tomhle směru pozitivní, tak prostě to odsoudí, ale nenechá si to vysvětlit... Kdo chce pochopit, tak pochopí. Kdo nechce pochopit nepochopí... lidi se prostě nenechaj ani si nenechají nic vysvětlit. Prostě řeknou rovnou, to je špatný... Pak je skupina lidí, který si to nechaj vysvětlit nebo třeba který se kouknou, o čem to vlastně je. A pak si udělaj svůj názor. A to víceméně, ať si udělaj svůj názor, ale ať zase neodsuzujou ty, který se pro tuhle cestu rozhodli.“; „Většinou dospívám k názoru, že ty lidi, kteří tohledencto odmítají vysloveně striktně, že je to něco nenormálního, tak to plyne spíš z toho, že mají málo informací a že třeba ani nechtějí si o tom žádné informace přečíst.“; „Kdo ty informace chce mít, tak si je najde a kdo ne, tak proč přesvědčovat někoho o něčem.“; „Já si myslím, že sousta lidí o tom neví nic. Spousta lidí je prudérních a možná kouká na různý stránky a potom je tohle to vůbec. Tak to považuju za veskrze pokrytectví jako jo... Je to podle mě neznalost trochu, společenská neznalost... Lidé neznaj, nepoučej se o tom důkladně, aby si přečetli co to je za filozofii. Že to má přinášet potěšení, že to má přinášet rozkoš, má to přinášet splynutí, má to přinášet nirvánu určitou... Protože oni se soustředí na obrázky, kterýma máme zahlcený weby, ale sám pořádně neví, co by moh, jak by moh a že tam, že spoustě lidí chybí to, že základem je ta citová vazba mezi těma lidma.“

Tři participanti uvádějí jako důvod negativní reakce stádnost ve smyslu, konformity (podřízení se většině, i když mohou mít jiný názor). „*A když si o tom přečtou, tak se zase většinou nechají strhnout tím stádem, které řekne, jo je to úchylárna, hnus.*“; „*Samozřejmě, pak existuje dav a jakmile se ocitne tento člověk, i třeba takovej člověk, jakmile se ocitne v davu, tak žejjo. Kdo se liší je podezřelej, tak bude volat upalte je, jo prostě. To jsou ty BDSM+, upalte je jo. To se nedělá normálně. To jsou úchylové, který przněj děti. Zas to není pravda jo.*“; „*V zásadě ve finále záleží, jakým způsobem se k tomu tématu postaví televize Nova, která formuje názor většiny týchle republiky, bohužel. Takže myslím si, že v momentě, kdy proběhne nějaká první reportáž na televizi Nova, tak podle toho, jak bude laděná, tak tak bude naladěnejch 80% populace. Asi tak.*“

Čtyři participanti uvádí, že se reakce společnosti lepší. Sice ne v tom smyslu, že by to bylo ideální, ale je to na dobré cestě. Ve smyslu zlepšení uvádí někteří i určitou lhostejnost společnosti, pokud to není nějak ohrožující. „*Jak jde čas, tak je výrazně uvolněnější. Hodně tomu pomáhaj minoritní subkultury ala emo a spol. Dneska, když jde holka v obojku po ulici, tak může bejt subinka stejně jako děsně drsná gotička, když mě bylo 18 a dneska může být děsně drsná emo dívka nebo já nevím co. Ta společnosti obecně se miň stará do jinejch lidí, čím dál víc je ochotná akceptovat jinakost, pokud není zasažena nějaká... nějakěj můj hrad. Pokud nezasahuje do mího já, tak je mi to jedno. Na jednu stranu je škoda, že jsou lidi lhostejnější na druhou stranu řekněme, že lidem hledajícím jinou zábavu to pomáhá, protože se miň bojí.*“; „*Reakce společnosti. Tak já si myslím, že reakce společnosti jsou mnohem lepší než si většina lidí myslí... A mezi mladejma lidma všeobecně je hrozně tolerovaný v tom, že každěj dělá něco. A tam spíš už, kdybych se snažila to nějak hrozně tajněstkářsky vyprávět, tak se na mě budou koukat jako na blázna, že to tak dobře no, tak to děláš. Každěj dělá něco. Řekla bych, že prostě hodně to s tím věkem. Že čím starší lidi, tím hůř na to reagujou, ale tak jako tak to stejně nejde do nějakýho negativního extrému.*“; „*Jak to vnímá širší veřejnost si odhadnout netroufám, myslím, že je jim to jako celkem jedno. Řekla bych, že v dnešní době už to nikoho nepobuřuje nějak extrémně, pokud to není vnucováno.*“; „*Řekla bych, že dneska ta společnost je tolerantnější než třeba před lety nebo já mám třeba takový pocit... Každopádně myslím, že ten vztah je k tomu určitě lepší nebo že se zlepšuje. O spoustě praktik už se dneska píše i v normálních magazínech třeba pro ženy. Ted' jsem zrovna včera četla článek o spankingu, že to může být zajímavé zpestření sexuálního života. Jo, že se ty praktiky dostávají i do úplně normálního sexu a začíná se o tom normálně psát. Že to není nějaké tabu, ale že to ty lidi normálně provozují a dá se to. A je to normální hlavně...*“

myslím si, že společnost dneska je mnohem otevřenější a jako je větší možnost otevřeně hovořit i o věcech, o kterých se právě dřív nepsalo nebo byl to třeba problém... rozhodně ty názory společnosti jsou rozdílné, ale že je to na dobré cestě a rozhodně že je ta společnost víc přístupnější téměř všem věcem víc, než byla dřív.“

7.4 Výzkumná otázka č. 4

„Co by lidé preferující BDSM doporučili lidem, kteří si teprve ujasňují svoje BDSM preference?“

Odpověď vychází z otázky: *„Pokud byste mohl/a vzkázat něco lidem, kteří se teprve hledají, co by to bylo?“* Na základě dat jsem vytvořil 3 kategorie:

1. Uvědomění si vlastních pocitů a zbavení se negativních pocitů,
2. Informovat se,
3. Navázání kontaktu s jinými lidmi, kteří jsou podobně zaměřeni.

V 1. kategorii (Uvědomění si vlastních pocitů a zbavení se negativních pocitů) jsou zahrnuti odpovědi participantů, kteří se nějak vyjádřili k nutnosti zabývat se vlastními pocity ve smyslu uvědomění si, jaké přesně jsou a pokud jsou zároveň negativní i pozitivní, nezaleknout se a odhodlat se dále se tím zabývat. *„Nestydět se... Nenechat se do ničeho nutit, prostě určit si vlastní směr v tom... tak si třeba myslím, že ten člověk by pak někdy mohl mít, jako, neříkám obavu, ale mohl by si říct, no tak ale tohle se mi zrovna nelíbí jo, já se toho radši budu stranit jako celkově. To ne. Prostě opravdu určit si ten vlastní směr. Vybrat si co se mi zrovna líbí.“*; *„Jestli by se mi něco mohlo líbit a nevím, jestli se mi to bude líbit, tak buď si to musím přehodnotit sám rychle v sobě a třeba do toho jít ani nemůžu... ať si prostě uvědomí, jaký má pocity při čem.“*; *„Asi aby se nebáli vůbec. Jako aby nepřemýšleli nad tím, že to je nějaká nemoc nebo že jsou prostě divný. To vůbec není pravda podle mě. Takovej člověk je normální. Vůbec by to jako neměl moc řešit jakože je nějak odlišnej. Asi aby se nebáli... Nebát se. To je asi to hlavní. Protože se začneš bát a začneš přemejšlet na tím, že nejsi normální, tak prostě ten život už nikdy nebude stoprocentní. Prostě budeš mít furt nějaký tajemství a to tě pomaličku bude dusit a dusit a to není ono.“*; *„Buďte upřímný sami k sobě. Jo, to je ta jediná cesta, protože všechno ostatní vede do pekel. Prostě člověk musí bejt upřímněj sám k sobě, protože v momentě kdy není, tak se najednou ocitne někde, kde vůbec nechce bejt jo... v momentě, kdy něco jako zamlčíš sám sobě a začneš to potlačovat, tak ono to na tebe někde vyleze a*

bude to hrozně velký a normálně ti to jako ukousne hlavu třeba, když to potlačíš moc tak prostě úplně, zabije tě to zezadu. Je to hrozně nebezpečný lhát sám sobě, zejména v těhle těch věcech, protože pak prostě najednou zjistíš, že někde seš v nějaký situaci, která je ale úplně špatně. A úplně, to člověka může zlomit psychicky hrozně snadno... A taky aby se nebáli.“; „Udělat si pořádek sám v sobě...“; „No a asi se nějak nenechat svazovat tím, co je správně, co není správně, co je morální, co není morální a co by se mělo a co by se nemělo.“; „Aby si svoji sexualitu uvědomili včas a svůj osobní život i se sexualitou nesouvisející tak úplně si zařídili podle toho.“; „... tak určitě aby se nebáli...“; „... snažili se sami sebe poznat a rozhodně pokud o sobě zjistí, že je něco takového přitahuje, tak aby to nezavrhovali, nesnažili se to potlačit... Protože je to něco, co oni sami nemůžou změnit, je to součástí jich samotných a takže by se v podstatě měli realizovat no. A nějakým způsobem to přijmout. Rozhodně se s tím umět vyrovnat a přijmout to no.“; „Kdybych jim chtěl vzkázat buďte svý, tak je to asi vzkaz zbytečnej, protože to oni jsou.“; „... aby zjistili, jestli na to maj nebo nemaj, jestli to někde v sobě cejtěj... a cejtíš uvnitř, že máš takový to hezký příjemný harašení, že by jsi chtěl vyzkoušet něco takzvaně zakázanýho... Tak jako ano, do toho, vzhůru.“

V 2. kategorii (Informovat se) participanti doporučují informovat se např. pomocí článků na internetu nebo literatury. Mnoho z nich to považuje za velmi důležitý první krok. Zároveň ale upozorňují na to, že zdroje informací musí být kvalitní, což se někdy těžko pozná. *„Klidně si o tom co nejvíc přečíst, hlavně seriózních článků, nehledat někde na idnes a podobně. Jo vyloženě hledat prostě články, které snad jako lidi odhadnout, že jsou seriózní... Zase, nenechat se třeba ovlivnit i téma neseriózníma článkama...“; „... aby si třeba přečetli na internetu třeba něco, nějaký informace...“; „Jo, třeba v dnešní době je úžasnej internet... je to dobrý právě pro tyhle lidi, který nevěděj. Který třeba nevěděj, do který oblasti by spadali nebo co by se jim líbilo. Je to dobrý pro lidi, který se třeba styděj jo... najít si ty informace, aby do toho líp vnikli.“; „Ti lidi si myslím, že už si můžou sednout za ten Google v desíti, že.“; „Myslím že ta společnost je otevřenější... Že ty informace jsou všude dostupný.“; „... já bych to bral tak, že bych jim doporučil, aby o tom přemejšleli, aby četli...“*

Ve 3. kategorii (Navázání kontaktu s jinými lidmi, kteří jsou podobně zaměřeni) participanti doporučují seznámení se stejně zaměřenými lidmi buď přímo, v rámci pravidelného setkávání komunity nebo jednotlivých srazů, nebo pomocí internetu. Kontakt s podobně zaměřenými lidmi považují za nejlepší způsob, jak si ujasnit vlastní postoj k BDSM. Za druh kontaktu považují i doporučení některých vyzkoušet si nějakou praktiku

se souhlasem partnera. „Tak ať to vyzkoušej... si to vyzkoušej v obou dvou pozicích prostě, no a pak si zhodnotěj ty pocity a jako buď se mi to líbí nebo se mi to nelíbí...“; „... zkusili se zapojit do té komunity tam určitě. Když budou potřebovat s něčím poradit tak jim tam všichni poraděj, pomůžou.“; „Jsme tady pro ně. Můžou kdykoliv přijít. Jsme hodný a nekoušem.“; „Tak já bych určitě doporučovala, aby šli mezi lidi, aby to neřešili na internetu. Protože na internetu je spousta bláznů a spousta nereálných věcí a že když se přijde mezi lidi, tak většinou lidi, řekl mi to skoro každéj koho jsem přivedla do klubu, že já jsem čekal jako hrozný věci a tady je to takový normální. Že to teprve dá nějakou rozumnou představu...“; „Internet a komunita na internetu, to je naprosto úžasný... Určitě by se neměli ty lidi bát těch lidí a zeptat se...“; „A rozhodně vědět o tom, že v tom nejsou sami a že není v podstatě zas až takovej problém, když budou chvíli hledat, tak opravdu není problém lidi podobně zaměřený najít i se s nima setkat... Jako když bude možnost, tak rozhodně někoho kontaktovat a nebát se prostě ptát.“; „Asi bych mu doporučil zajít si na ty kecací schůzky, který jsou otevřený veřejnosti. Kde si může prohlídnout mučírnu a prostě promluvit si s lidma úplně v pohodě.“; „Určitě, určitě ano. Mluvit o tom. Ale vím, že je to těžký, je to dlouhá cesta, ale zkusil bych to určitě. Protože to může přinést ovoce v tom, že člověk zažívá daleko větší rozkoše, který prostě normálně nemůže zažít. Samozřejmě chce to čas, protože ten vývoj je takovej, že ty dva, když začnou spolu dělat nějaký krásný rošťárny, tak začínaj někde jednoduše, postupujou dál a dál, takže to chce vývoj.“

8. Odpovědi na výzkumné otázky

Obsahem kapitoly jsou odpovědi na výzkumné otázky, které vychází z analýzy dat v předchozí kapitole.

8.1 Odpověď na 1. výzkumnou otázku

První kontakty byly různé. Asi čtvrtina respondentů uvádí jako první kontakt dětské hry, ve kterých vědomě upřednostňovala buď nadřazenou, nebo podřízenou roli. Další čtvrtina zažila první kontakt spontánně formou různých fantazií, které obsahovali prvky BDSM a nebo vlastní zkušeností formou například plácnutí, které v nich vyvolalo příjemné pocity. Někteří participanti se s BDSM setkali poprvé přes internet přes různá fóra, povídky a články. Poslední skupina účastníků výzkumu neumí určit první kontakt s tím, že byli v kontaktu s těmito prvky odjakživa.

Většina prožívala při prvním kontaktu pozitivní pocity nebo pocit normálnosti. V některých případech si byli vědomi odlišnosti od ostatních, ale pro ně samotné to bylo tak přirozené. Pár participantů uvedlo negativní pocity, které ale měli současně s těmi pozitivními.

Doba, kdy k prvnímu kontaktu došlo je buď v dětství, rozmezí pěti až deseti let, nebo v adolescenci ve věku mezi dvanácti a šestnácti lety. Někteří to opět vnímali tak, že v kontaktu s těmito prvky jsou odjakživa a neurčili žádnou dobu prvního kontaktu.

Spojení si těchto náznaků se sexualitou proběhlo ve třetině případů plynule, přirozeně, bez nějaké ostré hranice a jednoho určitého momentu. Další třetina účastníků výzkumu si tyto náznaky spojila pomocí nějakého masmédia. Jednalo se hlavně o odbornou literaturu, časopisy a články na internetu, kdy se našli např. v popisu pocitů při aktivitě. U tří respondentů proběhlo spojení v rámci vlastní zkušenosti, která nemusela být ani sexuální nebo s prvky BDSM. Právě neuspokojení s běžného průběhu je ujistilo o tom, že takhle ne. U jedné došlo ke spojení při rozhovoru na toto téma.

8.2 Odpověď na 2. výzkumnou otázku

U většiny respondentů probíhalo uvědomění si během dospívání, u čtvrtiny v dospělosti a jeden účastník uvedl, že to věděl odjakživa.

Pocity v průběhu tohoto uvědomování byly u více jak poloviny účastníků výzkumu pozitivní. Někteří uvádí, že jejich pocit z praktikování BDSM je čím dál tím lepší. Někteří

participanti měli negativní pocity ve smyslu nenormálnosti nebo obav, aby se to o nic h nikdo nedozvěděl. Během pár let ale tyto pocity vymizely a dnes jsou všichni spokojení a prožívají pozitivní pocity.

Většina participantů se o preferenci sexuálních aktivit s BDSM prvky ujistila při vlastní zkušenosti. Nejčastěji během sexuální aktivity, která buď byla s prvky BDSM nebo bez nich. Tato sexuální zkušenost také nemusela být první zkušeností nebo se také nemuselo jednat o sexuální aktivitu. Tři respondenty přesvědčil vnitřní pocit spokojenosti, když byli v kontaktu s BDSM. Dva respondenti se ujistili o této preferenci pomocí literatury před prvním reálným zážitkem.

V případě, že respondenti měli potřebu se svěřit, těch bylo osm, setkávali se buď s neutrální, nebo kladnou reakcí. Pouze v jednom případě byla reakce negativní. Šest participantů buď tuto po potřebu nemělo, nebo se styděli.

S přijutím této preference pomohl většině kontakt s podobnými lidmi. Ať už osobně nebo přes internet. Tři respondenti uvedli, že přijmutí proběhlo automaticky. Devět participantů uvedlo, že po ujasnění si v jejich životě něco změnilo. Nejčastěji se jedná o okruh přátel, nové zájmy a způsob komunikace s jinými lidmi. Pro pět účastníků se nezměnilo nic. Je to něco, co nesouvisí s jejich běžným životem.

Nad tím, co je příčinou této preference, přemýšlelo nebo přemýšlí devět respondentů. Většina uvedla, že je k tomu vede zvědavost, ale žádné další důsledky by to nejspíš nemělo. Pět participantů uvedlo, že nad tím nepřemýšlí. Takhle je to normální, přirozené.

8.3 Odpověď na 3. výzkumnou otázku

Všichni respondenti, kromě jednoho, ke vzrušení a vyvrcholení nepotřebují BDSM praktiky. Polovina z nich ale uvádí, že by jim takové vzrušení chybělo a dlouhodobě by bez něj nechtěli nebo nedokázali být. Jedna participantka uvedla, že v současné době už bez BDSM praktik není schopná dosáhnout orgasmu.

Co se týče praktikování, uvedli všichni účastníci výzkumu, že velmi důležitou, a u některých nejdůležitější, složkou při praktikování BDSM je pocitová složka. O konkrétní praktiku často nejde, i když samozřejmě mají participanti některé oblíbené a jako takové je praktikují častěji. Žádoucí pocity v nich ale může vyvolat různorodá aktivita. Mezi nejčastěji zmiňované praktiky patří různé druhy spankingu a svazování. Několik respondentů výslovně uvedlo, že je nezajímají extrémní praktiky jako je třeba scat, kaviár nebo praktiky zahrnující krev.

Většina uvedla, že hledání životního partnera je těžší než normálně a to i v případě, že nehledají partnera, který také preferuje BDSM, ale stačí, aby byl ochotný je takto přijmout. Na druhou stranu uvádí, že pokud už takového partnera najdou, mají s ním pevnější vztah, ve kterém je větší důvěra a upřímnost než v běžném vztahu. Několik respondentů uvedlo, že hledání partnera pro ně není těžší nebo je pořád stejně těžké.

Většina participantů vnímá reakce společnosti jako negativní. Domnívají se, že důvodem k tomu jsou hlavně předsudky, neznalost tématu, odlišné normy, určitá nálepka něčeho, o čem se nemluví, neochota se informovat a na základě toho si utvořit vlastní postoj. V souvislosti s tím uvádí tři respondenti, že vnímají určitou stádnost v tom smyslu, že některým lidem by nemuselo dělat problém BDSM minimálně respektovat, ale protože většinový názor je jiný, tak ho aspoň navenek sdílí. Čtyři účastníci uvedli, že se situace podle nich lepší a to třeba i ve smyslu lhostejnosti, ne tolerance.

8.4 Odpověď na 4. výzkumnou otázku

Většina respondentů doporučuje uvědomit si co nejlépe svoje pocity a dál s nimi pracovat. Pokud mají negativní pocity, doporučují zjistit co nejpřesněji, proč jsou takové a nebát se, že je zajímá něco nenormálního. Nejdříve je třeba informovat se a dozvědět se o tématu co nejvíce, pokud možno ze seriózních zdrojů. Většina respondentů také doporučuje navázat kontakt s lidmi, kteří mají podobné preference. Buď pomocí internetové komunikace, nebo zúčastnění se některého srazu.

9. Diskuse

Obecně lze říci, že výsledky výzkumu se neshodují s lékařským pojetím sadomasochismu, jako poruchy chování. Domnívám se, že je to proto, že kritéria MKN a DSM jsou založena na pozorování lidí, kteří mají se zvládnutím své sexuality nebo chováním opravdu problémy, zatímco lidé z mého souboru nejsou v psychiatrické péči kvůli problémům se sexualitou a reprezentují tak skupinu lidí, kteří byli schopni se s přístupem k sexualitě odlišné od většiny vyrovnat. Domnívám se, že skupina lidí, kteří praktikují BDSM a nejsou v psychiatrické péči kvůli problémům se sexualitou, je mnohem početnější. Výzkum nezjistil, že by lidé preferující BDSM byli přehnaně emočně labilní, nespokojení sami se sebou, nebezpeční sobě nebo okolí, kvůli nutkání provádět nebezpečné a jiné lidi ohrožující sexuální aktivity, že nutně potřebují ke vzrušení sexuální aktivitu s prvky BDSM, nebo že by byli vyloučeni ze společnosti, případně se sami ze společnosti vylučovali, kvůli této preferenci. Ve většině případů z této studie je to právě naopak. Většina lidí je sama se sebou spokojená, jsou aktivní i mimo sexuální oblast, navazují dobře sociální vztahy, jsou úspěšní v práci, věnují se svým zájmům, vědí dost jasně, co chtějí a co nechtějí. Podle mého názoru z toho vyplývá, že zařazení sadomasochismu do MKN a DSM není příliš vhodné. Aspoň ne v podobě, v jaké je dnes, protože existují i lidé, kteří nemají a nikdy neměli s touto preferencí problémy. Přejde mi to podobné jako s pojetím egosyntonní a egodistonní homosexuality, kdy egosyntonní homosexualita není vnímána jako problém a egodistonní ano.

Tyto výrazné rozdíly mohou být dány výzkumným souborem. Dá se předpokládat, že do výzkumu se přihlásí spíše ti, kteří jsou sami se sebou srovnání než ti, kteří jsou nejistí a nespokojení. Podobně bych předpokládal, že se výzkumu, který vyžaduje osobní setkání a rozhovor face to face, zúčastní spíše extravertní a aktivní lidé, než introverti, kteří sice mohou být sami se sebou spokojení, ale nemají potřebu se o tom bavit. Tento typ výzkumu také klade poměrně velké nároky na respondenty ve smyslu dobrého uvědomování a pojmenování vlastních pocitů, popisu zkušeností a ochoty se podělit o informace o svém intimním životě s cizím člověkem, což je nárok, který splňuje také spíše menšina. Zhruba polovina účastníků je aktivních v některé BDSM komunitě, což také mohlo výrazně ovlivnit jejich ochotu se zúčastnit, otevřenost, schopnost vyjádřit se k tématu a kladný postoj k BDSM.

Některé otázky použité při rozhovoru se ukázaly jako nepřesné nebo málo jasné. Ale protože výzkum probíhal formou osobního setkání, nebyl problém si význam otázek ujasnit během setkání. Myslím si ale, že na některé respondenty to mohlo mít rušivý efekt. Podobně i já jsem vnímal, že nejasné otázky ujasňuji pokaždé trochu jiným způsobem, což nepovažuji za vhodné, i když smysl otázky zůstal pokaždé stejný.

Na výzvu k účasti ve výzkumu se přihlásilo zhruba třicet lidí, což je množství, které dalece přesahuje rozsah této práce. Důvodů proč jsem nezapojoval do výzkumu všechny bylo několik. Pro některé zájemce nebyli přijatelné podmínky výzkumu, s několika jsme nebyli schopni se dohodnout na termínu a místě setkání, s některými ustala komunikace přes maily a některé jsem musel nakonec odmítnout, i když by setkání bylo možné, ale výzkumný soubor už byl dostatečně velký. Konečných čtrnáct účastníků rozsah této práce také přesahuje, ale ne tak výrazně. Pro přesnější výsledky by byl vhodnější větší a rozmanitější soubor, co se týče pohlaví a věkového rozložení.

Zajímavou skutečností je, že většina zájemců byly ženy. Dá se vycházet z předpokladu, že se ženy obecně více zabývají svými pocity, raději než muži si povídají a jsou otevřenější sdílení intimních témat. Potvrzovaly by to rozhovory s muži, kteří se účastnili výzkumu. Jejich výpovědi byli většinou více jasné, přímé a šli méně do hloubky než u žen. Množství informací, které mi sdělili bylo také menší, i když si myslím, že tito muži dalece přesahují normu, s jakou muži přemýšlí o svých pocitech, jsou ochotní sdělovat informace o sobě a diskutovat o nich. Bylo by zajímavé vysledovat, jak by se počet a složení zájemců změnilo, kdyby výzvu podala žena nebo muž a žena s tím, že je možné si vybrat, s kým bude respondent hovořit. Samotné rozhovory by to ale mohlo hodně ovlivnit a bylo by třeba ujasnit si a striktně dodržovat styl komunikace s respondenty.

V dalším podobně zaměřeném výzkumu by mi přišlo vhodné zkrátit seznam otázek u rozhovoru, jasněji je formulovat a zvolit bezpečnější metodu získávání dat, aby se mohli zapojit i lidé, kteří více dbají na zachování anonymity.

10. Závěry výzkumu

První kontakty s BDSM zažívali lidé praktikující BDSM buď už v raném dětství, nebo v období dospívání. Takovým prvním kontaktem byly dětské hry, ve kterých je zvýrazněná podřízená nebo nadřízená role, informace z internetu na různých fórech, chatech, v povídkách a článcích, spontánně se objevovali fantazie obsahující prvky BDSM nebo došlo k prvnímu kontaktu nezávisle na respondentech při sexuální aktivitě. Tyto první kontakty doprovázely vesměs pozitivní pocity, kombinované s pocitem normálnosti, přirozenosti. V několika případech se objevily i negativní pocity, ale vždy současně s těmi pozitivními. Ke spojení si různých náznaků se sexualitou došlo buď pomocí masmédií, vlastní zkušeností, rozhovorem nebo nebyla pozorována ostrá hranice a průběh se tak zdál plynulý, přirozený.

Uvědomování si BDSM preference probíhalo buď během dospívání nebo v dospělosti. V průběhu uvědomování si BDSM preference převažovaly pozitivní pocity. V několika případech se objevily pocity negativní, které ale časem vymizely a vystřídaly je pocity pozitivní. Ujištění se o preferenci BDSM proběhlo ve většině případů při vlastní zkušenosti, která byla většinou formou sexuální aktivity s prvky BDSM. V několika případech proběhlo ujištění vnímáním vnitřního pocitu spokojenosti při kontaktu s BDSM nebo skrze odbornou literaturu ještě před reálným zážitkem. K přijetí této preference, což v několika případech ani nebylo třeba, pomohl kontakt s lidmi, kteří to mají podobně. Ať už formou komunikace přes internet nebo osobního setkání. Po tomto období se život lidí výrazně nezměnil. Některé dílčí změny se týkají hlavně nového okruhu přátel, zájmů a otevřenějšího způsobu komunikace.

V současnosti, kdy už mají všichni účastníci výzkumu svůj vnitřní coming out za sebou, praktikuje většina BDSM hlavně za účelem vyvolávání určitých pocitů, které při běžných sexuálních aktivitách zažít nelze. Mezi nejčastější praktiky patří spanking a bondage. Extrémní praktiky, jako třeba scat, kaviár a praktiky zahrnující krev, nikdo z účastníků přímo nejmenoval a několik respondentů výslovně vyloučilo, že by je lákaly. Krom jednoho účastníka výzkumu tito lidé nepotřebují k sexuálnímu vzrušení nutně BDSM techniky. I když polovina z nich výslovně uvedla, že by jim takové vzrušení chybělo a dlouhodobě by bez něj nechtěli být. V hledání životního partnera většina uvedla, že je těžší takového partnera najít. Pokud se to ale podaří považují vztah za pevnější,

s větší mírou důvěry a upřímnosti. Zbytek respondentů považuje hledání životního partnera za stejně těžké jako hledání partnera, který BDSM nepreferuje. Pohled společnosti na BDSM vnímá většina participantů jako negativní. Důvodem jsou podle nich hlavně předsudky, neochota se informovat a určitá stádnost. Zhruba čtvrtině přijde, že je pohled společnosti lepší než před lety a že se bude i nadále zlepšovat.

Lidem, kteří si potřebují ujasnit svoje sexuální preference a mají dojem, že by se mohlo jednat o preference z oblasti BDSM by respondenti doporučili hlavně tři věci. Ujasnit si svoje pocity a proč takové jsou, co nejvíce se informovat o daném tématu a navázat kontakt s podobnými lidmi.

11. Souhrn

V první kapitole teoretické části se zabývám lidskou sexualitou jako výchozím bodem pro následné lepší porozumění sexuálním variacím. Uvádím čtyři etapy psychosexuálního vývoje, které vychází ze sexuologického pohledu. První etapa trvá od narození do šesti let a primární jsou v ní tělesné pocity. Druhá etapa trvá od šesti let do konce puberty. Hlavním rysem tohoto období je vývoj hrubé a jemné motoriky, potřeba autonomie a soukromí. Třetí etapa trvá od puberty do ranné adolescence, které je považováno za nejsložitější období. Probíhají rozsáhlé hormonální změny. Čtvrtá etapa se odehrává během střední a pozdní adolescence. Nastává hormonální rovnováha, ztotožnění se s sekundárními pohlavními znaky, typické je rozvíjení partnerských vztahů a zařazení sexuálních aktivit do běžného života.

Dále uvádím psychosexuální vývoj podle S. Freuda, který vychází z teorie pudů. Základními pudy jsou pud sebezáchovy a sexuální pud. Dle této teorie začíná sexuální život narozením, protože člověk se rodí se sexuálním pudem. Psychosexuální vývoj má pět základních fází. Jedná se o fáze orální, anální, falickou, latentní a genitální.

V kapitole o sexuální motivaci rozvádím pojetí, podle kterého se dá sexuální motivace rozdělit na čtyři základní komponenty. Pohlavní identitu, pohlavní roli, sexuální preference, sexuální chování a sexuální emoce. Pohlavní identita je pocit příslušnosti k mužskému nebo ženskému pohlaví. Pohlavní role je vnějším projevem pohlavní identity. Rozhodující jsou kulturně-společenské vlivy, podle kterých si děti osvojují adekvátní vzorce chování. Sexuální preference je způsob, jakým jedinec dosahuje sexuálního uspokojení a toho, jaký objektem je sexuálně přitahován. U sexuálního chování a sexuálních emocí jde o schopnost sexuálního vzrušení, dosažení orgasmu, rozvoj pocitu zamilovanosti a erotické fascinace. Sexuální orientace jako samostatný oddíl, se zabývá citovou nebo erotickou preferencí stejného, opačného nebo obou pohlaví.

Poruchy sexuální preference jsou v systému MKN zařazeny mezi poruchy osobnosti a chování u dospělých. Mezi poruchy sexuální preference patří fetišismus, fetišistický transvestitismus, exhibicionismus, voyerismus, pedofilie, sadomasochismus, mnohočetné poruchy sexuální preference, jiné poruchy sexuální preference a poruchy sexuální preference nespecifikované. Mezi hlavní diagnostická kritéria sadomasochismu patří sexuální aktivita, která obsahuje bolest, pokoření nebo omezení a také to, že taková sexuální aktivita je nejdůležitějším zdrojem stimulace a je nezbytná k dosažení sexuálního uspokojení.

V současné době probíhají, na úrovni přípravy nových revízi MKN a DSM, změny v pojetí sadomasochismu jako poruchy chování. Podle současných návrhů se dá očekávat, že v páté revizi DSM, jejíž vydání je plánováno na rok 2013, a v jedenácté revizi MKN, jejíž vydání je plánováno a rok 2015, nebude zařazen sadomasochismus mezi poruchy sexuální preference.

V druhé kapitole se zabývám samotnou oblastí BDSM, což je balík sexuálních aktivit, které zahrnují některý z prvků BD (bondage, discipline), DS (dominance, submission) nebo SM (sadism, masochism).

Symbolem BDSM je trojná monáda, která má sloužit jako diskrétní poznávací znamení lidí, kteří BDSM preferují, na veřejnosti. Její prvky mají mnoho symbolických významů. V seznamu omylů, které kolují o sadomasochistech jsou zmíněny hlavní předsudky a obavy z tohoto zaměření formou, která je jasná a využívá jisté nadsázky. Mezi nejčastější omyly patří přesvědčení, že sadomasochismus je nemoc, při které jde hlavně o bolest a násilí, že takoví lidé těžko hledají partnera, že takových žen je velmi málo, že vzrušení lze dosáhnout jen pomocí BDSM praktik, které jsou postupem času stále vyhrocenější a nebezpečnější.

V kapitole o pravidlech bezpečnosti jsou zmíněna tři základní pravidla, která by měla platit při každé BDSM aktivitě. Jsou to Safe (bezpečně), Sane (rozumně) a Consensual (se souhlasem všech zúčastněných). Velmi důležitým pravidlem je i stanovení STOPky, což je slovo nebo signál, který může kdykoli kdokoli použít v případě, že chce aktivitu z jakéhokoli důvodu zastavit nebo ukončit.

V ČR existuje subkultura BDSM, která má formu specializovaných internetových stránek, kde vychází odborné články na různá dílčí témata a kde je možné formou chatů nebo fór komunikovat s ostatními. V Praze a Brně existuje poměrně velká komunita, která pořádá různé tematické akce a srazy.

Vnitřní coming out u lidí preferujících BDSM je proces uvědomování si a přijetí této sexuální variace. V některých výzkumech je proces coming outu BDSM porovnávám s coming outem u homosexuálních jedinců. Důvodem je společná historie ve smyslu zařazení obou do MKN a DSM. Lidi, kteří preferují BDSM, ale nemají problém, pokud nejsou zároveň homosexuální, s navenek normálním fungováním v heterosexuálním vztahu, uzavření sňatku nebo výchově dětí.

V současné době probíhá hlavně vlivem internetu posouvání norem v oblasti sexuálního chování. Hlavní podíl na tom mají pornografické filmy, ve kterých jsou zobrazovány netradiční sexuální aktivity. Zvláště mladí lidé, kteří čerpají většinu informací

z internetu mohou být těmito materiály značně ovlivněni a na základě jejich shlédnutí posunout normu toho, co je v sexu běžné a přijatelné. Tato norma se často přibližuje sexuálním aktivitám, které se běžně praktikují v BDSM.

Na závěr teoretické části uvádím některé základní slangové výrazy BDSM subkultury. Jedním z nejčastěji používaných pojmů je pojem vanilka, kterým jsou označeni lidé, kteří BDSM nepraktikují nebo praktiky, které neobsahují prvky BDSM.

Výzkumná část práce je věnována výzkumu vnitřního coming outu u lidí, kteří praktikují BDSM. Cílem výzkumu je zmapovat proces vnitřního coming outu. Zvolil jsem kvalitativní přístup. Respondenty jsem sehnal přes výzvu na internetu, ve které jsem nabízel možnost účastnit se výzkumu na toto téma. Byla tak použita metoda samovýběru. Výzkumný soubor tvoří deset žen a čtyři muži. Věkové rozmezí participantů je dvacet až šedesát dva let. Při osobních rozhovorech jsem použil metodu polostrukturovaného interview podle seznamu patnácti otázek.

Závěry výzkumu ukazují, že k prvním kontaktům s BDSM, i když neuvědomovaným, docházelo buď už v raném dětství nebo během dospívání. Tyto kontakty byly doprovázeny vesměs příjemnými pocity. Další uvědomování si preference BDSM probíhalo během dospívání nebo dospělosti, kdy opět převažovali pozitivní pocity. K přijetí této preference nejvíce pomohl kontakt s podobnými lidmi. Ke konečnému ujištění se o preferenci BDSM došlo většinou během vlastní zkušenosti, nejčastěji sexuální s prvky BDSM. V současnosti všichni respondenti plně přijali tuto preferenci a zařadili jí do běžného života. Nemají problém s běžným fungováním na veřejnosti. Lidem, kteří se si potřebují ujasnit svoje sexuální preference by doporučil ujasnit si svoje pocity, co nejvíce se informovat a kontaktovat se s podobnými lidmi.

Literatura

- ATKINSON, Rita, et al. *Psychologie*. Praha : Portál, 2003. 752 s.
- ČIČMANEC, Norbert. *Sadomasochismus – sexuální variace, životní styl*. Brno, 2009. 100 s. Diplomová práce. Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně.
- DEIDA, David. *The Way of the Superior Man*. Boulder : Sounds True, 2004. 198 s.
- DICLAUDIO, Dennis. *Úchylův kapesní průvodce bizarními sexuálními touhami ukrytými v našem podvědomí*. Praha : Volvox Galbator, 2010. 208 s.
- JOZÍFKOVÁ, Eva. O bolest samu většinou nejde. *Psychologie dnes*. Květen 2008, 14, 5, s. 44-47.
- JOZÍFKOVÁ, Eva. Pravda, hanba a diagnóza : proč vyjmout sadomasochismus ze seznamu deviací.. *Fórum sociální práce*. 2010, 2, s. 53-63.
- JOZÍFKOVÁ, Eva. *Sexuální submisivita, dominance a fenomén sadomasochismu*. Praha, 2007. 155 s. Dizertační práce. Univerzita Karlova v Praze.
- LAWRENCE, Anne A.; LOVE-CROWELL, Jennifer. Psychotherapists' experience with clients who engage in consensual sadomasochism: A qualitative study.. *Journal of Sex & Marital Therapy*. Jan-Feb, 2008, 34, s. 63-81.
- MIOVSKÝ, Michal. *Kvalitativní přístup a metody v psychologickém výzkumu*. Praha : Grada, 2006. 332 s.
- MKN-10 : Tabeleární část*. [s.l.] : BOMTON agency, s.r.o., 2008. 859 s.
- PLHÁKOVÁ, Alena. *Učebnice obecné psychologie*. Praha : ACADEMIA, 2007. 472 s.
- SEILER, Emil. *S/M : kniha pro sadomasochisty a pro ty, kteří se jimi chtějí stát*. Praha : Emil Seiler, 2010. 128 s.
- SMOLÍK, Petr. *Duševní a behaviorální poruchy : průvodce klasifikací, nástin nozologie, diagnostika*. Praha : MAXDORF, 2002. 506 s.
- TEREMOVÁ, Lenka. *Sexuální deviace?*. Roudnice nad Labem : Severin, 2008. 160 s.
- ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*. Brno : CERM, 2003. 287 s.
- WEISS, Petr. *Sexuální deviace : Klasifikace, diagnostika a léčba*. Praha : Portál, 2002. 351 s.
- WEISS, Petr, et al. *Sexuologie*. Praha : Grada, 2010. 724 s.

American Psychiatric Association DSM-5 Development [online]. 2010-10-14 [cit. 2011-04-30]. U 04 Sexual Masochism Disorder. Dostupné z WWW: <<http://www.dsm5.org/ProposedRevisions/Pages/proposedrevision.aspx?rid=187>>.

American Psychiatric Association DSM-5 Development [online]. 2010-10-14 [cit. 2011-04-30]. U 05 Sexual Sadism Disorder. Dostupné z WWW: <<http://www.dsm5.org/ProposedRevisions/Pages/proposedrevision.aspx?rid=188>>.

Coming out. In *Wikipedia : the free encyclopedia* [online]. St. Petersburg (Florida) : Wikipedia Foundation, , last modified on 18. 1. 2011 [cit. 2011-04-30]. Dostupné z WWW: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Coming_out>.

JOZÍFKOVÁ, Eva. *En.k* [online]. 2003 [cit. 2011-04-30]. Původ sexuálních variací. Dostupné z WWW: <<http://www.en-k.net/puvod.html>>.

The Emblem Project [online]. 1997 [cit. 2011-04-30]. Frequently Asked Questions. Dostupné z WWW: <<http://emblemproject.sagcs.net/faq.htm#B1>>.

The Emblem Project [online]. 1997 [cit. 2011-04-30]. What does the BDSM Emblem mean?. Dostupné z WWW: <<http://emblemproject.sagcs.net/meaning.htm>>.

VIDLA, Ondřej. *Xman.cz* [online]. 2011-02-04 [cit. 2011-04-30]. Žádné líbání, mazlení, něha aneb jak internet mění sex. Dostupné z WWW: <http://xman.idnes.cz/zadne-libani-mazleni-neh-a-neb-jak-internet-meni-sex-fxx-/xman-sex.aspx?c=A110203_190503_xman-sex_fro>.

Přílohy

Příloha 1: Trojná monáda

